

YABAN ÇİÇEĞİ *Yeniden*

MICALEA SMELTZER

"Her şeyin bu kadar karışmasına nasıl izin verdik?"

"Kibir bir noktada herkesi etkisi altına alıyor. Seni de kendimi de bensiz daha iyi olacağın konusunda ikna etmeye çalıştım ve sonunda ikimiz de kırıldık. Yine de benim için o kişi olduğunu biliyordum, seni sevdiğim gibi hiç kimseyi sevemem. Bu yüzden burada sadece ben varım," dedi eliyle evini işaret ederken, "yalnızım. Bunun cezam olduğuna karar verdim. Gerçek bir şeyin tadına bakmama rağmen onu kendimden iterek reddetmemin cezası." Kahverengi gözleri sıcacıktı. İkimizin de henüz söylemeye hazır olmadığı her şey oradaydı.

Beni sevdiğinden bahsetmesine takılmıştım.

"Beni hâlâ seviyor musun, peki?"

"Seni korkutmak istemiyorum."

Başımı iki yana sallayarak rica edercesine ona döndüm,

"Sadece dürüst olmanı istiyorum."

"Seni sevmekten hiç vazgeçmedim, Salem.

Bir kez bile. Bir an, bir saniye olsun."

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR.

ISBN 978-625-831-843-2

9 786258 318432

MICALEA SMELTZER

YABAN ÇİÇEĞİ

Yeniden

Çeviren: Büşra Tekin

tg: @kaktusunx

YABAN ÇİÇEĞİ *Yeniden*

MICALEA SMELTZER

Özgün Adı: The Resurrection of Wildflowers

Editör: Sude İlter

Çeviren: Büşra Tekin

Düzeltili: Meryem Çelikten Çağlar

Son Okuma: İrem Küçük

Kapak Tasarım: Sidem Zelal Edin

Grafik Tasarım: Şeyma Kırbaş

Baskı Tarihi: Ekim 2022

ISBN: 978-625-8318-43-2

Yayınevi Sertifika No: 30492

© Türkçe Yayın Hakları 2022 Ren Kitap

© Copyright 2022 Micalea Smeltzer

Bu kitabın Türkçe yayın hakları SBR MEDIA tarafından Ren Kitap Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Ren Kitap

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.

Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Kat:2 D:8

Zeytinburnu/İstanbul - Tel: 0212 641 34 76

Baskı:

My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok.

No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0 212 674 85 28 mymatbaa34@gmail.com

Sertifika No: 47939

www.renkitap.com

YABAN ÇİÇEĞİ

Yeniden

MICALEA SMELTZER

Onun kalbi tamir edilemeyecek şekilde kırılmıştı. Benim hayatımsa geri alınamaz şekilde değişmişti.

Bu yüzden onu terk ettim.

Baştan başladım.

Başka birisiyle evlendim.

Ama onu asla unutmadım.

Thayer Holmes'u son görüşümün üzerinden altı yıl geçti. O mahalleye dönmek, doğrudan geçmişimle yüzleşmem gerektiği anlamına geliyor ve bir de ilgilenmem gereken boşanmam var. Şimdi, tanıştığımızda onun olduğu konumda ben varım.

Baştan başlıyorum.

Artık saklayabileceğimiz sırlarımız yok.

Bütün aşkların ikinci şansı olmaz fakat bazıları istisnadır.

Belki de değildir.

*Hayal dahi edilemez bir acı yaşıyıp
bununla daha çok güçlenen herkes için.*

“Çiçekler, karanlık anlarda olgunlaşır.”

- Corita Kent

GİRİŞ

Salem

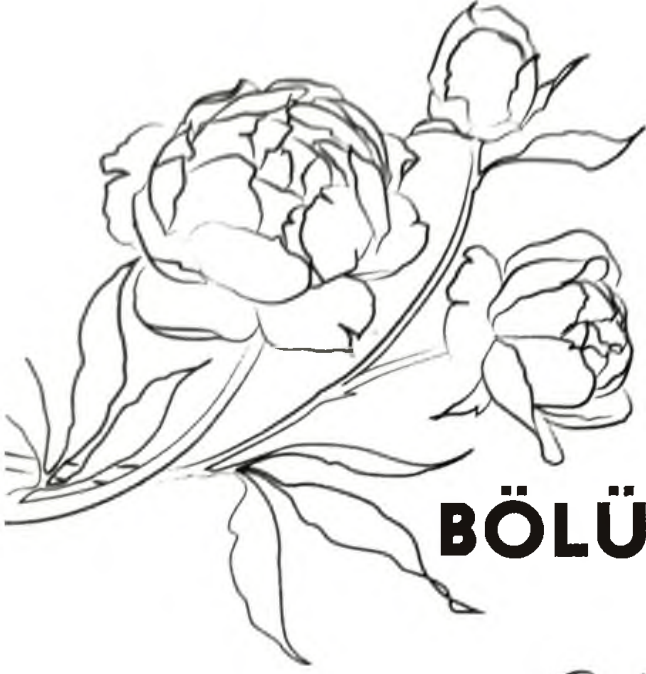
Bazı zamanlar, birini ya da bir şeyi ne kadar çok, ne kadar fazla severseniz sevin bırakmak zorunda kalabilirdiniz ve benim bunu öğrenmem biraz zaman almıştı. Batan bir gemiyi kurtaramazdınız.

Bazı zamanlar, size daha çok ihtiyacı olan ve onun için güçlü olmanız gereken biri olurdu.

Bir karar verirdiniz.

Yıkıcı bir karar.

Ve belki bir gün o kişinin size döneceğini umut ederdiniz.

BÖLÜM BİR

Salem

Hawthorne Mills’de ilkbahar her zaman favorim olmuştu. Altı yıl önce terk ettiğimden beri burada hiç vakit geçirmemiştim. Buradan ayrıldığım ilk yaz birkaç kez geri dönmüştüm ve yan evde oturan, o sevdiğim adamın bir anda dışarı çıkıp beni göreceğini, bana döneceğini umut etmiştim ama bunu yapmamıştı.

Thayer Holmes, benim için kaybolmuştu. Ben de kuyruğumu kıstırıp hayatıma devam etmiştim.

Lauren’ın dairesinin yakınlarındaki bir restoranda garsonluk yapmaya başlamış ve kazandığım her kuruşu biriktirmiştim. Caleb’la daha fazla konuşmaya, ardından tekrar çıkmaya başlamıştık. Georgia’nın düğününden yaklaşık bir yıl sonra bana evlenme teklifi ettiğinde kabul ettim. İki ay sonra da evlendik. O üniversiteyi bitirince California’ya taşındık. Orayı da burası kadar sevmiştim ama Caleb, bir yıl kadar sonra Boston’dan iş teklifi alınca geri döndük.

Yine de buraya, çocukluğumun geçtiği bu eve hiç ayak basmadım.

Nedenini bildiği için bu Caleb'in canını yakıyordu.

Yaptığım tek şey onun canını yakmaktı.

Bu yüzden ben de onu özgür bıraktım.

Bizimle ilgili olan diğer her şey gibi boşanmamız da kolay oldu. Her zaman hayatımda olacağını bilsem de artık, benim bir zamanlar tattığım o aşkı bulmak için özgürdü. O tür bir aşkı bir kez tattığınızda, ne kadar çabalarsanız çabaların kıyaslayabileceğiniz bir şey bulamazdınız.

Tıpkı uymayan bir yapboz parçasını oturtmaya çalışmak gibiydi.

Arabanın kapısını açarak garaj yoluna adım attım.

Buraya, *ona* gelmeyeceğim konusunda ne kadar yeminler etmiş olursam olayım, beni döndürecek tek bir şey vardı. Eve girdiğimde, annemi oturma odasında, üstünkörü hazırlanan yatakta buldum.

"Selam, anne." Gözyaşlarımı defetmek için oldukça çaba harcamam gerekiyordu. Beni ağlarken görmesini istemiyordum.

"İşte benim kızım," dedi gülümseyerek. Soluk, zayıf elini uzatarak beni yanına çağırdı.

Annem ölüyordu.

Kanser, geri dönmenin bir yolunu bulmuştu ve bu sefer yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Ne kadar savaşırsa savaşsın kanser güçlenmenin bir yolunu buluyordu. Annemin yaşayacağı iki ayı, belki de daha az vakti kalmıştı.

Oturma odasına ilerlerken adım seslerim kulağıma fazlasıyla gürültülü geliyordu. Eğilerek anneme sarıldım.

“Georgia’yı yakalayamadın,” dedi annem güçsüzce bana sarılırken. Vücudunda yeterli kas ve yağ kalmamıştı. Gözlerimizin önünde solup gidiyordu.

“Onu sonra görürüm.”

“Çocuklar sizi sorup duruyordu.”

Yanağının ince tenini parmaklarımla okşarken gülümsedim. “Yakında görüşeceğiz.” Georgia ve Michael’ın iki çocuğu olmuştu ve biri de yoldaydı. Çok yoğun olduklarını söylemek az bile kalırdı ama mutlulardı. “Bir şeye ihtiyacın var mı?”

“Şu an iyiyim. Belki eşyalarını yerleştirdikten sonra bir film falan izleriz?”

“Kulağa güzel geliyor, anne.”

Caleb’la boşanmamızın ardından birlikte yaşamaya devam ediyorduk. Sonraki adımında ne yapacağıma karar vermeye çalıştığım için bu işimi görüyordu. Fakat annemin sağlık durumu kötüleşmeye başladığında eve dönmem gerektiğini biliyordum. Son günlerinde ona bakmalıydım, Georgia biraz dinlenmeliydi ve o kaçınılmaz an geldiğinde evi boşaltarak ne yapmam gerektiğine karar vermeliydim.

Geleceğimin kocaman bir soru işaretinden ibaret olduğunu biliyor olmak çok zordu. Bu yıl yirmi altı yaşına girecektim ve on sekiz olduğum zamanlardaki gibi hâlâ hiçbir boka karar vermemiştim. Belki yetişkinlik hakkında hiç kimsenin kabul etmediği o gerçek buydu, hepimiz çırpınıp duruyorduk.

Yan taraftaki evi kararlı bir şekilde görmezden gelmeye devam ediyordum. Onun, hâlâ orada yaşadığından annem birkaç kez bahsetmişti. Bazen, bunu acaba benim tepkimi ölçmek için mi anlatıyor diye merak ediyordum. Thayer’la olanları anneme anlatmamıştım. Kalbim o kadar kırılmış-ken ve aramızdaki tamamen bittiğini kabullenmişken anlatmanın bir mantığı yoktu.

Yan kapıya bakmadan tüm eşyalarımı içeriye taşımayı başardım.

Yalan söylüyordum.

Hızlıca bakmıştım.

Arka bahçede tamamlanan ağaç evi ve seranın çatısını görebilecek kadar bakmıştım.

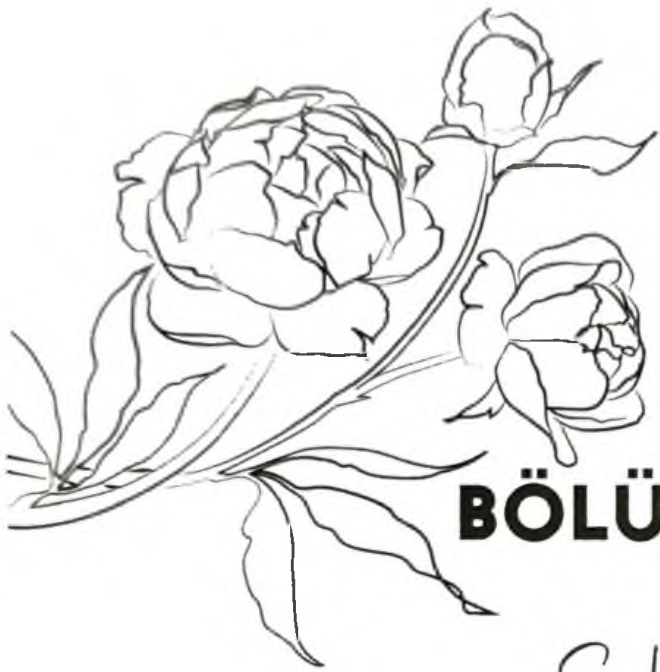
“Her şeyi taşıdın mı?” Annemin boğuk sesi oturma odasından çok kısık bir şekilde yükselmişti.

“Taşıdım. Birazını şimdi yukarı çıkaracağım.”

“Tamam. Ben de... birazcık... gözlerimi... dinlendireceğim.”

Annem, ben mutfaktayken beni göremiyordu. Yaşlar gözlerime dolmaya başlamıştı.

Annem süzülüyordu. Uzun bir hayat nasıl olur da haftalarla, saatlerle, dakikalarla, *saniyelerle* ölçülebilirdi ki? Her bir ânı kıymetliydi.

BÖLÜM İKİ

Salem

Odam bir hatıradan ibaretti.

Hiçbir şey değişmemişti. Nedense annemin biraz da olsa odamı değiştireceğini düşünmüştüm. Georgia'yla birlikte haftalık olarak evi temizlemeye gelecek bir kadın tuttuğumuz için temizdi. Hiçbir yerde toz yoktu. Yatak yapılmış, çarşafın köşeleri kıvrılmıştı.

Annem uyuduğu ve yakın zamanda bir şeyler izleyemeyeceğimiz için kıyafetlerimi ve kişisel eşyalarımı çıkararak dizmeye başladım. Sonra Caleb'ı aradım.

“Selam,” dedi, sesi boğuk geliyordu. “Sağ salim varabildin mi?”

“Evet, sorduğun için teşekkürler.”

“Annen nasıl?”

İç çekerken alnımı ovuşturdum. “Uyuyor. Düşündüğünden de zayıf.”

“Üzgünüm.” Sesindeki içtenliği duyabiliyordum. Ayrılmış olmamıza rağmen Caleb, tanıdığım en nazik insanlardan birisi olarak kalmaya devam ediyordu.

“Yapacak bir şey yok,” dedim yavaşça. Yatağımın ucuna oturmuş, Caleb’la birlikte sıklıkla çıktığımız pencereye dönmüştüm.

“Birileri telefonu benden çalmaya çalışıyor,” dedi kıkırdarak.

Güldüm. “Ver bakalım.”

“Anneciğim!” Kızımın sesi, yaraya sürülen merhem gibiydi. Tek bir kelimeyle, daha iyi hissetmemi sağlıyordu.

“Selam, bebeğim. Günün nasıl geçti?”

“Güzel. Babam beni okuldan aldı, sonra da markete gittik. Lolipop aldım.”

Caleb’ın arkadan güldüğünü duyabiliyordum. “Bu bizim sırrımız olacaktı.”

“Ayy,” dedi kıkırdarak.

Seda, Thayer’ın bana bıraktığı beklenmedik bir sürprizdi. İstedğimden ya da ihtiyaç duyduğumdan dahi habersiz olduğum bir hediye idi. Onun annesi olduğum için kendimi süper kahraman gibi hissediyordum.

“Seni hemen özledim,” dedim.

“Ben de seni özledim, anne. Büyükannemi benim yerime öp, öpücüklerin hep iyi geldiğini söylüyorsun.”

Ah, siktir. Ağlayacaktım. Keşke gözyaşları annemi daha iyi edebilseydi ama büyülü öpücüklerin bile kanserle savaşamayacağını biliyordum.

“Öperim,” dedim kızıma. “Seni seviyorum.”

“Seni seviyorum, anneciğim!” Telefonu kapattığında hattın diğer ucuna sessizlik hâkim oldu.

Alt kata indiğimde annemin hâlâ uyuduğunu görünce

mutfağa geçip akşam yemeğini hazırlamaya karar verdim. Georgia, annemin son günlerde çok fazla yemediğini söylemiş olsa da şansımı denemek istiyordum.

Dolapları karıştırırken muhtemelen Georgia'nın tekrar hamile kalmadan önce stokladığı bir şişe şarapla karşılaştım. Şişeyi açarak kadehimi doldurdum ve yemek yaparken birer yudum almaya başladım. Normalde çok fazla içmezdim fakat bugün sinirlerimin yatışması için biraz şarap fena olmayacaktı.

“Salem?” Annemin sesini duyduğumda kaynayan tencereden uzaklaştım.

“Evet?” diye seslendim. Uyandığı için şaşırmıştım, işim bitince onu ben uyandırırım diye düşünüyordum.

“Bana biraz su getirebilir misin?”

Pipetli bir bardağı doldurduktan sonra anneme götürerek dudaklarına yaklaştırdım. Kana kana içerken gözlerinde minnet vardı. Bardağı bırakarak ona döndüm. “Başka bir şeye ihtiyacın var mı? Akşam yemeği hazırlıyorum.”

“Hayır, su yeterli.” Elimi şefkatle okşadı. “Film izleyemedim uyuya kaldığım için üzgünüm.”

“Sorun değil. Yemek yerken bir film açarız.”

Hüzünlü bakışlarıyla beni izlediği sırada ne düşündüğünü merak ediyordum. “Mutlu musun, Salem? Çünkü hiç öyle görünmüyorsun.”

“Şu an olabildiğimce mutluyum.”

“Sanırım bu mâkul.”

Ona üzgün bir şekilde gülümsedim ve odadan çıkarak akşam yemeğini hazırlamaya döndüm.

Her şey hazır olduğunda elimde iki tabak spagetti ve sarımsaklı ekmekle birlikte oturma odasına ilerledim. Annemin doğrulmasına yardım ettikten sonra tepsisini kucağına yerleştirip rahat olduğuna emin olarak yemeğimi yemek için yerime geçtim.

Film açmıştık ama dikkatim orada değildi.

Bulaşıklarımızı yıkamak için mutfaka geçtiğimde filmi durdurmamıştım. Annem kendi tabağına neredeyse hiç dokunmamış olsa da elinden geldiğince yemeye çalıştığını biliyordum.

İçeriye döndüğümde birkaç dakika geçmiş olmasına rağmen tekrar uyuya kalmıştı.

Saat geç olmaya başladığı için televizyonu kapatıp battaniyeyi güzelce annemin üstüne örttüm. Suyunun dolu olduğuna ve bir şey olursa bana ulaşabilmesi için telefonunun yanında olduğuna emin oldum.

“Seni seviyorum, anne,” dedim alnını öperek.

Göz pınarımdan sızan yaşı hissetmiştim. Yavaşça yaşı silerek sessizce merdivenlerden çıkıp yatağa geçmeden önce duş aldım. Uzun bir gün olmuştu ve dinlenmem gerekiyordu.

Sabah koşumdan döndüğümde mutfak kapısından içeri girer girmez masada oturan annemle karşılaştım. Bugün yanaklarına biraz renk gelmişti, tenindeki grilik yerini hafif bir pembeliğe bırakmıştı ki bunun iyi bir uyku çektiği anlamına geldiğini umuyordum.

“Selam,” dedim gülümseyerek. Diğer yandan atkuyruğumu düzeltiyordum. “Aç mısın?”

“Biraz mısır gevreği yedim,” dedi elindeki dergiye göz atarken.

“Biliyorsun,” dedim nazikçe, “sana yardım edecek birileri yokken etrafta dolaşmaman gerekiyor.”

Düşme riski vardı ve bunun bilincindeydi.

Onun yerinde ben olsam muhtemelen ben de ara sıra inatçılık edebilirdim. Tuvaleti kullanmak, banyo yapmak gibi en temel ihtiyaçlarınızda bile bir başkasına muhtaç olmak zor olmalıydı.

“Kaydırmaz çoraplarımı giydim.”

“Anne,” dedim yavaşça. Ses tonum bir uyarı niteliğindedi. Kahve demlemek için tezgâha yönelmiştim. “Çorapların yeterli olmadığını biliyorsun.”

İç çekti. “Bu sabah iyi hissettiğim için kendi kendime hareket etmek istedim.”

“Sadece dikkatli ol,” dedim yalvarırcasına.

“Salem.” İsmimi oldukça yavaş, dikkatlice söylemişti. Sırtım ona dönüktü, bardağımı alarak arkamı döndüm. “Öleceğimi biliyorsun, değil mi?”

Başımı eğdim. Biliyordum. Georgia biliyordu. Hepimiz biliyorduk.

“Evet.”

“Kalan azıcık vaktimde de kendimi gibi hissetmek istiyorum. Tamam mı?”

Anladığımı göstermek için hafifçe başımı salladım. Lanet olasıca yaşlar tekrardan gözlerime hücum etmiş, akmak

için yalvarıyorlardı. Hâlâ yaşayan birisi için yas tutmak çok korkunçtu.

“Diyorum ki,” diye başladı cümlesine, “bugün birlikte kapkek yapabiliriz. Kendimi de iyi hissediyorum.”

Omuzlarım gerildi. Son kez Thayer için yaptığımdan bu yana hiç kapkek yapmamıştım. Çünkü canımı yakıyordu. Bana onu düşündürmekten başka bir işe yaramıyorlardı.

“Biz, ah, yapabiliriz.”

Ölmek üzere olan annemi reddedemezdim.

“Kurabiye hamurlu yapabiliriz diye düşündüm. Her zaman favorindi. Yan evdeki Thayer’ın da favorisi. Hastalanıp pişiremeyecek duruma gelene kadar her yaptığımda ona da götürürdüm.”

Omuzlarım kaskatı kesildi.

“E-evet,” diye kekeledim. “Onun da sevdiğini hatırlıyorum.”

Dikkatli bir şekilde beni izlerken gözleriyle tepkimi ölçüyordu, aynı şekilde ona baktım. “İyi bir adam. Yıllar önce olanlar çok kötüydü. Zavallı oğlu. Onun da gideceğini düşündüm ama taşınmadı.”

“Anne.” Konuyu değiştirmeye çalışıyordum. “İçecek bir şeyler falan ister misin?”

“Yok istemem.” Dergiyi kapattıktan sonra masanın kenarına bıraktı. “Benim için çimleri biçiyor, biliyor musun?” Hâlâ Thayer hakkında konuşmaya devam ediyordu. Onun hakkında hiçbir şey duymak istemiyordum. Bilmek istemiyordum. Bu canımı çok yaksa da anneme hiçbir şey söyleyemezdim. Sırtımı ona dönerek kahveme biraz krema

ve şeker ekledim. Titreyen ellerimi oturduğu yerden görebildiğini hiç sanmıyordum. “Bazen buraya geliyor. Sanırım yalnız, bir şeyler içiyoruz-”

“Onunla ilgileniyor musun?” Kendimi durduramadan kelimeler ağzımdan döküldüğünde utandım.

Thayer ve *annemin* birlikte olma ihtimalini düşünmek bile istemiyordum. Bu düşünceye karşı kusabilirdim.

“Tanrım, hayır.” Kahkahası bir noktadan sonra öksürüğe dönüşmüştü. Karşısına oturduktan sonra iyi olduğuna emin olmak için dikkatle onu izlemeye başladım. “Ama konuşacak birilerinin olması güzel. Sen ülkenin diğer ucuna taşındın, Georgia da işi ve ailesiyle yeterince meşgul. Bir arkadaşına ihtiyacım vardı.”

“O zaman birbirinizi bulmanıza sevindim.”

Lanet olası Thayer Holmes. Annemle konuşup arkadaş olabiliyordu da benimle konuşamıyor muydu?

Bana açılmasını sağlamak için harcadığım onca zamanı düşündüm. O zamanlar onun da beni hâlâ sevdiğini biliyordum fakat bu yeterli olmamıştı ve ben de denemekten vazgeçmiştim. Kırılan bir şeyi tek başıma onarmaya çalışamazdım. Onun da biraz çaba göstermesi gerekiyordu; göstermemişti.

“Kapkekleri yaptığımızda ona da biraz götürebilirsin.”

Parmaklarımı masaya vururken zorla gülümsedim. “Harika olur.”

Altı yıl olmuştu. Onu şimdiye aşmış olmalıydım. Yolu-
ma devam etmiştim.

Gelgelelim gerçek aşkınızı aşarak yolunuza devam edebileceğiniz konusunda şüphelerim vardı.

BÖLÜM ÜÇ

Salem

Mutfak kapkek kokmaya başlamıştı. Bir tanecik yemek istemediğimi söylesem yalan olurdu. Tatları hatırladığım kadar güzeldi ve bir şeyler pişirmek de kendimi iyi hissetmemi sağlamıştı. Tıpkı bisiklet sürmek gibiydi. Bunu ne kadar özlediğimi fark etmemiştim bile.

“Benim gidip... gidip biraz oturmam gerekiyor.” Annem nefes nefese kaldığı için zayıflığı tekrar gün yüzüne çıkmıştı.

“Sorun yok.” Hızlıca yanına yaklaşarak girmesi için kolumu uzattım. Ona oturma odasına kadar eşlik ederken ağırlığının çoğunu bana vermişti. “Koltuğa mı yoksa yatağa mı geçmek istersin?”

Bir anlığına düşündü. “Yatağa.”

“Tamam.” Hastane yatağına yerleşmesine yardım ettikten sonra üstünü örttüm. “Dinlen, anne.” Alnına küçük bir öpücük bırakmışım.

“Thayer’a kapkek götürmeyi unutma.”

Homurdanmamı zorlukla bastırdım. “Unutmam.”

Gittiğimde evde olmaması için içten içe dua ediyordum.

Annemin göz kapakları ağırlaşmaya başlamıştı bile. Ben daha odadan çıkmadan uyuya kalmıştı.

Telefonum çalmaya başlayınca arayanın Georgia olduğunu gördüm.

“Selam.” Mutfağı temizlemeye devam ederken konuşmak için telefonu hoparlöre aldım. “N’aber?”

“Annem bugün nasıl?”

“Bu sabah biraz enerjikti ama şimdi dinleniyor. Kapkek yaptık.”

“Ah.” Sesinden gülümsediğini anlayabiliyordum. “Güzel. Çok güzel.”

“Bence de öyle.” Bulaşık makinesini dolduruyordum.

“Gelip onunla kaldığın için teşekkür ederim. İstemediğini biliyorum ve bunun için seni suçlayamam, anlıyorum-”

“Georgia, o bizim annemiz. Bana teşekkür etmene gerek yok. Burada olmak istedim. Burada olmam gerekiyor.”

Boğazını temizlediğinde duygulandığını anlamıştım. “İşe dönmem gerekiyor. Seni sonra ararım.”

“İyiyiz.” Hemşire olanın ablam olduğunu biliyordum ve annemle ilgilenmek için yeterli olmayabilirdim ama ablamın burası için endişelenmeden de ilgilenmesi gereken bir sürü şey vardı.

“Belki işten sonra *fast-food* falan alıp yanınıza uğrayabilirim.”

“Haber verirsin.”

Vedalaştıktan sonra telefonu kapattık. Mutfak tertemiz

olduğunda kenardaki kapkekleri Thayer'a götürmekten başka seçeneğim kalmamıştı.

Böyle hissetmemem gerektiğini biliyordum ama Thayer'ın annemle arkadaş olması canımı sıkıyordu. Annemle konuşmasına rağmen bana ulaşmayı hiç denememişti.

Şerefsiz.

Kapkekleri tabağa yerleştirip folyoya sararak hazırladım. Üzerlerindeki krema biraz ezilmişti, kesinlikle umurumda değildi.

Derin bir nefes alarak kendimi yıllar sonra ilk kez Thayer'la yüzleşmeye hazırladım.

Bunu yapabilirdim.

Kuvvetli, güçlü bir kadındım. Hiçbir erkeğin moralimi bozmasına izin vermeyecektim.

Ancak çitin diğer tarafına geçtiğimde garaj yolunda araba olmadığını fark ettim.

Bu sanırım... iyi bir şeydi.

Annemin yanında kaldığım sürece bunun bir önemi yoktu. Eninde sonunda onunla karşılaşacaktım ve bunun bana ne hissettireceğinden emin değildim.

Georgia arka kapıdan elinde yemek paketleriyle geldi. Üzerindeki bluzun şişen karnının üzerinde gerildiğini görünce gülümsemekten kendimi alamadım.

"Ah, şu hâline bir bak," diye mırıldandım. "Dokunabilir miyim?" Elindeki paketleri alarak masaya bıraktım.

İç çekerek karnını ileriye doğru itti. "Hadi bakalım. Bu

seferki tıpkı babası. Hiç durmuyor. Geberdim. Beni mahvetti. Bütün gece tekmeliyor.”

“Erkek mi olacakmış?”

Ağzı kulaklarındaydı. “Evet, öncekiler gibi. Üç erkek, inanabiliyor musun? Her zaman kız annesi olacağımı düşünmüştüm ama biliyorsun ki pek şansım olmadı.” Elini karnında benimkinin üzerine yerleştirdi. “Sen bir tane daha istemez misin?”

“Bence bendeki bana yeter.”

“Ondan uzak olmaya nasıl dayanabiliyorsun anlamıyorum,” diye devam etti, “sebeplerin olduğunu biliyorum ama...” İkimiz de annemin hâlâ uyuduğu oturma odasına döndük. Uzandığından beri uyuyordu.

“Ondan uzak olmak beni kahrediyor ama büyükannesini böyle görmesini istemiyorum.” Etraftaki bütün tıbbi malzemelerle zayıf bir şekilde uyuyan annemi işaret ettim. “Çok küçük. Caleb’in ona iyi baktığına eminim, ayrıca fırsat buldukça görüntülü konuşma yapıyoruz.”

Georgia başını iki yana sallarken *Wendy’s*’den aldığı patates kızartması paketine uzanmıştı. Paketten aldığı beş patatesi aynı anda ağzına tıktı. “Caleb’la boşanacağınızı söylediğinde şok oldum. Hep işlerin yolunda gittiğini düşünmüştüm. Yani, çocuk kalkıp da sen bir başkasının bebeğini taşıırken seninle evlendi.”

Başımı eğdim. Ailelerimiz kızımın Caleb’den olmadığını biliyorlardı. Onlara da kızımıza da yalan söylemek istememiştik. Caleb ve Lauren dışında hiç kimse gerçek babasının kim olduğunu bilmiyordu.

Bunu söylediğimizde Caleb'in annesinin nasıl nefret kustuğunu hâlâ hatırlıyordum. Bebek Caleb'in olmadığı hâlde neden tekrar benimle olduğunu, *benimle evlendiğini*, anlayamıyordu.

Bu olaydan hemen sonra oğluya konuşmaya son verdi. Düğünümüze gelmedi bile.

Kendimi bunun için hiçbir zaman affetmeyecektim. On-
dan normalde de pek hoşlanmazdım fakat sonuçta Caleb'in annesiydi. Bir türlü cesaret edip de boşanmamızdan bu yana annesiyle konuşup konuşmadığını Caleb'a soramamıştım.

"Caleb iyi bir adam," dedim yemek paketlerini boşaltırken. "Sadece benim için doğru adam değil."

Başını iki yana sallarken cık cıkliyordu. "Beni affet ama sen aptalsın."

Kahkaha atarken bir hamburgeri açmakla uğraşıyordum. "Biliyorum."

İnanın ki tüm hatalarımın ve günahlarımın farkındaydım. Caleb da bu listenin başında geliyordu. En kötü kısmı da hâlâ benim en yakın arkadaşım olmasıydı. Ama sanırım ortada Seda olduğu için bu her şeyi kolaylaştırıyordu. Kızım her ne kadar benimse bir o kadar da onundu. Sadece DNA değil, bir çocuğa nasıl davrandığınız sizi ebeveyn yapardı. Caleb, küçük kızımız için en iyi babaydı. Hiçbir zaman, bir kez dahi olsa ona kendi kızı değilmiş gibi davranmamıştı.

Ablam dudaklarını araladığında sesi bir fısıltıdan farksızdı, "Sence annemden... sonra burada mı kalırsın yoksa Boston'a mı dönersin?"

“Bostan’da kalmayacağım,” diye cevap verdim hızla. Hiçbir zaman şehir hayatını seven bir kız olmamıştım ve son birkaç yıldır orada yeterince vakit geçirmiştım. “Ama burada da kalır mıyım bilmiyorum.”

Etrafa bakarken bir şeyler düşünüyordu. “Burası güzel bir ev. Eğer kalmak istersen yani.”

“Burada yaşayabileceğimi zannetmiyorum.”

Sebeplerden biri Thayer olsa da bu yalnızca onunla ilgili değildi. Burası annemin eviydi, hiçbir zaman bana aitmiş gibi hissedemeyeceğimi biliyordum.

“Evet.” Başını üzgün bir şekilde eğerken gözleri yan odada uyuyan anneme döndü. “Anlıyorum. Ben de bunu yapabileceğimi hiç sanmıyorum.” Saçlarını bir omzunda topladıktan sonra ekledi, “Hemşire arkadaşlarımdan biri, Christy, bu hafta sonu bir gün ve bir gece annemle kalabileceğini söyledi. Belki bu vakti Seda’yı görmek için kullanabileceğini düşündüm ama sana sormadan kabul etmek istemedim.”

“Bu harika olurdu,” dedim dürüstçe. Göğsüm rahatlıkla dolmuştu.

Seda’nın, Caleb’in harika ellerinde olduğunu biliyordum ama küçük kızımdan uzakta olmaktan da nefret ediyordum. Annem ölürken onun da burada olmasını istemiştım. Ölüm kaçınılmaz bir şeydi fakat hiçbir çocuk, onlara bu kadar yakın birinin gözlerinin önünde eridiğini görmeyi hak etmiyordu. Annemi görmesine hiç izin vermiyordum değilim tabii ama yirmi dört saat burada olmasına da müsaade edemezdım. Ayrıca şu an Boston’daki bir okula

gidiyordu. Dönemin bitmesine birkaç hafta kalana kadar onu oradan almayacaktım.

“Mükemmel, kıza haber veririm. Çok iyi bir insan ve harika bir hemşire, yani endişelenmene gerek yok. Annem güvenli ellerde olacak.”

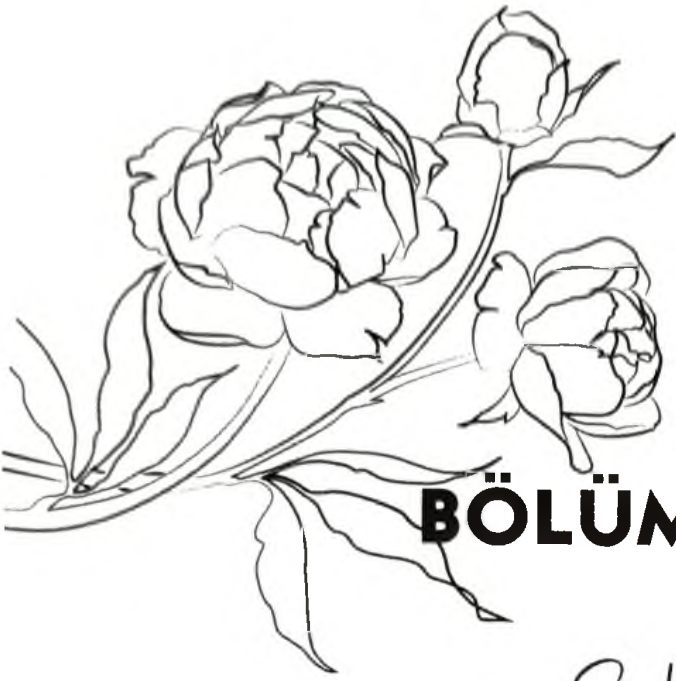
İşte Georgia böyleydi. Öngörülemez hareketler yapsa da her zaman bizi korumak için yanımızda olurdu.

“Seni seviyorum,” dedim.

“Ah, ben de seni seviyorum. Ne kadarlığına olursa olsun döndüğün için çok mutluyum.”

“Teşekkürler. Burada olmak güzel.”

Şaşırtıcı olsa da bu bir yalan değildi.

BÖLÜM DÖRT

Salem

Arabayla kasabanın marketine ilerleyip park etsem de içeri girmeden önce duraksamıştım. Evdeki buzdolabı dolu değildi ve yemek yapmak için birkaç şey almak istiyordum ama sürekli bu alışverişi erteleyip duruyordum. Çünkü tanıdığım biriyle karşılaşacağıma emindim ve küçük kasabalar dramaya bayılırdı. Boşandıktan sonra buraya dönmüş olmam onlar için büyük bir şeydi.

Evden çıkmadan önce liste yaptığımdan markete girdiğimde yemek yapmak için ne alacağımı düşünmeme gerek kalmayacaktı.

Bu işi hızlıca halledebilmek için yapabileceğim tek şey buydu.

Çantamı alarak SUV'den atlayıp başımı kaldırmadan hızlı adımlarla markete girdim. Bir alışveriş arabası olarak vakit kaybetmeden sebze bölümüne yöneldim. Eğer birisi beni izliyorsa muhtemelen bu kadar hızlı hareket edebilmeme hayran kalmış olmalıydı. Ne kadar hızlı hareket

edersem buradan o kadar hızlı çıkacaktım ve birisiyle karşılaşma ihtimalim o kadar düşük olacaktı.

Donduruculara ulaşip dondurmalara baktığım sırada biri adımı seslendi.

“Thelma,” dedim gülümseyerek. Gürültülü bir işgüzar olsa da gülümsemem gerçektir. “Nasılsın? Merhaba Cynthia. Sizi görmek harika gerçekten. Özellikle birlikte görmek.”

Thelma omuz silktikten sonra yanağını öpmek için Cynthia’ya uzandı. “Gizli kalmak için fazla yaşlandık. Annen için mi kasabaya döndün?” Başımı salladım. “Bu çok korkunç. Benim yaşımda birisi için çok genç ve biliyorsun-”

“Aslında ben de tam alışverişi bitirip onun yanına dönecektim, yani-” Hızlıca buzluğa uzanıp rastgele bir dondurma aldım. “Şimdi gidiyorum.”

“Senin adamı görebildin mi?”

Başımı yana eğdim. “Kimi?” Kalbim deli gibi atıyordu. Kimden bahsettiğini oldukça iyi biliyordum.

“Bilmiyormuş gibi yapma, kızım.” Parmağını şıklatırken gözleri parıldıyordu. “Kimden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun.”

“Hayır, görmedim.”

“Hah.” Dilini şaklattı. “İlginç.”

Omuz silktim. “Hayatına dönmüştür.” Altı yıl geçmişti, dönmediğini hiç sanmıyordum.

Sanki duyduğu en komik şakayı yapmışım gibi kahkaha attı. “Bu gerçekten komikti, kızım. O adam...” Başını iki yana salladı. “Hayatına dönmedi. Senin de dönebildiğini

sanmıyorum.” Beni yukarıdan aşağı süzdü. “Eğer dönmüş olsan buraya daha önceden gelmiş olurdun.”

Ardından Cynthia’yla birlikte uzaklaşmaya başladılar.

Başımı eğerek elimdeki dondurmaya baktım.

Fıstık ezmeli *Oreo*.

İğrenç.

Geri bırakarak kurabiye hamurluyu aldım.

Çok daha iyiydi.

“Anne, ben geldim,” diye seslendim marketten aldığım poşetlerin bir kısmını taşıırken. Hepsini tek seferde almaya çalışsam da hızla bunun imkânsız olduğunun farkına varmışım. “Aç mısın? Akşam yemeği için tavuklu sandviç yapabilirim diye düşündüm.”

Elimdekileri bırakarak başımı ona çevirdim. Başını güçsüz bir şekilde çevirerek esnedi.

“O kadar aç değilim.”

“Dondurmaya ne dersin?”

Burnunu kırıştırdığında dondurma fikrinin de pek hoşuna gitmediğini fark ettim. “Hayır.”

“Tamam, o zaman.” Öylece kestirip atmak istemiyordum. “Peki, istediğin herhangi bir şey var mı?”

Başını iki yana sallarken bakışları pencereden dışarıya kaydı.

Geçen her saniyede bizden uzaklaştığını bilmek canımı yakıyordu.

“Eğer fikrini değiştirirsen bana haber ver.” Şu an onu

zorlamak istemiyordum. Belki şansım yaver giderdi de birazdan onun için bir şeyler hazırlamamı isterdi.

Poşetleri taşımayı bitirdikten sonra tüm işlerimi Thayer'la karşılaşmadan halledebildiğim için rahatlayarak iç çektim. Bu karşılaşmadan sonsuza kadar kaçamayacağımı bilsem de elimden geldiğince ertelemek istiyordum. Bu oldukça korkakçaydı; fakat söz konusu o olunca güçlü kalabileceğimi zannetmiyordum.

Aldıklarımı yerleştirdikten sonra akşam yemeğini hazırlamaya başladım. Eğer acıkırsa yemesi için anneme de bir şeyler hazırlamıştım.

“Bir film izlese mi?” diye sordum tabağımla koltuğa yerleşirken.

“Ben de diyordum ki...” Cümlesine başladıktan sonra boğazını temizledi. Hızlıca yerimden kalkarak suyunu ona uzattım. “Bana kitap okur musun? Okumak istediğim bir tane vardı ama-”

“Hangisi?” Etrafa bakındım.

“Hemen şurada.” Sehpayı işaret ediyordu. “Georgia’nın getirmesini istemiştim ama hiç elime alamadım.”

Kitaba uzandıktan sonra bacaklarımı altına alarak oturdum. Tabağımla koltuğun koluna yerleştirdim ve kitabı açtım.

Okumaya başladığımda annem gülümsüyordu.

Zihnimde bir fotoğrafını çektiğim bu ânı sonsuza kadar güzel hatırlayacağımı biliyordum.

BÖLÜM BEŞ

Salem

“Anneciğim!”

Kapıyı açtığım an Seda bana doğru koşmaya başlamıştı.

Eğilerek onu tam zamanında yakaladım. “Kızım.” Derin bir nefes alarak kokusunu içime çektim. Dışarıda oynadığı için çimen kokusu, karpuzlu şampuanının kokusuna karışmıştı.

“Seni çok özledim, anneciğim.” Yumuşak elleriyle yanaklarımı okşuyordu. “Büyükanнем iyi mi?”

“Çok iyi.” Elimi yavaşça eline vurdum. “Ama bizimle çok fazla vakti kalmadı.”

“Büyükanнемi ne zaman ziyaret edebilirim? Onu özledim ve bir resmini yaptım. Sana göstereceğim.” Sonra hızla koşmaya başladı, muhtemelen çizdiği resmi arıyordu.

Yerimden kalktığım an mutfaktan çıkıp duvara yaslanan Caleb’la göz göze geldim. “Durmaksızın annen hakkında konuşuyor.”

Ne zamandır tuttuğumu bilmediğim derin bir nefes verdim. “Ona açıklamaya çalıştım ama bence olanları tam olarak kavrayamıyor.”

“Beş yaşında,” dedi elindeki havluyu omzuna atarken. “Acıktın mı? Yemekleri dolaba yerleştirmek üzereydim.”

“Açlıktan geberiyorum.” Seda elinde bir kâğıt parçasıyla bana doğru koşmaya başladı.

“Bak, anneciğim.” Kâğıdı havaya kaldırdı. “Gördün mü büyükannem yatağında,” dedi sarı saçları olan şekli gösterirken, “ve bu da abim. Bir melek olduğu için onu bekliyor.”

Gözyaşlarına boğulmamak için dişlerimi birbirine bastırdım. Caleb’la birlikte Seda’ya Thayer ve Forrest’ı anlatmak için elimizden geleni yapmıştık. Caleb’ın babası olduğunu biliyordu ama abisi vefat ettiği için çok üzülen ve onun hayatına dâhil olamayan bir babası olduğunu da biliyordu. Bu karmakarışık bir mevzuydu. Tüm bunları onun anlayabileceği şekilde açıklamaya çalışmak çok zordu.

Henüz bebekken onu yüzme güvenliği derslerine yazdırmıştım. Eğer bir şey olursa işine yarayabilecek her şeyi kullanabilmesini istiyordum.

Kızıma uzanarak ona sarıldım ve çenemi başına yasladım. “Evet, bebeğim. Onu bekliyor.”

Küçük kolları boynuma uzandı, çok küçük olmasa da ben onu hep öyle görecektim. “Abim, onun iyi olduğuna emin olacak. Sen de ağlamak zorunda kalmayacaksın, anneciğim.” Yanaklarımı tutarken Thayer’inkilerle aynı renk gözleri bana odaklanmıştı. Sıcak ve çikolatamsı. “Ağla-

mak kötü bir şey değil,” diye tekrarladı ona her zaman söylediğim gibi, “yine de üzgün olman hiç hoşuma gitmiyor.”

Yanağını öptüm. “Üzgün değilim, bebeğim. Seninle gurur duyuyorum.” Yerimden kalkarak çizdiği resmi sıkıca tuttum. “Anneciğin acıktı. Yemek yerken benimle oturmak ister misin?”

“Yatmadan önce biraz daha resim çizmek istiyorum.”

Koşmaya başladığında güldüm. Belli ki ben, onu daha çok özlemiştim.

Caleb yaptığı yemekten tabağa biraz koyduktan sonra mikrodalga fırına yerleştirdi.

“Ben de halledebilirdim.” Dolaptan bir kola aldım.

“Biliyorum.” Ellerini tezgâha yasladığında kasları gerilmişti. “Annen nasıl?” Seda’nın bizi duymaması için sesini kısık tutmuştu.

Başımı iki yana sallarken bar taburesine oturdum. “İyi değil, zaten bunu bekliyorlardı. Ama konuşuyor ve hâlâ hem inadından hem de tüm yardımları reddettiği için kendisi hareket edebiliyor.”

Caleb gülerken mikrodalgadan çıkardığı tabağı bir çatala birlikte önüme bıraktı. “Tam Allison’lık hareket.”

“Söz veriyorum tüm bunlar bitince seni rahat bırakacağım.” Bakışlarımı mutfakta gezdirmekten kendimi alamıyordum. Evi yenilerken kendi seçtiğim mutfak dolaplarına bakıyordum. Un ve şekeri koymak için benekli kutular seçmiştim.

Caleb gözlerini devirerek bir bira aldı. “Hâlâ arkadaşsınız. Her zaman arkadaş olacağız. Ve,” yüzüne bir gölge düştü-

günde duraksadı, “eğer o aptal hayatına tekrar dâhil olursa da ben her zaman Seda’nın hayatında olacağım. Onu ben-den alamazsın, o da alamaz.”

“Sakin ol,” dedim çatalımı köfteye batırırken. “Bu konuyu konuştuk. Bunu sana asla yapmam. Seda seni seviyor ve DNA olarak bakıldığında babası olmasan da diğer tüm açılardan babasısın. Sadece DNA’yla baba olunamayacağını herkesten daha iyi anlıyorum.”

Caleb başını eğerek kirpiklerinin altından bana baktı. “Teşekkür ederim.”

Boşandığımızdan bu yana tartıştığımız tek konu Seda’yla ilgiliydi. Caleb, kızımı ondan alıp bir daha görmesine izin vermeyeceğimden korkuyordu. Asla o kadar zalim olamazdım. Caleb, Thayer kederine gömülüp ulaşamayacağım bir yere çekildiğinde hem benim için hem kızım için buradaydı. Kızımı Caleb’tan uzaklaştırarak sadece Caleb’i değil, onu da incitmiş olacaktım.

“Üzgünüm,” diye ekledi. Parmaklarını sarı saçlarında gezdiriyordu. “Sanırım sen oraya dönünce huzursuz hissetmeye başladım.”

“Hey,” dedim sakın bir ses tonuyla. Tezgâhın üzerinden eline uzandım. “Endişelenmeni gerektirecek hiçbir şey yok. Özellikle Seda’yla ilgili.”

Boğazını temizlerken duygulandığını fark etmiştim. “Televizyon izleyeceğim.”

“Tamam.”

Sessizce yemeğimi yedikten sonra tabağımı bulaşık makinesine kaldırdım. Mutfak zaten temiz olduğu için giriş

kattaki oyun odasına ilerledim, Seda'yı burada bulabileceğimi biliyordum.

Bir kâğıda deli gibi bir şeyler karalayarak yeni bir *baş-yapıt* yapıyordu. “Banyo zamanı, hanımefendi,” dedim kapı aralığından.

“Ahh ama anne-”

“Ama yok.” Başımı iki yana sallayarak tartışmaması gerektiğini ona gösterdim. “Çizimini bitirdiğinde önce banyoya sonra yatağa gidiyorsun.”

Yüzünde yaramaz bir ifade vardı. “Bana uyumadan önce masal okuyacak mısın?”

“Bir tane.” Tek bir parmağı kaldırarak salladım. “Sadece bir tane. Tatlı dille bu gece daha fazlasını okutamazsın.” Dilimi çıkarttığımda güldü. İkimiz de ona kıyamadığımızı biliyorduk. Bu, kolaylıkla ikna olduğum için değildi. Sadece kızımınla vakit geçirmeyi seviyordum. Onun çocuk olduğu bu gibi anlar çabucak geçecekti. Her birinin tadını çıkarıp onunla güzel anılar biriktirmek istiyordum. Özellikle başka çocuğumun olup olmayacağını bilmiyorken... Boşanmamızın en büyük sebeplerinden birisi buydu. Caleb daha fazla çocuk istiyordu ve ben, onu geri çekiyordum.

Seda çizimini bitirirken ben de üst kata, aylar önce eşyalarımı yerleştirdiğim misafir odasına çıktım. Caleb ebeveyn odasında kalmam konusunda ısrar edip küçük olan odayı alabileceğini söylemiş olsa da ona, burada yaşamaya devam edecek olan kişinin kendisi olduğunu hatırlatmam gerekmişti.

“Selam, Binx.” Sevgili kedimin başını okşarken o, çarşafların üzerinde uyuyordu. “Seni özledim.”

Yeşil gözlerinden birini açarak bana baktı. Gittiğim için bana aşırı kızdığını biliyordum. Her ne kadar bana düşkün olsa da dönmeme rağmen hiç sevgi ya da ilgi beklemiyor bunun yerine tepkisiz kalıyordu. Kediler işte...

Annemdeyken yıkadığım kıyafetleri çıkarttıktan sonra farklı birkaç eşyayı çantama yerleştirdim. Hayatımı renklendirmek için biraz çeşitliliğe ihtiyacım varmış gibi duruyordu. Haftanın yorgunluğunu atmak istediğimden yatağa girmek için sabırsızlansam da önce Seda’yla vakit geçirmek istiyordum.

Yatak odasından çıktığım an Seda da merdivenlerin başına gelmişti. “Bitirdim. Galiba bu da banyoya hazır olduğum anlamına geliyor.” Sesi hazır olmaktan uzaktı.

“Önce gidip giyeceğin pijamaları seç, ben de banyoyu hazırlayayım.”

“Tamam!” Bu onu heyecanlandırmıştı.

Banyonun ışığını açtıktan sonra küvetin tıpasını takarak suyu açtım. Suyun çok sıcak ya da çok soğuk olmamasına özen gösteriyordum.

Seda, elinde açık pembe rengi prenses pijamalarıyla banyoya koştu. “Bu.” Pijama takımını yere bıraktıktan sonra bana fırsat vermeden hızlıca üzerindeki kıyafetleri çıkardı.

“Hangi kitabı dinlemek istediğini seçtin mi?” diye sordum saçlarını köpürtmeden önce ıslatırken.

“Prenses Seda’nın olduğunu.” Kıkırdarken başını geriye atmıştı. Kafasına şampuanla masaj yapmama bayılıyordu.

“Neden şaşırmadım acaba?” Ona gülümserken yanağını hafifçe sıktım. Annem üzerinde isminin yazdığı o kitabı bize hediye ettiğinde Seda henüz bir bebektir. Birazcık büyümeye başladıktan sonra kitap favorisi olmuştu.

“Çünkü favori kitabım, anne,” dedi dramatik bir şekilde. Sanki farkında değilmişim gibi gözlerini devirmişti.

Bir anda yaşı beşten on beşe çıkıyordu.

Saçlarını yıkadıktan sonra elimdeki lifi vücudunu temizlemesi için ona uzattım. Ardından havlusunu alarak onu sardım.

“Yumurta oyunu!” diye bağırdı ayaklarını yere vura vura odasına koşmaya başladığında.

Peşinden koşarken pijama takımı elimdeydi. Kendini yere attığında bedenini mor havlusuyla örttü.

“Bu da ne?” diye sordum etrafında dönerken. “Bir yumurta mı? Ne kadar olağandışı büyüklükte bir yumurta. Hem de mor mu? Hımm.” Parmağımı yavaşça dudaklarıma vuruyordum. Bedenini hareket ettirmeye başladığında hayretle gürültülü bir şekilde iç çektim. “Aman Tanrım, hareket ediyor.” Caleb’in gülümseyerek bizi kapının eşiğinde izlediğini görünce sııttım. “Bu gizemli yumurtayı gördün mü? Nasıl da hareket ediyor!”

“Kırılıyorum!” dedi Seda daha çok hareket ederken. “Çıt.” Havlusunu üstünden atarak ayağa kalktı. “Bak, anneciğim! Benim, Seda!” Bir köpek gibi saçlarını iki yana sallıyordu.

“Şuna bakar mısın? Yumurtanın içinden böyle bir şeyin çıkacağını kim bilebilirdi ki?” Kıkırdadı. “Pijama zamanı.” Pijamasının üstünü havaya kaldırdığımda elimden alarak giyindi. Caleb’in arkamızda olduğunu fark edince hemen gülümsemişti. “Gördün mü, babacığım? Ben yumurta oldum!”

Caleb güldü. “Gördüm. Sen benim favori yumurtam-sın.” Gözleri beni bulduğunda kalp kırıklığını hissetmiş-tim. Aramızın iyi olması, boşandığımız ve onun hâlâ beni sevdiği gerçeğini değiştirmiyordu.

“Annem bana bir masal okuyacak. Ona yardım edecek misin? İkiniz seslendirdiğinizde çok hoşuma gidiyor.”

Caleb’in bakışları benimle buluştu. Benim için sorun olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Başım la onayladım.

“Tabii ki, bebeğim.” Caleb, Seda’nın ıslak havlusunu alarak çamaşır sepetine attı.

Seda da kitabını alıp bir tarafında Caleb, diğer tarafında benimle yatağına uzanmıştı. Kitabı tutup sayfalarını çevirerek bizimle okumak için elinden geleni yapıyordu.

Kitap bittiğinde, göz kapakları da ağırlaşmaya başlamıştı.

İkimiz de alnını öperek üstünü örttük.

Koridora çıktığımızda Caleb sanki bana bir şey söylemek istiyormuş ama emin değilmiş gibi duruyordu.

Başını eğerek koridoru geçmesini ve alt kata inmesini izledim.

Peşinden gidip ne düşündüğünü sormadığım için bir korkaktım.

Bunun yerine yatağına girerek kolay yolu seçmiştim.

BÖLÜM ALTI

Salem

“Anne?” diye seslendim eve girmeden önce.

Christy, otuz dakika önce ben yoldayken arayıp her şeyin yolunda olduğunu ama işi çıktığı için beni bekleyemeyeceğini söylemişti.

Garaj yoluna girdiğimde yan evin garajında park eden arabayı görmezden gelmeye çalıştım. Thayer’ın önceki arabasına göre daha büyük olsa da saçlarımı bir kalkan olarak kullanarak görmemiş gibi yapmaya devam etmiştim.

“Buradayım, tatlım,” diye seslendi oturma odasından.

“Selam.” Bu kelime dudaklarımdan rahatça dökülmüştü. Bugün tenine biraz renk gelmişti, hatta az da olsa kırmızıydı ve yatakta olmasına rağmen çok yorgun görünmüyordu. Kucağında bir tepsi vardı ve boyama yapıyordu. “Güzel olmuş,” dedim seçtiği çiçek desenine bakarken. İçini mor ve deniz mavisiyle dolduruyordu. “Seda bunları sana gönderdi.” Çantamı karıştırarak çizimleri buldum.

“Ah.” Annem gülümseyerek her birini tek tek inceledi. “Nasıl tatlı bir çocuk. Onunla güzel vakit geçirdiniz mi?”

Başımı salladıktan sonra koltuğa oturarak ayağımdaki sandaletleri çıkardım. “Evet, geçirdik. Beni deli ettiği zamanlarda bile onu çok seviyorum.”

Annem gülümsediğinde gözlerinin kenarı kırışmıştı. “Anne olmak hayatın boyunca yaptığın en harika şey. Bu herkesin yapabileceği bir şey değil.”

“Haklısın.” Georgia, en büyük oğlunun bir gün elinde fareyle eve geldiğini söylemişti, bunu hatırlayınca ürperdim. Binx bile böyle bir şey yapmamıştı.

“Caleb iyi mi?”

Annem, boşanma kararımı tamamen desteklemiş olsa da Caleb’i seviyordu ve nasıl olduğunu bilmek istiyordu.

“İyi.”

“Birisiyle görüşüyor mu?” diye sordu. Bana çok önemli bir soru sormamış gibi boyama yapmaya devam ediyordu.

“Bilmiyorum.” Yerdeki yığından bir boyama kitabı aldım. “Bu tür şeylerden bahsetmiyoruz. Eğer isterse birileriyle çıkmakta özgür.”

“Hâlâ sana âşık mı?”

Omuzlarım kilitlenmişti. “Anne,” dedim yalvarırcasına.

“Bu önemli bir soru, Salem.” Yüzünde o annelere özgü ifade vardı. Hani şu tek kaşını kaldırarak bana cevap vermem konusunda meydan okuyan ifade.

“Evet.” Sayfaları çevirirken boyayacağım uygun bir sayfa arıyordum. Gözleri beni delip geçermiş gibi bakmaya devam ederken onu görmezden geldim.

“Doğru şeyi yaptın.” Söylediği beni şaşırtmıştı, başımı ona çevirdim. Yüzünde küçük bir gülümsemeyle bana bakıyordu. “Onu seviyorsun, sevdiğini biliyorum ama o seni daha çok seviyor. Bu yüzden onu bırakarak doğru şeyi yapıyorsun.”

Titrek bir nefes verdim. “Eğer daha çok zorlarsam ve çabalarsam onu, onun beni sevdiği gibi sevebileceğimi düşünmüştüm.”

“Ama hiç öyle olmadı ki.”

“Evet.” Bir soru sormamış olsa da cevap vermiştim. “Çocuk sahibi olmaktan bahsetmeye başladığında, ben...” Dudaklarımı birbirine bastırdım, doğru kelimeleri arıyordum. “Daha fazla devam edemezdim. O harika, mükemmel bir adam ve onu seviyorum ama onun seilmeyi hak ettiği şekilde değil.”

Açtığım sayfaya baktığımda siyah beyaz resmin göz yaşlarımla bulanıklaşmaya başladığını fark ettim. Caleb’i asla incitmek istememiştim. Önceden de şimdi de. Ama ben mükemmel bir insan değildim, kimse değildi ve eğer öyle olduklarını düşünüyorlarsa bu bir kuruntudan ibaretti. Hepimiz gurur duymadığımız şeyler yapardık. Ben, Caleb’la geçirdiğim zaman için asla pişmanlık duymayacaktım. Bu mümkün değildi. Ama onu yeterince sevemediğim için pişman olacaktım. Bunun en kötü yanı da eğer Thayer’la tanışmamış ve onun ruhumu tüketen, yegâne aşkını tatmamış olsaydım, Caleb’la birbirimize uyduğumuzu düşünmeye devam edecektim.

Ama Thayer’la tanışmıştım ve o tek bir an hayatımın yörüngesini değiştirmişti.

“Lütfen ağlama,” dedi annem yalvarırcasına. Yatağının yanındaki sehpadan peçeteye uzandı.

Uzattığı peçeteyi alarak yavaşça gözlerimi sildim. “Ben korkunç bir insanım, anne. En boktan insanım. Beni çok fazla seviyor. Neden ben aynı şekilde hissedemiyorum?”

Anlayışla bana bakıyordu. “Tatlım,” dedi yavaşça, gözlerinde merhamet vardı. “Kendini affetmen gerekiyor. Sen doğru olanı yaptın.”

“Doğru olup olmamasının bir önemi yok.” Yaşları silmeye devam ediyordum. “Onu hâlâ incitiyorum.”

“Bu geçici bir şey.”

“Öyle mi?” Keyifsizce gülerken Thayer’ın kalbimi kırdığı altı yıl öncesini düşünüyordum. O his geçici değildi ama belki de kızıma sahip olmasam her şey daha farklı olurdu. Seda, bu dünyadaki en güzel şeydi ama bana sürekli Thayer’ı hatırlatıyordu.

“Sen çok güçlüsün.”

“Anne.” Başımı iki yana salladım. “Güçlü olan sensin.” Kahkaha attı. “*İkimiz de* güçlü olsak nasıl olur?”

“Olur gibi.” Peçeteyle burnumu sildim.

İfadesi gayet kendinde olsa da bana endişeyle bakıyordu. “Mutlu olmanı istiyorum, Salem. Her zaman istediğim tek şey bu.”

“Mutluyum,” diye karşı çıktım çünkü doğrudu. Daha mutlu olabilir miydim? Evet. Ama mutsuz da değildim.

“Sen hâlimden memnunsun. Bu farklı bir şey.”

Haklıydı. “Hayatıma neşe getirecek şeyi bir gün bulacağım.”

“Bulacaksın.” Gülümsemesi üzgündü. “Bunu görebilecek kadar yaşamayı umut ediyorum.”

Zaten kırık kalbime bir kırık parça daha eklendi.

Sabahın yedisinde uyanıp koşu kıyafetlerimi üzerime geçirmiştim. Artık kâbus görmüyordum. Hâlâ ara sıra olsa da terapiye döndüğüm ve devam ettiğim için oldukça azalmıştı. Ancak bazı alışkanlıkların yerini doldurmak zordu, erkenden koşuya çıkmayı seviyordum. Sadece artık bunu sabah beşten önce yapmıyordum.

Kulaklıklarımı taktıktan sonra koşu için hazırladığım çalma listemi açarak garaj yolunda esnemeye başladım. Eskiden yaptığım gibi koşuya Thayer’ın evinin önünden başlamak yerine başımı çevirerek tam aksi yöne ilerledim. Daha tepelik olduğu için bu taraftan pek hoşlanmasam da eski rotamı takip etmek istemediğime emindim.

Eve dönüş yolumda kan ter içinde kalmıştım ve saçım artık atkuyruğu değildi.

Hemen eve açılan sokağa döndüğümde ters yönden koşan birini gördüm.

Uzun, yapılıydı. Belli ki bir adamdı.

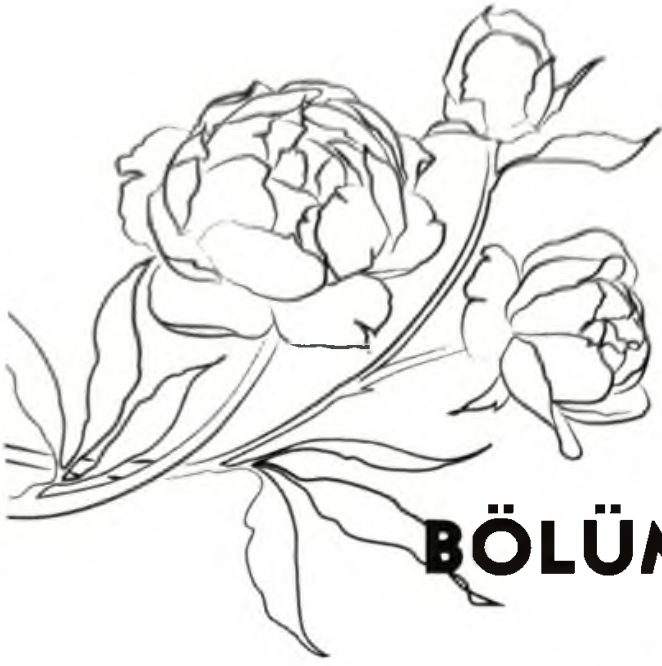
İkimiz de yavaşlarken adımlarım tekledi, ben annemin evinin önündeydim o da kendi evinin önünde. Kulaklıkla-

rımı çıkarttığımda ardımda bıraktığım adamı ilk kez görürken dudaklarım aralanmıştı.

“Thayer.” Adını yeniden var eder gibi söylemişim.

Başını yana eğerek beni süzdü. Kahverengi gözleri şaşkınlıkla dolmuştu.

“Salem.”

BÖLÜM YEDİ

Salem

Karşımda duran adam çok farklı olsa da bir yandan bıraktığım adama çok benziyordu. Artık otuz yedi yaşındaydı, kafamda yaptığım hesap doğruysa otuz sekiz olacaktı. Düzgün düşünebilmek için fazla şaşkındım. Şakaklarında çok belirgin olmasa da beyazlar vardı, aynı renk yanaklarındaki kirli sakallara da taşmıştı. Beyazların benim için bu kadar tahrik edici bir unsura dönüşeceğini hiç düşünmemiştim. Ama Thayer'a ait olan her şey öyleydi. Kahverengi gözleri beni, aynı benim onu süzdüğüm gibi açlıkla süzüyordu. Gözlerinin kenarındaki çizgiler daha belirgindi. Gözleri daha parlak, onu son gördüğümünden bu yana daha berraktı.

O yazın sonunda benim umutlarım solmuştu. Son bir kez evine gidip ona kalkması, *yaşaması* için yalvarmışım çünkü Forrest da böyle isterdi. Deli gibi içiyor ve parmaklarımın arasından kayıp gidiyordu. Yaptığım hiçbir şey yetmiyordu. En sonunda kardeşini arayarak Thayer'ın ona

ihtiyacı olduğunu söylemiştim, ardından Lauren’la New York’a dönmüştük. Düşünmem gereken bir bebeğim vardı ve bu yıkılmak istesem dahi güçlü olmam gerektiği anlamına geliyordu.

Koşu kıyafetini ve ayakkabılarını süzerken çaresizce gülümsememi bastırmaya çalışıyordum.

“Selam,” dedim aptal gibi.

Gözleri üzerimde gezinmeye devam ediyordu. “Selam.”

Göğsüme garip bir hissin oturmasını bekledim, ne de olsa karşımdaki kişi *Thayer*’dı ve yıllardır onu görmüyordum ama her şey normaldi. Her zaman olduğu gibi.

Beklediğim gibi görünmüyordu.

Onu son gördüğüm hâlini düşününce daha kötü durumda olduğunu düşünmüştüm. Ama o adam yas tutan bir adamken karşımdaki kendini toparlayıp iyileşmeyi başarmış bir adamdı.

İyi görünüyordu.

Sağlıklı.

Bir anda son altı yılım daha da kötü bir hâl aldı.

“N-Nasılsın? Hayat nasıl?” Onluk olmayacak bir şekilde bana soru sorduğunda şaşırmıştım. Annemle aralarındaki dostluğa rağmen belli ki kasabaya döneceğimden haberi yoktu.

Terli atkuyruğumu açtıktan sonra tutamları apar topar parmaklarımla açarak enseme bir topuz yaptım. Bakışları hiç bir hareketimden ayrılmadığı için ne kadar gergin olduğumu hissedip hissetmediğini merak ediyordum. Kafamdan bir sürü şey geçiyordu ve bir anda “*Bir bebeğim oldu,*

hem de senden!” dememek için kendimi zor tutuyordum. Ama sanırım o mesele daha güzel bir dille ele alınmalıydı.

“Ben... hayat işte.”

Vay canına, çok dokunaklı, Salem. Tabii, hayat işte. Acaba kulağa daha aptalca gelebilir miydi?

“Evlendiğini duydum.” Yukarıdan bana doğru bakarken doğan güneşten gözlerini korumak için elini kaldırmıştı.

Bu bir soru değildi.

Sol elimi kaldırarak boş yüzük parmağımı gösterdim. “Ve boşandım.”

“Aptalmış.”

Kahkaha attım, gevşememe sebep olacak kadar içten bir kahkahaydı. “Hayır, ben aptalım.” Ortamımızdaki zemine bakarken kaldırımdaki çakıl taşlarını ayağımla itekliyordum. İçimdeki sersem on sekiz yaşındaki kız sanki şu an âşık olduğum çocukla konuşuyormuşum gibi heyecanlanıyordu. Ama yirmi beş yaşındaydım ve içimdeki kıza yerine geçmesini, kendimizi bu adama karşı korumamız gerektiğini söylüyordum. “Boşanmak isteyen bendim.”

“Neden?” Dudaklarını birbirine bastırmış, gözlerini kısmıştı. Şaşkın görünse de meraklı olduğunu anlayabiliyordum ancak bu hisleri gizlemeye çalışıyordu. Keşke bunu yapmasaydı. Onu anlamak çok zordu ve düşüncelerini kestirebilmem için bana alan tanımasını seviyordum.

“Çünkü onu asla, onun beni sevdiği gibi sevemeyecektim. Caleb harika bir adam. Ama benim sonsuzum değil. Kalbimi zaten birine vermiştim.”

Aman Tanrım! Niye son kısmı çat diye söyledim ki? Cennem niye kapalı kalmıyor benim?

Gözleri merakla parıldamaya başladığında orada bir parça tutku gördüm. “Öyle mi?”

“Aynen.” Gülümsemeye çalışsam da başarısız oldum. “Peki, o adama ne demeli? O kesinlikle aptaldı.”

Thayer başını geriye atarak kahkaha attı, güldü, *güldü*. Kulağıma bir melodi gibi geliyordu.

“Benden bahsettiğini varsayıyorum.”

Cevap verirken çekinmedim, “Evet.”

Başı düştüğünde dudaklarında hâlâ keyifli bir ifade vardı. “Bunu hak ettim.”

Şimdi şaşkınlık gün yüzüne çıkıp panik geri çekiliyordu. Bu *Thayer*’dı. Kalbimi, ruhumu, her şeyimi verdiğim adam. Onu bıraktığımda paramparçaydım.

Caleb’la evliliğim bitmiş olabilirdi ama toparlanmama yardım eden o olmuştu.

Boğazını temizleyerek ekledi, “O zaman... ah... seni *gördüğüme sevindim*.”

“Aynen, ben de.”

Birbirimizin karşısında dikilirken aramızda saçma bir enerji vardı, ikimiz de birbirimizden bir hareket bekliyorduk.

Sessizliği bozan ben oldum.

“Annemi kontrol etmem gerekiyor.”

“Tamam.” Başını sallayarak bir adım geri çekildi. Kendi bahçesine yaklaşmıştı. “Beni bu akşam yemeğe davet etti. Çoktan kabul ettim ama burada olacağını bilmiyordum, yani söylememişti. Her neyse, arayıp iptal ederim.”

Gözlerimi devirerek derin bir nefes aldım. “Ben yetişkinim, Thayer. Bana kırılmış bir porselenmişim gibi davranma. Kalbimi parçalara ayırmış olman hâlâ o hasarı taşıdığım anlamına gelmiyor. Akşam yemeğine gelebilirsin.”

Sesim, hissettiğimden daha güçlü çıktığı için sevinmişim.

“Ah.” Şaşkın bir şekilde bana bakıyordu. Belli ki onu tekrar gördüğüm için ayaklarına kapanıp ağlamamı bekliyordu. “Eğer senin için sorun değilse, tamam.”

“Sorun değil.” Ona cevap verme fırsatı vermeden arkamı döndüm. Kapıya ulaşmadan önce durup arkama bakmışım. Hâlâ garaj yolunun köşesinde duruyordu. “Saat beşi geçirme.”

Diliyle yavaşça dudaklarını ıslatırken genişleyen gülümsemesini gizlemeye çalışıyordu. “Bir şey getirmemi ister misin?”

“Sadece sen.”

“Bunu yapabilirim.”

Başımı eğerek kapının tokmağına uzandım.

“Güzel.”

İçeri girdikten sonra sırtımı kapıya yasladım.

Bu da neydi? Adamı yıllar boyunca görmemiş ve ardından onu deli gibi süzmüştüm ve şimdi de akşam yemeği mi yiyecektik? Annemin yüzünden.

Bu çok tuhaftı.

BÖLÜM SEKİZ

Thayer

Arkamdan kapıyı kapattıktan sonra şaşkınlık içerisinde antrede kalakaldım.

Salem kasabaya dönmüştü.

Dönmüştü.

Boşanmıştı.

Burada ne kadar uzun süre kalacağına dair ufacık bir fikrim bile yoktu.

Şimdiyse onunla ve annesiyle akşam yemeği yemem gerekiyordu. Allie'nin bunu bilinçli olarak planlamış olabileceğini düşünmekten kendimi alamıyordum. Yıllar önce Forrest'ın doğum gününde Salem ve benim aramda bir şeyler olduğunu biliyordu. Bence şimdi Salem boşandığı için kendince çöpçatanlık yapıyordu.

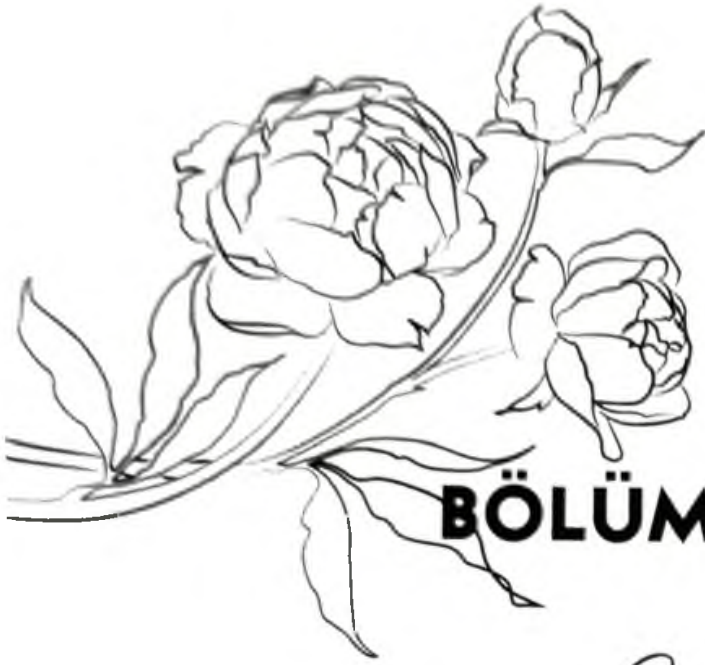
Çenemdeki sakalları ovarken mutfığa yönelerek bir şişe su aldım. Birkaç yudumda şişenin yarısını bitirmiştım.

Salem'ın burada olduğu gerçeğine bir türlü akıl erdiremiyordum.

İşin teorik kısmında onu atlatmak kolay olmalıydı. Onunla, eski karımla olduğundan daha kısa süre birlikteydim. Ama işler öyle yürümüyordu. Ne aramızda olacakları ne de ona karşı bu kadar yoğun hisler besleyeceğimi tahmin edememiştim.

Fiziksel olmasa da zihinsel olarak onu atlatmayı başarmıştım. Ben hâlâ buradayken onun evlendiği ve hayatını devam ettirdiği gerçeğini kabullenmiştim.

İşler böyle yürümüyordu ama belki, lanet olasınca bir ihtimal, onunla hikâyemizi yoluna koymak için ikinci bir şansım olabilirdi.

BÖLÜM DOKUZ

Salem

Masayı üç kişi için hazırladıktan sonra tabakları tezgâha yerleştirdim. Thayer ve ben, açık büfe misali kendimize yiyecek bir şeyler alabilecektik böylece masa çok dağılmayacaktı. Annem ayakta çok uzun süre kalamadığından onun için bir tabak hazırlamıştım.

“Güzel kokuyor.”

Kapının eşiğinden annemin sesini duyunca başımı hızla o yöne çevirdim.

“Anne, ayağa kalkmadan önce yardım istemen gerekiyordu.”

Gerek olmadığını söylercesine elini salladı. “Daha ölmedim.” Tek söylediği buydu.

Omuzlarım gerilmişti. “Bunun mümkün olduğunca uzun sürmesini sağlamak isterim.”

“İşemem gerekiyordu,” dedi karşı çıkmaya devam ederek.

“Ayaklandığına göre masaya geç o zaman. Tabagını hazırladım.” Onunla tartışmanın bir anlamı yoktu. Bir şey

yapmak için hiç enerjisi yoksa onunla iş birliği yapmak da mümkün olmayacaktı.

“Çok aç değilim.”

Servis takımının olduğu yere sandalyesini çekip otururken gözlerimi kısıtım. Ya Thayer’ın yanında oturmak zorunda kalacaktım ya da tüm servislerin yerini değiştirmek zorunda kalacaktım bunu yaparsam garip görüneceği için tek bir servis takımı yerleştirmiştım.

“Tabağına her şeyden biraz koydum. En azından hepsinin birazcık tadına bakmaya çalış.” Bu düşünceyle midesi bulanmış gibi görünse de başını salladı. “Akşam yemeği yemek istemiyorsan neden Thayer’ı yemeğe çağırdın?”

“Dostça davrandım, Salem. O iyi bir adam.”

Omuzlarım gerildiğinde arkamı döndüm, lavaboda ellerimi yıkıyordum. “Ondan *hoşlanıyor* musun?”

Alayla güldü. “Ölüyorum, Salem. Senin bahsettiğin şekilde kimseden hoşlanacak vaktim yok. Ama insan olarak onu seviyorum.”

“Hım,” diye mırıldandım.

Saat 4.59 olduğunda bahçe kapısı tıklatıldı. Kilidi açarak onu içeri aldım. Gözlerimle onu süzmekten kendimi alamıyordum. Hâlâ nemli olan saçlarını muhtemelen yeni yıkamıştı. Doyumsuz bir şekilde çenesindeki kirli sakalları süzerken bu sefer daha yakından, daha bedensel olarak onu inceliyordum. Gözleri içinde erimek istediğim sıcak çikolata rengindeydi. Parfüm bile sıkmıştı, bu gece ekstra çaba sarf ediyordu.

Hayır! Kes şunu! Bu adamın tekrar dizlerinin bağıni çözmesine izin veremezsin! Yeterince zarar verdi.

Ama yapamıyordum.

Artık daha yaşlı olan gözlerinin içine bakıyordum. Aklını kaybetmek üzere olan yeni hamile on dokuz yaşında bir kız değildim. Geriye dönüp baktığımda yapmak zorunda olduğum şeyi yaptığımı biliyordum. Verebileceğim en iyi karar mıydı? Muhtemelen hayır ama hayat, sizin için iyi olup olmadığına karar veremeyeceğiniz noktalarda her zaman sizi karar vermeye zorlardı. Sadece elinizdeki tahminlerle yapabileceğinizin en iyisini yapardınız.

O zamanlar anne olmaktan korkuyordum ama bebeği doğurmakla ilgili aklımda tek bir soru bile yoktu.

Ama Thayer'ın hayatı Forrest'ı kaybedince alt üst olmuştu, bunu anlayabiliyor olsam da kendi başıma onu çekip çıkaramamıştım. Bunu *kendisi* yapmalıydı ve ben de farkındaydım. Gelgelelim benim de bebeğimin güvende ve ilgiyle büyüyeceğine emin olmam gerekiyordu bu yüzden elimdeki en iyi seçeneğe yönelerek Thayer'a biraz alan tanıdım.

Düşünmüştüm ki... Beni bulacaktı.

Beni *arayacaktı*.

Bana *yazacaktı*.

Lanet olasıca bir tanecik bile olsa posta güvercini gönderecekti ama yapmamıştı ve ben de kendimi kullanılıp atılmış gibi hissetmişim.

“Yüzümde bir şey mi var?”

“Ah!” Hızla geri çekilirken kalçamı tezgâhın köşesine vurdum. “Ayy!”

“Dikkatli ol.” Bileğimden tutup doğrulmama yardım ettiği sırada dokunuşuyla koluma bir elektrik yayıldı.

“İyiyim.” Nazikçe bileğimi kurtardım, hislerime ihanet etmek istemiyordum.

Beni bıraktıktan sonra elinde olduğunun farkında bile olmadığım bir şişe şarabı uzattı. “Ne yiyeceğimizi bilmiyordum ama boş gelmek istemedim.”

“Ah, ne kadar tatlısın.” Annem gülümsüyordu. “Teşekkür ederiz, Thayer. Çok hoş değil mi, Salem?”

“Çok hoş,” dedim beceriksizce ardından arkamı döndüm. “Kadehleri getireyim,” diye mırıldandım. Dikkatim dağılmıştı.

Annemi daha iyi tanımıyor olmasam Bay Kasvetli’yle benim aramı yapmaya çalıştığını düşünürdüm. Kalbimi kırdığını ve Seda’nın babasının o olduğunu bilse annemin ne tepki vereceğini merak ediyordum. Arkadaş olduklarını düşünürsek Thayer’ın çocuğum olduğunu bilip bilmediğini de merak ediyordum. Ancak eğer bilseydi konuyu evliliğime getirdiğinde bundan da bahsederdi.

Thayer annemle sohbet ederken ben de şarap kadehlerini masaya getirmiştım. Anneme hazırladığım tabağı önüne bıraktım.

“Kendi tabağını alabilirsin,” dedim Thayer’a.

“Salem!” dedi annem azarlarcasına.

Yanaklarım kızardı. “İsteddiğini seçip alabileceğini söylemeye çalıştım.”

Sırtımı onlara dönerek aldığım tabağı yemeklerle doldurmaya başladım. Thayer ağzını açana kadar ne yaptığı-

mın farkında değildim. “Bence, tavuğun üzerine patates püresi gitmez.” Uzun parmağıyla yaptığım sosu işaret ederken aslında sostan almam gerektiğini gösteriyordu. Anında kendime geldim.

Utançla gözlerimi kapattım. Bunca zaman sonra bile hâlâ onun etkisi altında kaldığımı anlamış olmalıydı. Tanrı bilir neden, hâlâ ona umutsuzca meftundum.

Senin kalbini kırdı!

Evet, kırmıştı ve buna rağmen o aptal organ göğsümde hızla çarpmaya devam ediyordu.

Ondan nefret ediyordum.

Kendimden nefret ediyordum.

Bundan nefret ediyordum.

Burada, annemin mutfağındaydı. Annem ölüyordu. Seda, Boston’daydı.

Ben sadece...

“Sana yardım edeyim.” Tabağı elimden alarak kızarmış tavuğu patateslerin üzerinden çekerek tabağımı hazırladı.

“Belki tavukları, patatesimin üzerinde istiyordum,” diye homurdandım.

Tek kaşını kaldırdı. “Öyle mi?”

“Aslında hayır.”

Daha fazla bir şey söylememe izin vermedi. Tabağımı tamamen hazırladıktan sonra masaya bıraktı. Tam annemin karşısına koymuştu. Sandalyeyi çektikten sonra başını bana çevirerek hafifçe eğdi. “Oturacak mısın?”

“Ah, evet.”

Kafamı bu kadar karıştırıyor olmasından nefret ediyor-

dum. Hiçbir şeye anlam veremiyor ve akıl erdiremiyordum gibi hissediyordum.

Yerime otururken sandalyemi hafifçe ittiğinde bu hareketine karşı şaşırılmış gibi bir ses çıkardım.

Bunların ne kadar garip olduğunun farkında mıydı acaba?

Annem tabağına bakarken yüzünde oluşan küçük gülümsemeyi kaçırmamıştım.

“Neye gülüyorsun?”

“Hiçbir şeye.”

“Yalancı,” diye homurdandım.

Alaycı bir ses çıkarttıktan hemen sonra öksürmeye başladı ki bu beni hemen endişelendirmişti. Ancak şanslıydı ki ben daha harekete geçmeden öksürüğü dinmişti.

“Ölen bir kadına yalancı diyemezsin.”

“Nedenmiş o?” Thayer’ın konuşmamıza kulak misafiri olduğunun farkındaydım ama umurumda değildi. “Yarası olan...”

Hafifçe gülümsedi. Thayer’da o sırada yanımdaki sandalyeyi çekmişti. Otururken kolu benimkine değdiğinde hain bedenim titredi, hem de fark edilecek şekilde.

“İyi misin?”

Dudaklarımı birbirine bastırarak gülümsedim. “Mükemmelim. Sadece biraz üşüdüm.”

Ev birazcık bile soğuk olmadığı için bana alay eder gibi baktı. Annem neredeyse her gün üşüdüğü için klimayı açık bırakmamı istemiyordu.

“Yemek harika kokuyor. Sen mi yaptın?”

Ona dönerek kaşımı kaldırdım. “Belli değil mi? Ah! Bana vurdun.”

Annem masum bir şekilde gözlerini kırptı. “Öyle bir şey yapmadım.”

Thayer’ın gözleri keyifle aramızda gidip geliyordu. “Beni davet ettiğin için minnettarım, Allison.”

“Sana söylemiştim...” Annem öksürmeye başladığında elimdeki çatalı hızla indirdim. “...bana Allie de.”

“Allie,” dedi Thayer. “Haklısın, üzgünüm.”

“İyi misin?” diye sordum anneme.

Georgia, annemin bağışıklık sisteminin çöktüğünü ve hastalıklara karşı daha savunmasız olduğunu söylemişti.

“İyiyim. Bu gece boğazımda bir tür gıcıklenme var sadece.”

Şüpheyle ona bakıyordum. Thayer bile endişelenmişti.

Bunun gibi anlarda onun ölmekte olduğunu farkına varıyordum.

Ne yaparsam yapayım ya da ne kadar güçlü savaşırsa savaşınsın bu onun son savaşıydı ve mutlu bir sonuç çıkmayacaktı.

Bilmek başka, tanık olmak bambaşka bir şeydi.

“Biraz uzanmak ister misin?”

Tabağındaki yemeği itti. “İyiyim.”

“Anne, eğer yatınca daha iyi hissedeceksen...”

Bakışlarımı ikimiz arasında gidip geldi. “Belki yatmak iyi gelebilir.”

Yardım etmek için ayaklansam da Thayer beni durdurdu. “Ben yardım ederim,” dedi sessizce.

Ben daha karşı koyamadan masanın etrafını dolaşıp annemin ayağa kalkmasına yardımcı olmuştu. Oturma odasına ilerliyorlardı.

Oturduğum yerde bekleyerek bakışlarımı tabağıma indirdim, gözümde biriken yaşları annemin fark etmesini istemi-yordum.

Thayer dönüp sandalyesini çektiğinde yerdeki zemin gıcırdadı.

“Kalmak zorunda değilsin,” diye mırıldandım. Ona bakmıyordum.

“Açım,” dedi aksi bir şekilde. “Ev yemekleri varken dönüp gitmeyeceğim. Genelde bir şeyler pişirmek için çok yorgun ve tembel oluyorum. Sonra da hâliyle dışarıdan sipariş vermek zorunda kalıyorum.”

Başımı ona çevirerek kıyafetlerinin altındaki yağsız vücudunu süzdüm. “Sağlıksız besleniyormuş gibi durmuyorsun.”

Kaşı hemen havalandı. Dudakları gülümsemesini bastırmaya çalışıyor gibiydi. “Beni mi süzüyorsun?”

“Gururun okşanmasın.”

Gülerek patates püresinden bir lokma daha aldı. “Bunları ezerek yapmışsın.”

Bu bir soru olmasa da cevap verdim. “Evet.” Kendimi bir lokma daha almaya zorluyordum.

“Birkaç gün önce kapımda beliren kapkaklerle ilgili bir şey biliyor musun?” Cevabı zaten biliyormuş gibi sorduğu için yalan söylememin hiçbir anlamı yoktu.

“Annemle birlikte yapmıştık, birazını sana bırakmamı istedi. Hepsi bu.”

Yani: Anlam yükleme.

Başını sallayarak dudaklarını birbirine bastırdı. “Salem, ben-”

“Şimdi olmaz.” Kelimelerim sert, iğneleyiciydi ama bunu şimdi *yapamazdım*. Yan odada ölmek üzere olan annem varken olmazdı. Şu an ona odaklanmalıyım. Thayer’a değil.

“Konuşmamız gerekiyor.”

Düşündüğünden daha fazla konuşmamız gerekiyordu.

Kalbimin etrafına hayalî bir duvar örmeye başlamıştım. Thayer’ın etrafında ancak bu şekilde var olabilirdim. Beni bu kadar kolay yenmesine izin veremezdim, vermeyecektim. Bu sefer olmayacaktı.

“Hatırlıyor musun?” diye patladım, sesim buz gibiydi. “Seni gördüğüm son seferi hatırlıyor musun? Bana ne söylediğini?”

Alnı kırısrken aklı karışmış gibi görünüyordu. “Ben... Emin değilim.”

“Benden nefret ettiğini söyledin.” Rengi atmıştı, ifadesinde korku vardı. “Dürüst olmam gerekirse söylediklerin arasında en kötüsü buydu. Sarhoş ve yas tutuyor olsan da ben daha önce başka türlü suistimallerden sağ çıkmıştım, beni kelimelerle incitmene izin vermeyecektim.”

“Salem-” Âdemelması oynadı. “Ben... siktir, sana bunu söylediğime inanamıyorum.” Başını iki yana salladı.

“Konuşmamız gerektiğini biliyorum,” diye devam et-

tim sanki o hiçbir şey söylememiş gibi. “Ama bunu şu an yapamam. Seni çok uzun zaman sonra ilk kez görmüşken olmaz.” Tabağımı iterek ona bakmadan yerimden kalktım. “Ben artık aç değilim. Kapıyı çıkarken kilitlersin.”

Mutfaktan çıktıktan sonra uyuyan annemin yanından geçerek üst kata ilerledim. Yatak odamın kapısını ardımdan kilitledikten sonra apar topar panjurları kapattım. O gece bana söylediği tüm kelimeleri defetmek istiyordum.

Onun ölmesine sen sebep oldun.

Seni düşünürken dikkatim dağılmıştı ve o gitti. Bunu sen yaptın. Senin suçun.

Senden nefret ediyorum. Defol.

Keşke seninle hiç tanışmasaydım.

Son söylediği kalbimde derin bir boşluk açmıştı. Tanrım, diğerleri de canımı yakmıştı ama kalbi kırık bir babanın söyleyeceği şeyler olduğunun bilincindeydim en azından...

Yatağıma kıvrılarak uykuya daldım.

Sabah olduğuunda bulaşıklar yıkanmış, mutfak tertemizdi.

Tezgâhta bir not vardı.

Üzgünüm. -T

BÖLÜM ON

Thayer

Sabah gözlerimi açtığımda ilk düşüncem şuydu, *Ona, ondan nefret ettiğimi mi söyledim?*

Şerefsizsin önde gideniydim.

Salem'in benden nefret etmek için yeterince sebebi vardı. Forrest'in vefatının ardından kendimi kedere boğduğumun farkındaydım. Bu hiçbir ebeveynin karşı karşıya kalmaması gereken bir durumdu. Hâlâ kederin tüm gücüyle gelip beni zayıflattığı anlar oluyordu. O günlerde adamlarımı arayıp işe gitmeyeceğimi söylüyor, ağaç evde oturuyor ya da mezarını ziyaret ediyordum.

Tembel bir şerefsiz olmasam ona vaktinde yapmış olacağım o ağaç evde...

Belki o zaman... *belki.*

"Siktir," diye homurdandım sesli bir şekilde. Kollarımı gözlerime siper etmiştim.

Kendimi düşüncelerime kaptırıp kaybetmemem gerekiyordu ama bu çok zordu.

Üzgün bedenimi yataktan kaldırarak duşa girdim.

Bedenim rahatlamanın hayaliyle sızlıyordu. Ağrıyan aletimi görmezden gelmem imkânsız bir hâl almıştı. Bir de Salem'ı tekrar görünce uzun zamandır uyuyan arzularım harekete geçmişti. Aletimi kavrayarak aşağı yukarı hareket ettirmeye başladım, ucuna geldiğimde bileğimi kıvırıyordum.

Bunu istemesem de kendimi Salem'ı hayal etmekten alamadım.

Her zaman o vardı. Olmaması gereken zamanlarda dahi. Bizi parçalamış olsam bile.

Hızlı ve sertçe boşalmaya başladım. Bittiğinde duşakabinin duvarına yaslanmıştım.

Duş alıp çıktıktan sonra işe gitmek üzere üstümü giyindim. Holmes Çevre Düzenleme tişörtünü giydikten sonra şapkamı ve güneş gözlüklerimi aldım.

Salem'ın bana aldığı güneş gözlüklerinin ta kendisi...

Eskimiş ve hasar almıştı, yeni bir gözlüğe ihtiyacım olsa da bunu kenara ayırmak istemiyordum. Duygusal bir aptala dönüşmüştüm.

Botlarımı bağladıktan sonra alt kata inerek bir kâseye mısır gevreği doldurdum. En sağlıklı kahvaltı seçeneği değildi tabii, özellikle benim yediğim *Fruity Pebbles**. Ama elimden gelen buydu. Bu sabah başka bir şeyle ilgilenecek vaktim yoktu.

Normalde çıkmadan önce seraya uğrardım ama duşta harcadığım vakit sağ olsun bu sefer seraya uğrayacak vaktim de kalmamıştı.

* Meyve aromalı tahıllı mısır gevreği markası. -çn.

Hızlıca kâsemi çalkaladıktan sonra anahtarlarımı tezgâhtan alarak kamyonetime ilerledim.

Garaj yolundan çıkamadan hoparlörden telefonumun sesi yükselmeye başlamıştı. Geniş ekranda Laith'in ismi parlıyordu.

Şu an pek de kardeşimle konuşacak havada olmasam da şantiyeye kırk beş dakikalık yolum vardı ve bu konuşmayı aradan çıkarabilirdim.

Direksiyondaki tuşa basarak aramayı kabul ettim. "Selam."

"Ayık mısın?" Bu soruyu sorduktan sonra gülmüştü. Beni bu şekilde karşılıyordu.

Gözlerimi devirdim. Yıllardır alkolden uzak durduğumu biliyordu. İçkiyle ilgili bir sorunum yoktu ama Forrest öldükten sonra kendimi çok kaptırmıştım. Hislerimi uyuşturup beni uyutan bir uyuşturucu niteliğindeydi.

Şimdi de kendi isteğimle içkiden uzak duruyordum çünkü ardından bok gibi hissetmeye değmezdi.

"Her zaman ayığım."

"Sorduğum için kızamazsın."

"Neden aradın?"

"Çünkü arayabilirim."

"İşe gidiyorum, eğer önemli bir şey varsa konuya gir."

Güldü. "Sabırlı ol, Thayer. Arayıp abimi kontrol edemez miyim?"

"Üzgünüm, bu sabah geç kaldım da gerginim."

Beni asıl geren şey Salem'ı aklımdan çıkaramıyor olmamdı.

"Nedense aklındaki bu değilmiş gibi hissettim."

Kırmızı ışıktaki durduğumda homurdanarak burnumu sıktım. “Salem döndü.”

Bunu söylemem yeterliydi. Yıllar önce Laith’i gelip beni kurtarması için arayan oydu. Bu yüzden Salem’la ilgili konulardan ona da bahsetmem gerekiyordu.

Adi herif kakhaha atmaya başladı, güldü, güldü. “Hapı yutmuşsun.”

“Neden?” Sıkıttığım dişlerimin arasından konuşuyordum.

“Aptalı oynama, kardeşim. Bunca zamandır ona abayı yakmış durumdasın. Hâlâ evli mi?”

“Hayır.” İç çektim.

“Hayır mı? Bu güzel o zaman. Neden sesin o kadar sinirli geliyor?”

Bir süreliğine sessiz kaldım. “Ya yine batırırsam?”

“Kolay, batırma gitsin.”

“İstemiyorum zaten ama aşmamız gereken bir sürü yükü omuzlanmışız gibi hissediyorum.”

Bu sefer sessiz kalan o oldu. Sonra hoparlörden sesi yükseldi, “Buna değer mi?”

“O her şeye değer.”

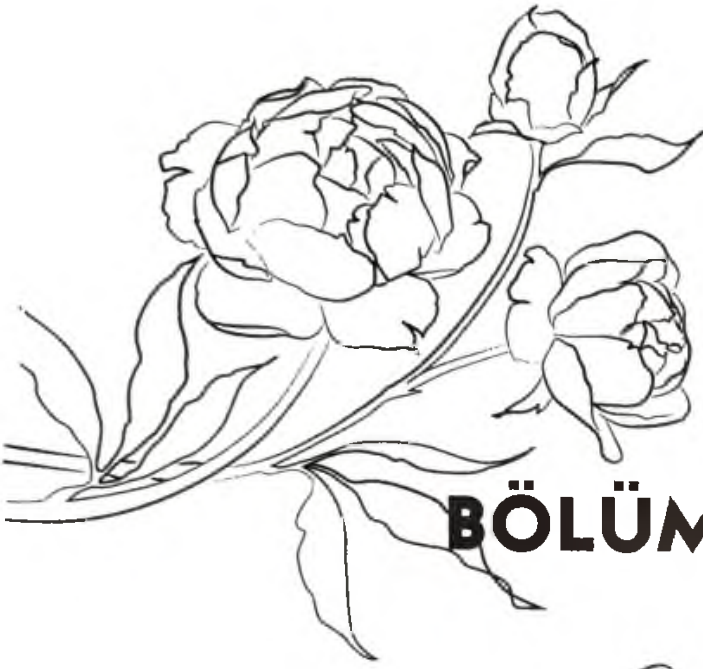
“O zaman ben diyorum ki bu şansı kaçırma. Mutlu olmayı tanıdığım herkesten çok hak ediyorsun.”

Kardeşimin desteği beni şaşırtmış olsa da böyle hissetmemem gerekiyordu. Her zaman arkamda olmuştu.

“Teşekkürler. Kapatmalıyım.”

“Tamamdır. Yine konuşuruz.”

Aramayı sonlandırdıktan sonra yolun kalanında hatalarımı düzelterek sonunda kızı kapmamın mümkün olup olmayacağını düşündüm.

BÖLÜM ON BİR

Salem

“Seni özledim,” dedim telefonumun ekranında çıkan sevimli yüze. Annemin dükkânını arkamdan kilitlemekle meşguldüm. Birkaç ay içinde dükkân tamamen kapanmış olacaktı. Annem çalışmak için fazla zayıf ve yorgun olsa da burada hâlâ ne yapacağımıza karar vermemiz gereken eşyalar vardı. Dükkânı satmak muhtemelen en mantıklı karar olacaktı. Georgia hemşire olduğu için bir dükkân açmak niyetinde değildi, bana gelirsek de... ne yaptığımı bilmiyordum bile. Aptalca olsa da buradan kurtulma fikri hoşuma gitmiyordu. Burası annemin kendisi için yaptığı ilk şeydi.

“Ben de seni özledim, anneciğim.” Telefondan gülümseyordu. “Babam akşam yemeğine pizza sipariş edebileceğimizi söyledi!”

“Mmm, kulağa çok lezzetli geliyor.” Arabamın kilidini açtıktan sonra eski mumlarımı arka koltuğa yerleştirdim. Artık koktuklarını zannetmiyordum ama onları burada bı-

rakmak istememiştim. Aptalca, biliyordum. Kasabadan ayrıldıktan sonra mum yapmayı bırakmış olsam da kutuyu görünce aynı istek göğsüme dolmuştu.

Eve dönmeye henüz hazır hissetmediğim için sokakta yürümeye başladım. Georgia annemi akşam yemeği için kendi evine götürmüştü. Ben de davetliydim ama dükkâna çekilmeyi tercih etmiştim. Eve dönmek gibi bir niyetim olmadığı için ilginç kasaba merkezinde biraz gezmek iyi olabilirdi.

“Akşam yemeğine ne yapacaksın?”

“Henüz bilmiyorum.”

“Keşke bizimle pizza yiyebilseydin.”

“Keşke, bebeğim.”

“Büyükannemi ne zaman ziyarete gelebilirim?”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. “Bilmiyorum.” Belki bir şekilde annemi ona götürebilirdim. Onu buraya getirip ben bir şey söyleyemedim Thayer’ın onu görme riskini göze alamazdım.

Sarı saçlarına bakacak olursak Caleb’in babası olmadığını söylemek çok zor değildi. En azından uzaktan bakınca. Ama biliyordum. Her gün onda Thayer’a ait parçaları görüyordum. Dudaklarının kıvrımından yanaklarına, bir şey düşünürken yüzüne yayılan o ifadeye kadar.

Ama özellikle gözlerinde.

Aynı sıcak, zeki kahverengi parıltılar vardı.

“Babam pizzanın geldiğini söylüyor!” Yerinden fırlayarak elinde telefonla koşmaya başladı. “Seni seviyorum, anneciğim!”

“Ben de seni seviyorum.” Aramayı sonlandırdığında ekranım tekrardan normale döndü.

Sokakta ilerlerken eski ve yeni mağazalara bakıyordum. Birisi beni çağırıyormuş gibi hissettiğimde kapıyı açarak lavanta ve okaliptüs kokusunu içime çektim.

“Bir dakika, hemen geliyorum!” Neşeli bir ses yükselmişti.

Ev yapımı bir sabunu alarak kokladım.

Yanımda bir kumaş sesi duyunca başımı çevirdim. Uzun boylu, muhtemelen otuzlarının sonunda ya da kırklarının başında olan bir kadın masanın kenarını düzeltiyordu. Kıvrıkcık ve koyu renk vahşi saçları vardı, üstüne oturan bir İspanyol paça pantolonla düz beyaz tişört giymişti. Bileğindeki süslü bilezikler her hareketinde çınlıyordu.

“Selam.” Bana bakıyordu. “Sizi daha önce buralarda görmedim.”

Küçük kasabalar böyleydi. Eğer sizi tanımazlarsa bunu söylemekten çekinmiyorlardı.

“Gençken burada yaşıyordum. Annemle ilgilenmek için döndüm. Kendisi *Checkered Past Antika*’nın sahibi.”

“Ah.” Gülümsemesi biraz solmuştu. “Allison çok sevecen bir kadın. Kansere yakalanması çok yazık.”

“Öyle.” Başımı eğerek lavantalı banyo tuzuyla doldurulmuş cam kavanoza uzandım. “Dükkânınız çok güzel.”

“Ah, teşekkür ederim!” Enerjisi yerine gelmiş, heyecanla parlamaya başlamıştı. “Kendi dükkânıma sahip olmam rüyalarımın gerçekleşmesi gibi bir şey.”

“Bana ne almamı önerirsiniz?” Çeşitli banyo ürünüyle süslenmiş masayı işaret ettim.

“Eğer köpüklü banyolardan hoşlanıyorsanız kesinlikle bu ve bu.” İki ürünü alarak bana uzattı. Birisi tuzlu olsa da üzerinde portakal kokulu olduğu yazıyordu. Diğeri de bir çeşit sabuna benziyordu. “Bu şampuan.” Garip şekilli sabununu gösterdi. “Tuhaf görünüyor ama saçınızda harikalar yaratır.”

Saçının ne kadar güzel ve dolgun olduğuna bakarak ona güvenebilirdim.

“Tamam o zaman. İkisini de alıyorum.”

“Harika!” Gülümseyerek ürünleri benden aldı ve kasaya yöneldi. “Eğer isterseniz etrafa bakabilirsiniz. Sizi yanıltmak istemem.”

“Sorun değil.” Portakal kokulu bir losyon kavanozuna uzandım. “Bunu da alacağım.” Kavanozu kasaya uzatırken beni bekliyordu. Her şeyi kahverengi bir kâğıtla paketleyip poşete yerleştirirken kartımı tezgâhın üzerinden uzattım. Kartımı cihazdan geçirdikten sonra fişimi poşete attı.

“Umarım tekrar gelirsiniz. Ben Jen bu arada.”

“Tanıştığımıza memnun oldum.” Poşeti karşımdaki kadından aldım. “Ben Salem.”

“Vay canına, ne kadar farklı bir isim. Eşsiz. Hoşuma gitti.”

“Teşekkürler. Tekrar geleceğime eminim.”

Dışarı çıktıktan sonra yerel bir İtalyan restoranına girmeden önce biraz daha dolaştım. Kasaba çok küçük olduğu için masa sırası beklememe gerek bile yoktu.

Garson beni köşedeki masaya yerleştirmişti. Küçük, iki kişilik masanın üstünde bir mum yanıyordu.

Garson menüyü masaya bırakırken “Teşekkürler,” diye mırıldandım.

Boşanma aşamasındayken kendi kendime yemeğe çıkmaya başlamıştım. Her zaman yanımda annem, ablam, Lauren, Caleb, hatta Thayer oluyordu ve kendi başıma da bir şeyler yaparken rahat hissetmeye alışmam gerektiğini biliyordum. Ben de bu yüzden kendimle baş başa yemek yemeyi, film izlemeyi ya da bilincimi açacak herhangi bir şey yapmayı deniyordum.

Kendime ayırdığım bu vakitten keyif almaya da başlamıştım.

Siparişimi verdikten birkaç dakika sonra garson elinde bir kadeh şarap ve ekmekle zeytinyağı getirdi. Ekmeğin kokusuyla midem guruldamaya başlamıştı. Bir parça kopararak yağa batırdım ve ağzıma attım.

“Bu sandalye dolu mu?”

Ekmeğin boğazıma kaçınca öksürmeye başladım.

Thayer çattığı kaşlarıyla yukarıdan beni izlerken az sonra bana *Heimlich** manevrası yapması gerekebilirmiş gibi endişeyle bakıyordu.

“Burada ne yapıyorsun?” Garsonun, siparişimi almak için geldiği zaman bıraktığı suya uzandım. Birkaç yudumda boğazım temizlenmişti.

Thayer bana bakarken eli karşımdaki sandalyedeydi. Hâlâ evet ya da hayır dememi bekliyordu. İşte Thayer böyleydi. Beni huzursuz olacağım bir konuda zorlamak istemiyordu. Eğer *hayır* dersem gidecek ya da en azından başka bir masaya geçecekti. Ki bu da beni hiç üzmeyecekti.

Dudakları belli belirsiz şekilde kıpırdadığında ifadesine

* Boğulan kişiyi kurtarmak için yapılan acil yardım tekniği. —çn.

odaklanmıştım. Her zaman gülümsemesini yakalamak için çabalıyordum. “Restoranda genelde yemek yenir.”

“Masamdan bahsediyorum.” Su bardağını bırakırken parmaklarım az da olsa titriyordu. Onu görmemin ardından bu kadar uzun zaman geçmesine rağmen hâlâ midemin düğümlemesine nasıl sebep olabildiğini anlayamıyordum. Ellerimi masanın altına götürerek parmaklarımı birbirine kenetledim.

Omuz silkti, sanki hayat memat meselesiymiş gibi hâlâ sandalyeyi tutuyordu. Serçe parmağında bir yüzük vardı. Hiç yüzük takmazdı, neden artık taktığını merak etmekten kendimi alamadım. “Seni gördüm ve belki birlikte yemek yiyebiliriz diye düşündüm.”

“Önceki gece akşam yemeği yemiştik.”

“Annenle birlikte.” Parmağını kaldırırken doğrulmuştu. “Sorun değil. Gidip yemeğimi paket yaptırayım.”

Dönüp yürümeye başladı. Başımı eğerek kırmızı beyaz damalı masa örtüsüne baktım. Kendimi cadaloz gibi hissetmişim.

“Thayer.” İç çekerken omuzlarım düşmüştü. Yerinde durarak hafifçe bana döndü, yakışıklı yüzünün bir kısmını görebiliyordum. “Otur.”

Yüzünü bana döndü. “Emin misin?”

Başımı salladım. “Lütfen.”

Sandalyeyi çekerek oturdu. Üzerindeki düz gri tişörtün bu kadar güzel görünmemesi gerekiyordu ama göğsünü tam doğru noktalardan sarıyordu.

Bu sefer önceki gece evde olduğumuzdan daha garip bir

durumun içindeydik. O zaman annem arada olduğu için bir tampon görevi görüyordu. Şimdiyse sadece bizdik.

“Ah, size birinin katılacağını bilmiyordum. Sana ne getireyim, Thayer?”

Tabii ki garson onu tanıyordu, küçük kasabaların olayı buydu. O kadar uzun zamandır burada değildim ki beni tanıyan insanların sayısı azalmıştı.

“Her zamankinden,” dedi Thayer basit bir şekilde. Gözlerini benden hiç ayırmamıştı. “Ne düşünüyorsun?”

“Buraya çok sık geliyorsun.”

“Yemekleri güzel.” Öne doğru eğilerek sesini alçalttı. “Ayrıca sana söylemiştim, sıklıkla dışarıda yiyorum.”

Derin bir nefes alıp verirken göğsüm titredi. Beni bu kadar geriyor olmasından nefret ediyordum. Artık bir yetişkindim. Tamamen olgun bir kadındım. Thayer Holmes’un bana bu şekilde hissettirmeye hakkı yoktu.

Boğazımı temizleyerek şarap kadehime uzandım ve bir yudum aldım. “Hayat nasıl?”

Güldü. “Bu şaşırtmacalı bir soru.”

“Nasıl yani?”

“Altı yıl oldu, Salem,” dedi sanki onu gördüğüm andan bu yana ne kadar zaman geçtiğini bilmiyormuşum gibi. “Bu süre içinde bir sürü şey oldu. İyi. Kötü. Mutlu günler. Üzgün olanlar. Bu yüzden şaşırtmacalı. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.”

“En azından ayıkmışsın gibi görünüyorsun.” Bunu söyler söylemez irkilmiştim.

Boğazını temizledi. “Beni o şekilde görmek zorunda kaldığın için üzgünüm.”

“Geçmiş için durmaksızın özür dilemeni istemiyorum.” Bakışlarımı ondan ayırarak birkaç masa ileride oturan yaşlı çifle döndüm. “Eğer o duruma ben düşmüş olsaydım ne hâlde olacağımı tahmin bile edemem-” Dilimi ısırdım. “Yani bir çocuk kaybetmiş olsaydım,” diye düzelttim kendimi.

“Terapiye gittim. Hâlâ ayda bir gidiyorum.” Başını yana eğdi, ona bakmamı sağlamaya çalışıyordu. Yumuşayarak ona döndüğümde gençken âşık olduğum o kahverengi gözlerle karşılaştım. “Bunu yapmam için bana sen ilham oldun.”

“Ben mi?” Neredeyse tükürüğümde boğulacaktım. “Nasıl?”

“Terapiye gittiğinden bahsetmiştin hani şey için...” Boğazını temizledi. “Biliyorsun işte.” Bunu sesli söylememiş olmasına minnettardım. “Eğer sen terapiye giderek travmanı yenmeyi başardıysan ben de yapabilirim diye düşündüm. Kardeşim de yardımcı oldu. Bir yıllığına buraya taşınıp benimle yaşadı.”

“Gerçekten mi?” Şaşırmıştım. Laith’i arayan ben olsam da bu kadarını yapacağını düşünmemiştim.

“O... Sanırım dönüşeceğim kişiden korkuyordu ve daha iyi durumda olduğuma emin olana kadar beni bırakmak istemedi. Onu arayıp haber verenin sen olduğunu da söyledi.”

Dilimi dudaklarımda gezdirdim. “Benim yardım etme izin vermemiştin ve birinin bunu yapması gerekiyordu.”

“Biliyorum.” Masaya doğru eğildi. “Seni kendimden itmiş olmam beni kahrediyor. O şekilde seni kırmış olmam.”

“O zaman neden yaptın?” Soru kolaylıkla dilimden dö-

külmüştü. Yıllardır cevabını merak ettiğim bir soruydu. Bu hiç Thayer'lık bir hareket değildi.

Garson elindeki tepside yemeklerimiz ve Thayer'a getirdiği suyla yanımızda belirdi. "Başka bir şey ister misiniz?"

"Hayır, böyle iyiyiz," dedim. "Teşekkür ederiz." Thayer'a dönerek kaşımı kaldırdım. "Evet?" Cevap beklerken çatalıma biraz erişte alarak ağzıma attım.

"Kırılmış bir adamdım, çocuğumun yasını tutuyordum. O karanlık yerde daha ne kadar kalacağımı bilmiyordum, sense kendimle birlikte karanlığa gömmek istemeyeceğim kadar güzel ve ilgili bir kadındın." Kirli sakallarının üzerinde elini gezdirirken bakışları o günlere gitmiş gibi görünüyordu. "Doğru şeyi yaptığımı sanıyordum, Salem. Şimdi tamamen yanlış kararı verdiğimi biliyorum ama sen on dokuz yaşındaydın, özgür olmanı istedim. O karanlık yerden çıkmam ne kadar sürerse sürsün beni bekleyeceğini, yanımda olacağını biliyordum, ben sadece... Sana bunu yapmak istemedim. Benden daha fazlasını hak ediyordun."

Bunu her ne kadar sakince söylemiş olsam da gözlerimden yaşlar dökülüyordu. "Buna kendi başına karar verme-ye hiç hakkın yoktu."

"Biliyorum." Sesi duygulanmış gibiydi, gözleri yaşarmıştı.

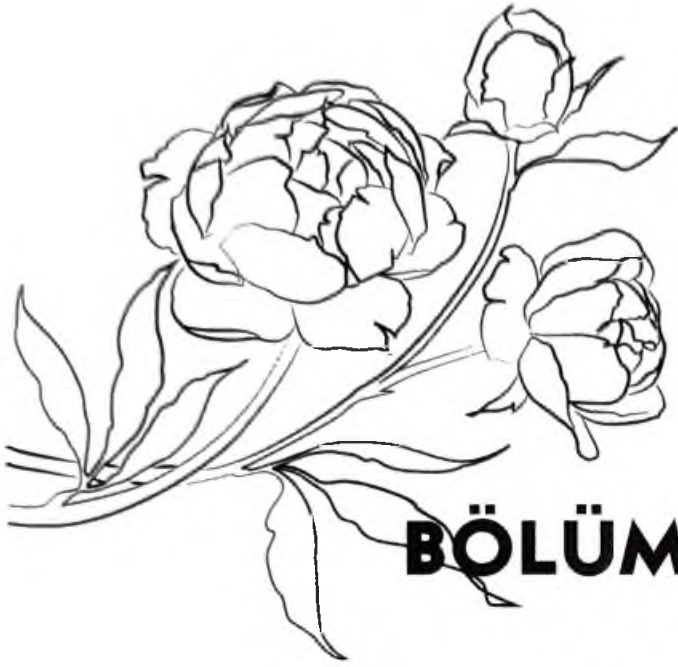
"Kalbimi kırdın."

Gözlerini kapattı. "Biliyorum."

"Senden nefret etmemi sağladın."

Âdemelması hareket etti. Yine aynı kelime dudaklarından dökülmüştü. "Biliyorum."

Sonrasında yemeğimizi sessizce yedik.

BÖLÜM ON İKİ

Thayer

“Sen ödemeyeceksin,” diye karşı çıktı. O sırada yememiz bitmiş, cüzdanımı cebimden çıkarıyordum.

“Evet, ödeyeceğim.” Ses tonum sakin ve sabitti.

“Kendiminkini ödeyebilirim,” diye homurdandı cüzdanına uzanıyordu.

Gülümsememi bastırmaya çalıştım. “Ödeyemeyeceğini söylemedim zaten.”

Hesabı karşılayacak kadar nakit ve biraz bahşişi garsona uzattım. Salem ağzı açık bir şekilde bakakalmıştı.

“Thayer.” Adımı homurdanırken öfkeyle burnunu kırıştırdı.

Adımı söyleyiş tarzıyla kanın direkt aletime hücum etmesi bir oldu. Ne diyeceğimi bilemedim. Öfkesi bile seksiydi, yakıcıydı.

“Artık çok geç.” Sandalyemi geriye iterken omuz silk-tim. “Bana başka şekilde ödeyebilirsin.” Yanakları hızla kızardı.

“Seninle yatmayacağım.”

Tek kaşımı kaldırdım ve hâlâ oturduğu için yukarıdan ona baktım. “Seksten bahseden kim?”

Daha da kızardı. “Ben, şey-” Kekelemeye başlamıştı, kendini düştüğü bu durumdan kurtarmaya çalışıyordu.

Başımınla restoranın çıkışını işaret ettim. “Arabana kadar sana eşlik edeyim.”

Dili dudaklarında dolaşırken karşı çıkmasını bekliyordum ama beni şaşırtacak şekilde basitçe cevap vermişti. “Tamam.”

Masadan kalktığında elim, beline uzandı. Bu bir refleks gibiydi sanki bedenim ona temas etmeden yapamıyordu. Kıstığı kararsız bakışları koluma odaklandı. Kalbini benden koruduğunu hissedebiliyordum ve bunun için onu suçlayamazdım.

Elimi çekerek çıkması için kapıyı açtım ve ardından so-kağa adım attım. Güneş batmış, yıldızlar göğü aydınlatmaya başlamıştı. Böyle küçük bir kasabada yaşamakla ilgili en sevdiğim şey buydu. Her zaman yıldızları görebiliyordunuz.

“Arabam bu tarafta, annemin dükkânının önünde.”

Yanında yürümeye başladığımda ona dokunmamak için ellerimi cebime koymuştum. Ona bu kadar yakın olmak önceden olduğum kişiye dönmemi kolaylaştırıyordu.

“Teşekkür ederim,” dedi bir dakika sonra. “Akşam yemeğini ödediğin için.”

Buna karşı keyiflenmekten kendimi alamadım. Sırıtmamı görünce gözlerini devirdi. “Rica ederim.”

Arabasını gördüğümde, akşamımız sonlandığı için bir hayal kırıklığı göğsüme doldu. Onu restoranda gördüğüm an masasına yaklaşmadan duramamıştım. Bunca yılın ardından bile ona karşı koyamıyordum.

Bana kısa bir bakış attığında yanaklarında hafif bir kızarıklık vardı. Ne düşündüğünü bilmeyi dilesem de ona hiçbir şey sormadım. Artık ona bir şey sormaya hakkım yoktu.

Arabasının yanında durduğumuzda bir şey söylemesini bekledim. Sessizdi ama arabasına doğru bir hamle de yapmamıştı.

Derin bir nefes vererek kilidi açtı. Arabaya atlayıp bana tek kelime daha etmemesini bekliyordum ama beni şaşırttı.

“Seni tekrar görmek... Beklediğimden daha farklıydı.”

“İyi anlamda mı kötü anlamda mı?” Gergin bir şekilde dudaklarımı ıslattım, cevabını bekliyordum.

Omuz silkerken kapısını açtı. “Hâlâ çözmeye çalışıyorum.”

Kaldırımında durarak SUV’sini çalıştırmasını izledim. Uzaklaşmadan önce bana el salladı.

Kamyonetim geldiğimiz yönde olduğu için geriye doğru yürümeye başladım.

Bir süre etrafta arabayla turlarken kendimi düşüncelere bırakmıştım. Düşüncelerimin genelinde Salem vardı çünkü konu bu kadına gelince şerefsizin tekine dönüşüyordum. Bir saatin ardından arabayı garaj yoluna park ettim.

Kamyonetten insem de direkt eve girmeden önce bahçe

kapısına yönelerek seraya doğru ilerledim. Kapıyı açtığımda güvenli limanına ve en büyük ıstırabıma adım atmıştım.

Seranın içi karışık olarak dizilmiş, üç taç yapraklı, soluk pembe şakayıklarla doluydu. Aslında burada farklı türde bitkiler yetiştirmeyi planlamıştım. Ama Laith buradan taşınınca Salem'ın evlendiği gerçeğiyle yüzleştiğimde kendime engel olamayarak şakayık yetiştirmeye başlamıştım.

Onu bana bağlayan son şeydi.

Çiçekleri büyütme, onlara bakmak bana iyi geliyordu.

Küçük makası alarak çiçeklerin bir kısmını kesmeye başladım.

Gerekli olan anlar dışında ilk kez birini keserek köklerini masaya bırakmıştım.

Hiçbirini kesmeyeceğime dair yeminim vardı.

Tabii eğer ona vermeyeceksem...

Dürüst olmam gerekirse bugünün geleceğini düşünmüyordum. Kendi kendime gülümseyerek çiçekleri bir demet hâline getirdim.

BÖLÜM ON ÜÇ

Salem

“Ne yapıyorsun?” Annem bu soruyu mutfağın eşiğinden sormuştu. Sesi uykulu, gözleri de yarı kapalı sayılırdı.

“Anne,” dedim azarlıcasına. “Sana yardım etmeme izin vermelisin.”

Hızla tezgâhın etrafından koşarak mutfak sandalyesine oturmasına yardım ettim. Özgürce hareket etmek istemesini elbette anlıyordum ama böyle yaparak kalbime indirecekti.

“Soruma cevap vermedin.”

Ne kadar büyürseniz büyüyün anneler değişmiyordu.

“Dükkânda eski mumlarımın bir kısmını buldum. Onları kutudan çıkaracaktım.” Tezgâhta duran birkaç mumu gösterdim.

“Ah, ben onları birisi için ayırmıştım.”

Güldüm, muhtemelen onu doğru anlamamıştım. “Ne? Kim için?”

“Bunun önemi yok.” Elini hafifçe salladı. “Onları dükâna geri götür.”

“Neden?”

“Çünkü paraları çoktan ödendi.”

“Ah, tamam.” Başımı iki yana sallayarak mumları tekrar kutuya yerleştirdim. “Üzgünüm, bilmiyordum. Hâlâ kalmış olmasına şaşırıyordum sadece.”

Omuz silkti. “Biraz ayırmıştım. Bunlar sonuncular.”

“Hah.” Ellerimi kalçama yerleştirmiş, neden birinin eski mumlara para verdiğini merak ediyordum. “Kahvaltıya hazır mısınız?”

“Biraz yağda yumurta olabilir.” Yemeklerden bahsederken midesi bulanıyormuş gibi görünüyordu. Onun yerinde olmayı hayal dahi edemiyordum. Hiç iştahınız olmamasına rağmen bir şeyler yemek zorundaydınız.

“Hemen karıştırmaya başlıyorum.”

Bana zorla gülümsese de burada olup yardım ettiğime minnettar olduğunu biliyordum. “Düşünüyordum da...” Boğazını temizledi. “Bugün seninle bir şey yapmak istiyorum.”

Buzdolabından yumurta kutusunu çıkarttım. “Sana da uyar mı acaba?” Dün akşam birkaç saatliğine Georgia’lara gitmişti. Kendini fazla yormasını istemiyordum. “Biraz dışarı çıkmak istiyorum. Bugün güzel bir gün.”

“Aklında ne var?”

Sabahlığının kuşağıyla oynuyordu. “Seda ve Caleb’i ziyaret edebiliriz diye düşündüm.”

Şaşkınlıkla ona döndüm, ziyaret etmek istemesini anlıyordum ama; “Anne, böyle bir seyahati kaldırabileceğine emin misin?”

Aşağı yukarı birkaç saat sürüyordu ve annem... yola çıkmak için iyi durumda mıydı bilmiyordum.

“Eğer gece orada kalırsak çok daha kolay olabilir,” diye ekledi başını sallayarak. Uzun parmakları hâlâ sabahlığının kuşağıyla oynuyordu. Mahcup bir şekilde gülümsedi. Caleb’la aramızda olanlar yüzünden kendini biraz suçlu hissettiğinin farkındaydım ama torununu görmek istemesine karşı çıkamazdım.

“Önce bir Georgia’ya danışayım, bakalım yolculuğa çıkmak için ne diyecek, Caleb’a da haber veririm.”

“Tamam.”

Yumurtaları hazırladıktan sonra belki biraz yemek ister diye yanına kızarmış ekmek de koydum ve ardından telefon görüşmesi yapmak için bahçeye çıktım.

Dışarıda hafif bir rüzgâr olsa da hava sıcaktı, kuşlar neşeli bir şekilde ötüyorlardı. Burayı özlemiştim, bu evi, kasabayı, insanlarını bile.

“Ne-” Ayağım çarpıncaması gereken bir şeye çarptığında iç çektim.

Gözlerim en üst basamağa inince irkilmiştim, dudaklarımdan şaşkın bir inilti döküldü.

Kâğıda sarılmış taze pembe şakayıklardan oluşan bir buket öylece bekliyordu.

Üzerindeki nota dahi bakmadan bunların bana Thayer’den geldiğini biliyordum. Eğilerek çiçekleri aldım. Her

biri mükemmeldi, rengi solmuş ya da kusurlu görünen tek bir yaprak bile yoktu. Bir yerlerde sessizce izlemesini bekliyormuşçasına etrafa baktım ama onu göremedim. Çiçekleri sıkıca tutarken bu jestine karşı ne hissedeceğimi bilmiyordum. Kızmamıştım ama aklım karışmıştı.

Altı yıl.

Hayatıma devam etmiştim.

Yeni bir hayata başlamıştım.

Ondan *hiç* haber almamıştım.

Bana hiç ulaşmamış olmasına rağmen şimdi sanki kaldığımız yerden devam etmek istiyor gibiydi. Tam olarak kaldığımız yerden olmasa da ama...

Başımı iki yana sallayarak çiçekleri bıraktım ve yürümeye başladım.

Thayer'ı düşünecek ya da bunları neden yaptığına kafa yoracak vaktim yoktu.

İşlerin önceki gibi olmasını istiyor musun?

Burnumun kemerini sıktım.

Evet.

Hayır.

Bilmiyorum.

Bunların içinde en korkuncunun hangisi olduğunu da bilmiyordum.

Bunca yılın ardından onu gördüğümde aramızdaki çekimin zayıflamış olacağını düşünmüştüm ama hiç de tahmin ettiğim gibi olmamıştı. Aksine aramızdaki çekim güçlenmişti ve bu beni *korkutuyordu*. Tekrardan beni kırmasına izin veremezdim.

Bir kere yapması yetmişti ve yoluma devam etmemi sağlayan tek şey çocuğumuzu yetiştirecek olmamdı.

Kızım için daha da güçlenmişim.

Kızım için pes etmemişim.

Derin bir nefes alarak kafamdan Thayer’la ilgili düşünceleri atmaya çalıştım. Ablamı ve Caleb’i aramaya odaklanmalıyım.

İkisiyle de konuşup çiçekleri almam ve içeriye girmem çok uzun sürmemişti.

“Her şey tamam.” dedim çiçekleri dolabın üzerine bırakırken. Fırının üstündeki dolapta çiçekleri koymak için bir vazo arıyordum. “Bir saate çıkıyoruz.”

“Çiçekler kimden?” Ses tonunda şüphe vardı.

“Hiçbir fikrim yok,” diye cevap verdi. Sesim onunki kadar şaşkın çıkmıştı.

“Kart var mıydı?” Kartı alıp daha sonra okumak üzere kaldırmışım.

“Hayır. Gizli hayranlarından biri olmalı.”

Gözlerini devirdi. “Ah, evet, amma da çok var zaten. Şimdi anlaşıldı.”

“Ukalasın,” dedim kıkırdarken vazoyu suyla dolduruyordum.

Güldü. “Benimle öyle konuşma.”

“Ne yapayım, elimde değil.” Çiçekleri nazikçe kâğıttan çıkardıktan sonra her birini tek tek suya koydum.

“En sevdiğin çiçek,” dedi annem. “Çok ilginç.”

“Değil mi? Şansa bak!”

Başını iki yana sallarken gülmemek için kendini tutu-

yordu. Gözlerimi kısarak ona dönsem de benden tarafa bakmadı. Thayer hakkında bir şey bilip bilmediğini merak ediyordum. Nasıl mümkün olabilirdi bilmiyordum ama...

“Eğer bir saate çıkacaksak eşyalarımı toplamaya başlasan iyi olur.”

Vazoyu masanın ortasına yerleştirdim. “Sen ne zaman bu kadar patronluk taslamaya başladın, anneciğim?”

Bana sırttı, kirpikleri dökülmüştü. “Ölmek üzereyken elinde başka bir seçenek olmuyor.”

Boğazıma oturan yumruya rağmen zorlukla yutkundum. “Haklısın. Çantayı hazırlayayım da çıkalım.”

“Salem?” Ben daha mutfaktan çıkmadan seslendi.

“Evet?” Duraksayarak ona döndüm.

“Biliyorum...” Dilini çıkararak kuruyan dudaklarını ıslattı. “Babandan sonra başka kimseyi sevmek için kendime izin vermedim ama sen, kalbini sonsuza kadar kapatmayacağına bana söz verir misin? Eğer bu dünyada hepimizin hak ettiği bir şey varsa o da sevmek ve sevilmek.”

Gözyaşlarımı tutmaya çalışırken dudaklarım kıvrıldı. “Söz.”

Bu sözü tutmamın kolay olup olmayacağını bilmiyordum ama onun için deneyecektim.

BÖLÜM ON DÖRT

Salem

Taş evin önüne yaklaştığımızda daha arabayı park etmeden evin kapısı açıldı. Kapıda Seda'yı görmeyi beklesem de gelen Caleb'di. Merdivenlerden inip ön kapıyı açtı ve direkt annemin oturduğu yolcu koltuğunun kapısına yöneldi.

“Allie,” dedi gülümseyerek. “Seni görmek çok güzel.”

Annem yavaşça Caleb'in yanağını okşadı. “Seni görmek de çok güzel.”

“Yardıma ihtiyacın var mı?”

“Böylesi bir centilmenin yardımını asla geri çeviremem,” diye şakalaştı annem.

Caleb gülerek annemin emniyet kemerini açmasına yardım etti ve ona eşlik etmeye başladı. Ben de o sırada bagajdan annemin çantasını çıkardım. İhtiyacım olan her şey burada olduğu için kendime bir çanta hazırlama gereği duymamıştım.

Caleb, annemin içeri girmesine yardım ederken ben de onları takip ediyordum.

“Seda nerede?” diye sordum.

Kıkırdayarak omzunun üstünden bana baktı. “İster inan ister inanma ama uyuya kaldı. Maddy’le trambolin parkına gitmişlerdi,” Seda’nın sevdiği arkadaşlarından biriydi, “döndüğünde hiç dermanı kalmamıştı.”

“Güzel kızım,” dedi mırıldanarak annem. “Onu görmek için sabırsızlanıyorum.”

Caleb dönüp bana baktığında gözlerinde endişe vardı. Hem benim için hem onun için endişeleniyordu. Annemi kaybetmemin benim için zor olacağının farkındaydı. Ne kadar haberdar olup bekliyor olursanız olun bir ebeveyni kaybetmek kolay değildi. O benim sırtımı yasladığım kişiydi. Hayatımın en zor zamanlarının birkaçından beni o çıkarmıştı. Şimdiyse benim, onun bu iyiliklerine karşılık vermekten daha çok istediğim bir şey yoktu. Ama yapamıyordum çünkü hiçbir şey ölümün üstesinden gelemezdi.

Caleb, annemi oturma odasındaki koltuklardan birisine yerleştirmişti bile.

“Sana içecek bir şey getireyim mi?” diye sordu.

“Belki birazcık su olabilir.”

Caleb gülümseyerek battaniyeyi anneme uzattı. “Sen rahatına bak, ben su alıp geliyorum.”

Caleb odadan çıktıktan sonra annemin yerleşmesine yardım ettim. Onu battaniyeye sardıktan sonra bacaklarının altına bir yastık koyarak ayaklarını yükselttim. “Yorğun musun?”

“Birazcık,” diye itiraf etti isteksizce.

“Dinlen.” Alnını öperek geri çekildim.

Mutfağa ilerleyip kalçamı tezgâha yaslamış, Caleb'in bir bardağı buz ve suyla doldurmasını izlemeye başladım.

“Durumu nasıl? Gerçekten nasıl? Olduğu gibi anlat.”

İç çekerek parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. “İyi günleri de oluyor kötü günleri de. Kendimi çok çaresiz hissediyorum, Caleb. Bu tıpkı kum saatini izlemek gibi bir şey, bir noktada kumların tükeneceğini biliyorsun. Tüken-
diğinde de annemi kaybedeceğim. Ben sadece...” Soluklanmak için duraksadım. Yaşlar gözlerimi yakıyordu. “O olmadan hayatımı nasıl yaşayacağımı bilmiyorum.”

“Buraya gel.” Parmağıyla küçük bir işaret yaparak beni güvenli kollarına çekti.

Başımı göğsüne yasladığım an parmakları nazikçe saçlarımı taramaya başlamıştı. Gözyaşlarım akıp da pamuk tişörtünü ıslatırken kendime engel olamıyordum.

“Sorun yok,” diye mırıldandı. Saçlarımı nazikçe okşamaya devam ediyordu. “Ağla gitsin. Ben yanımdayım.” Yanımda olduğunu biliyordum. Her zaman yanımdaydı. Caleb'a sırtımı dayayabilirdim, o benim güvenli bölgemdi. “Sen güçlüsün,” diye hatırlattı bana, “ama güçlü insanlar bile ara sıra ağlar.” Kolları beni sıkıca tutarak dağılmama engel oluyordu.

“Bana neden bu kadar iyi davranıyorsun?” Bu soruyla birlikte hıçkırarak ağlamaktan kendimi alamamıştım. Caleb benden nefret etmeliydi. Beni kollarına çekmek yerine kendinden itmeliydi. Ama çok iyiydi. Sırf kalbini kırdınız diye sizi uzaklaştıracak türde bir insan değildi. Dışarıda onun için uygun birinin olduğunu biliyordum. Ben, onun

için kötü olduğumdan değil tabii, sadece yeterince iyi değildim. Bu düşünce bile ağlamamı arttırmıştı. Onu hak etmiyordum. Boşanmak isteyen ben olsam bile. Onu terk eden ben olsam bile. Hâlâ onu seviyordum ve bir parçam sonsuza kadar sevmeye devam edecekti.

“Çünkü,” diye söze başladığında, başımı göğsüne yasladığım için sesi kulaklarımda gürledi. “Düşündüğünden çok daha iyi bir insansın.”

Kendimi hafifçe göğsünden çekip başımı eğerek ona baktım. “Caleb-”

Şakalaşırcasına ağzımı kapattı. “Ne söyleyeceksen söyleme.”

Elini dudaklarımdan indirmişti. “Neden benden nefret etmiyorsun?”

Başını yana eğerek gözlerini kıstı. “Sen neden kendinden nefret ediyorsun?”

Düşünmeden bir ânımın bile geçmediği bu soru direkt kalbime saplanan bir kurşun gibiydi.

“Ben...”

Başını eğerek fısıldadı, “Seni affediyorum, Salem. Seni affetmesi gereken asıl kişi sensin.”

Doldurduğu suyu alarak mutfaktan çıktı. Yüzümü ellerimin arasına gizlemiştim ve haklı olduğumu biliyordum.

Kendimi affetmediğim bir sürü şey vardı. Bu şeylerin hepsini kurtulamadığım bir ayak bağı misali gittiğim her yere peşimden sürüklüyordum. Sorusuyla birlikte, bu şeyleri kafaya takan tek kişinin kendim olduğunu fark etmiş-

tim. O değildi, hiçbir zaman olmamıştı ve eğer Caleb beni affedebiliyorsa ben de kendimi affetmenin bir yolunu bulabilirdim.

Derin bir nefes alarak doğruldum ve omuzlarımı dikleştirdim.

Annem, misafir odasına yerleşmişti ve gözleri yorgunluktan kapanmak üzereydi.

Annem de Seda da şekerlemelerinden uyandıktan sonra akşam yemeğine kadar büyükanne torun birlikte oyun oynamışlardı. İkimizin de yemek yapmak içinden gelmediği için Caleb favori restoranlarımızdan birinden yemek almıştı. Annemin yemeğini didik didik etmesine şaşırmadım, ağzına neredeyse hiçbir şey atmamıştı. Vücudu artık pes ediyordu. Açık konuşmak gerekirse bence pes edeli uzun zaman olmuştu, sadece sahip olduğu bu azim onun devam etmesini sağlıyordu.

“Çok güzeldi,” dedi annem esnerken. Göz kapakları ağırlaşmıştı. “Beni getirdiğin için teşekkür ederim. Küçük kızını çok seviyorum.”

Sanki bir çocuğu rahatlatmak ister gibi elimi alnında gezdirdim. “O da seni seviyor.”

“Sen harika bir annesin. Ben hayatımda çoğu şeyi doğru yapmadım-”

“Anne-”

“Bırak da bitireyim.” Nefes alışverişleri hırıltılıydı ve yanağıma uzanan eli titriyordu. “Ama siz kızlar... benim hatalarıma rağmen harika birer insan oldunuz.”

Gözlerimi kapattığım an kirpiklerimin arasından sızan yaşları hissedebiliyordum.

“Üzgünüm,” diye fısıldadı. Parmakları tüy gibi yanağımı okşuyordu.

Boğazımı temizleyerek dudaklarımı araladım, “Bende.” Elini yanağımdan çekerken esnedi. “Hadi uyu, anne. Seni seviyorum.” Seda’yı yatırırken yaptığım gibi annemin alnını öperek yatağın yanındaki ışığı kapattım.

Kapıyı arkamdan çektikten sonra yavaş adımlarla alt kata inerek uyumak için hazırladığım koltuğa yöneldim. Sadece bir tane misafir odamız vardı ve annemin tüm gece koltukta yatmasına izin veremezdim. Burada şekerleme yapmış olması bile canımı sıkıyordu.

Alt kattaki tuvalette dişlerimi fırçaladıktan sonra pijamalarımı giydim. Mutfığa adım attığımda önünde bir kâse meyveyle mutfak masasına oturmuş Caleb’i bulmayı beklemiyordum.

“Yattın sanıyordum.”

Başını iki yanına salladıktan sonra bir parça karpuz aldı. “Yok, kafam çok dolu.”

“İş mi?” diye sordum merakla. O sırada dolaptan kendime bir diyet kola alıyordum.

Başını salladı. “Bu dava beni çok yoruyor.”

“Üzüldüm.” Davalarla ilgili ne benimle ne de bir başkasıyla konuşmaya izni yoktu, istese de anlatamayacağı için ona detayları sormak yerine başka bir şey sordum. “Seninle oturmamı ister misin?”

Başını iki yana salladı. Sarı saçlarının yan tarafı kısa kesilmiş, üst kısmı daha uzun bırakılmıştı. Normalde titiz bir şekilde saçlarını geriye yatırırsa da duştan yeni çıktığı için saçları nemliydi ve normale göre daha dalgalıydı. “Ben iyiyim. Biraz dinlen. Eminim buna ihtiyacın vardır.”

“Annemin ziyarete gelmesine müsaade ettiğin için teşekkür ederim.”

Gözlerini devirdi, sinirlenmiş gibi görünüyordu. “Annene ziyarete gelemeyeceğini söylemezdim, ayrıca buranın yarısı senin de.”

“Caleb-”

“Bak,” konuşmaya devam ederken masadan kalkarak saklama kabının kapağını kapattı, “benimle bağlantını kesmeye benden daha fazla istekli olduğumu biliyorum ama bunu bana sürekli hatırlatmana gerek yok, tamam mı?” Sesindeki apaçık kırgınlık kalbimin sanki açık bir yarası varmışçasına sızlamasına sebep oldu.

“Bunu ima etmemiştim.” Başımı iki yana salladığımda saçlarım yüzümü gölgelemek ister gibi düşmüştü. “Sen sadece... sen çok iyisin, Caleb. Kötü adam sen değilsin. Bunu bilmek benim için her şeyi daha da zorlaştırıyor çünkü kötü olan benim ve hiçbir zaman nezaketinden faydalanmaya çalıştığımı düşünmeni istemiyorum.”

İç çekerek buzdolabından bir şişe su çıkardı. “Kendinin kötü karakter olduğunu düşünmeye ne zaman son vereceksin? Bazen ilişkiler uzun sürmez ve sebebi, içlerinden birinin kötü olması değildir. Sadece iki insanın birbiri için uygun olmamasıdır.”

“Hayır.” Başımı iki yana salladım. “Yapamam.”

“Boşanmayla ilgili seni suçlamıyorum, Salem. Beni şimdi bile sevdiğini biliyorum ama bazen bu yeterli olmuyor ve bunu da anlıyorum. Kırıldım mı? Evet, tabii ki kırıldım. Her şeyi seninle hayal etmiştim. Bir ev, araba, evcil hayvan, çocuk,” konuşmaya devam ederken eliyle etrafımızı gösterdi, “ama bu benim için dünyanın sonu değil. Hâlâ üst kattaki prenses odasında uyuyan küçük kıza sahibim.” Gülümserken muhtemelen Seda’ya hayalindeki odayı yaparken birlikte geçirdiğimiz zamanı düşünüyordu. “Ve bir gün, doğru zaman geldiğinde biriyle tanışacağım.” Omuz silkerken su şişesinin kapağıyla oynuyordu. “Hayat devam ediyor. Kırılmadım.”

“Sadece mutlu olmanı istiyorum.”

“Biliyorum. Ben de senin için aynısını istiyorum, sadece sırf daha iyi hissetmek için mutluluğumu belli bir zaman kısıtlamasına sokamazsın.”

Kelimeleri bir tokat gibiydi. Bunu yaptığımın farkında dahi olmasam da sonuna kadar haklıydı.

Mutfaktan çıktıktan sonra merdivenlere yönelen yumuşak adım seslerini dinledim. Ardından ben de oturma odasına geçerek koltuğa uzandım.

Uykum hiç gelmedi.

BÖLÜM ON BEŞ

Salem

Annemin garaj yoluna girerken Thayer arabasından market poşetlerini çıkartmakla meşguldü. Elini kaldırarak gözlerine siper etti. SUV'mi park ederken dikiz aynamdan Thayer'ı gördüğüme neredeyse küfür etmek üzereydim. Benim tarafıma yönelerek camı tıklattı. Camı indirirken alayla dudaklarımın aralanmasına engel olamadım, "Avukatlar burada istenmiyor."

Bunu beklemediği ortadaydı. Dudakları kıvrıldığında gülmemeye çalışıyordu ancak sonunda pes etti. Ellerini göğsüne yerleştirerek dudaklarını araladı, "Sorgulamaya gelmedim. Sadece yardıma ihtiyacınız var mı görmek istedim."

Annem yanımdan öne doğru eğildi. "Ne kadar tatlısın. Biraz yardım harika olurdu."

Homurdanmamak için dilimi ısırarak zorunda kaldım, "Anne."

Thayer kollarını göğsünde kavuşturarak arabama doğru eğildi. *Tam yanımdaydı.* Tanıdık kokusunu alabiliyordum. Bana açık havayı anımsatan odunsu ve yoğun bir kokuydu. Erkeksiydi. Bana gülümsedi. Ne yaptığının farkındaydı ve kendini benim alanıma iterek bunu yapmaya devam ediyordu. Altı sene öncesiyle kıyaslanınca rollerimiz tamamen değişmişti ve bunun hoşuma gittiğini hiç sanmıyordum. O zamanlar oldukça gıcık biri olmalıydım. Bana defolup gitmemi söylemiş olması gerekirdi.

“İsterseniz bana anahtarları verin, ben de kapıyı sizin için açayım.”

“Hah.” Gözlerimi kırparken şaşkındım.

“Evin.” Yavaşça sırtıtmıştı. “Anahtarları.”

Annem uzanarak arabanın kontağını kapattı ve anahtarları ona uzattı. “Teşekkür ederiz, Thayer. Çok düşüncelisin.”

Thayer anahtarları aldıktan sonra arabamdan geriye çekilerek sarhoş edici kokusunu da kendisiyle birlikte götürdü.

Aradan bu kadar uzun zaman geçmesine rağmen hâlâ beni varlığıyla sarhoş ediyor olması hiç adil değildi. Bu gücünü şişeleyip ölümcül bir silah olarak satabilirdi. Muhtemelen sadece kadınlar üzerinde işe yarardı ama dürüst olalım ki erkekler biz olmadan işe yaramazlardı.

Thayer kapının kilidini açarken ben de arabadan inmiş, kafamı toplamak için derin bir nefes almıştım. Onun etrafındayken sebepsizce serseme dönüyordum.

Anneme yardımcı olmak için arabanın diğer tarafına ilerlediğimde Thayer çoktan kapıyı açıp anneme elini uzatmıştı.

Yardım etmesi beni bu kadar çileden çıkarmamalıydı.
Ama çıkarıyordu.

Beni kırmıştı, kalbimi paramparça etmişti ve şimdi sanki geçmiş hiç yaşanmamış gibi davranıyordu.

Annemin içeri geçmesine yardım ettiği için ben de çantayı alarak onları takip ettim. Kendi kendime homurdanıp duruyordum.

Thayer, annemi mutfaktaki sandalyelerden birine yerleştirdikten sonra kulağına benim duyamayacağım bir şey söyledi.

Öfkeliydim çünkü buradaydı. Çünkü yardım ediyordu. Çünkü benim alanımdaydı. En önemlisi de hâlâ ona karşı bir şeyler hissetmemi sağlıyordu. İşte buraya dönmekten korkmamın sebebi de buydu. Ona karşı hislerimin hâlâ güçlü olmasından endişeleniyordum. Ki bakılırsa korkmakta da haklıydım.

Buzdolabını gerekenden fazla bir güçle açarak diyet kola aldım. Kolanın kapağını açtığımda Thayer'ın gözleri elimdeki kutudan gözlerime ulaştı.

“Su, senin için daha iyi olur.”

“Bunu daha önce söylemişlerdi.”

“Gerçekten daha fazla su içmelisin, Salem.” Şimdi annem de kola içtiği için Salem'ı kötüleyenler grubuna katılmıştı.

“Şu an bunu istiyorum. Daha kötü şeyler de yapabilirdim, değil mi? Cinayete meyilli bir manyak olabilirdim.”

Thayer keyifli bir şekilde güldü. “Böyle bir kıyaslamada herkesin uyuşturucu bağımlılığını örnek göstereceğini sanıyordum.”

“Ben herkes değilim.”

Başını yana eğerken genişleyen gülümsemesine gizleyemiyordu. “Hayır, kesinlikle değilsin.”

“Gerçekten fazlasıyla yorulduğum,” dedi annem. Elimdeki içeceği bırakarak hızla yanına gittim ama Thayer’ın koca vücudu benim önümde duruyordu. “Uzanmak ister misin?” diye sordum Thayer’ın arkasından. Geniş omuzlarının üzerinden bakmaya çalışıyordum ama parmak uçlarımda uzanıp kolumu ona sarmadan bunu yapmam mümkün değildi ve ona *dokunmayacaktım*.

“Bu iyi bir fikir olabilir.”

“Ben yardım ederim.” Thayer beni geçiştirerek annemin kalkmasına yardım etti. Annem, Thayer’a yaslanarak kendisi yürüyor olsa da ihtiyacı olduğunu fark ettiği an Thayer’ın onu kucağına alabileceğini biliyordum.

Annem hastane yatağına yerleştğinde göz kapakları ağırlaşmıştı. “Neden ikiniz gidip bir şeyler yapmıyorsunuz? Ben zaten dinleneceğim.”

“Neden biz-” diye cümleme başlasam da Thayer araya girerek beni susturdu.

“Bu harika bir fikir, Allie. Sen uyu, biz hemen döneriz. Eğer bir şeye ihtiyacın olursa bizi ara.”

Kulaklarımdan resmen buhar çıkıyordu.

“Olmaz-” Bir elini belimin altına yerleştirerek beni annemden uzaklaştırıp mutfığa yönlendirdi. “Seninle hiçbir yere gitmiyorum,” dedim.

“Neden?” Benimle tartışırken dudaklarında küçük bir gülümseme vardı. Bunun ona *keyif* vermesinden nefret et-

tiğim kadar hiçbir şeyden nefret etmiyordum. “Hâlâ konuşacak bir sürü şeyimiz var.”

Omuzlarımı dikleştirdim. “Biliyorum ama şu an konuşmak istemiyorum.”

“İçimde hiçbir zaman konuşmak istemeyeceğine dair bir his var. Arabayla biraz dolaşalım mı?”

“Annem-”

“Buradan defolup beni yalnız bırakın! Güzellik uykumu almam lazım!” Annem çatlak bir sesle bağırmıştı, belli ki bizi dinliyordu.

Karşımda dikilen adama ters ters baktım. “Tamam,” dedim tükürürcesine. “Önden buyur.”

Dışarı adım attığı an arkasından kapıyı kapatıp kilitlemek istemiştim.

Neredeyse yapacaktım.

Beni durduran tek şey annemin gitmemizi söylemiş olmasıydı. Vaktinin kısıtlı olduğunu biliyordum ve hirilerinin sürekli etrafında pervane olmasından rahatsız olabileceğini anlıyordum. Kendisiyle *biraz* vakit geçirmesi gerekiyordu. Bu beni delicesine endişelendirecek olsa da.

“Otuz dakikaya dönmüş olmak istiyorum.” Parmağımı sertçe sallarken evimin garaj yolunu işaret ediyordum.

“Tamam.” Geriye doğru yürüdüğü sırada ellerini kargo pantolonunun ceplerine sokmuştu. “O zaman hızlı yürü. Yirmi dokuz dakika ve-” bileğindeki saate bakarak ekledi “-kırk sekiz saniyemiz kaldı.”

Daha önce hiç bu kadar sinir bozucu bir insanla tanıştığımı zannetmiyordum.

“Her zaman bu kadar gıcıktın da ben göremeyecek kadar aptal mıydım?”

Yüzünden bir parça kırgınlık geçse de çabucak kendini toparladı. Bunu söylediğim için kendimi kötü hissetmiştim. Onun yanındayken çenemi tutmayı bir türlü başaramıyordum.

Kamyonetini açtığında deri kokusu burnuma doldu. Koltuğa yerleşmemi bekledi ama kapıyı öylece kapatmadı. “Benden nefret ediyor musun, Salem?” Bunu dalga geçerek sormuyordu. Ciddi ve endişeliydi.

Başımı eğdiğimde sarı saçlarım yüzümü gölgeledi. “Hayır,” diye itiraf ettim yavaşça. “Senden asla nefret edemem, Thayer.”

O benim ilk *gerçek* aşkımdı. Belki de bir tek o vardı.

Çocuğumun babasıydı.

Ona karşı nefreti içimde tutamazdım.

Ama bu olanları kolaylaştırmıyordu.

“Güzel. Bu hâlâ bir şans olduğu anlamına gelir.” İfadesi rahatlamış gibiydi. Kapıyı kapatarak kamyonetin önünden yürüdü.

Söylediği cümlelerin havada asılı kalmasına izin verdim.

“Nereye gidiyoruz?”

Motoru çalıştırarak klimayı sonuna kadar açtı.

“Söylediğim gibi biraz dolaşacağız.”

“Tamam.” Pencereden annemin evine baktım. Ön taraftaki ortanca çalıları yemyeşil ve gürdü. Bunun, yanımdaki adamla bir ilgisi olup olmadığını merak etmekten kendimi alamamam da sormaya cesaret edemedim.

Arabayla ilerlerken kasabanın sınırına ulaşmıştık ve hareket hâlindeydik.

“Konuşmak istediğini sanmıştım,” dedim aptal gibi.

Dudaklarına küçük bir gülümseme yayıldı. “Ben de senin istemediğini sanmıştım.”

“Seninle arabada kilitli olduğum için konuşabilirim sanırım.”

Çenesini ovuşturdu. “Bana bir şey söyle, geçtiğimiz altı yılla ilgili bir şey.”

Neden umurunda olduğunu sormak dilimin ucuna gelse de kelimelerimi yuttum. Korumacı ve aptal gibi davranıyordum. Artık yetişkin bir kadındım, geçmişini geçmişte bırakacağıma yemin etmiştim. Bunu yapmaya çalışmam en güzeli olacaktı. Sadece onu görmek, onun etrafında olmak kendimle çatışmama sebep oluyordu. Dengemin şaşmasından nefret ediyordum.

Bilirsin işte, sadece bir noktada sana söylemem gereken şu çocuk olayı var.

Seda’yı ondan bir sır gibi saklamak istemiyordum. Hiçbir zaman bunu planlamamıştım. Ona, olanları anlatmanın bir milyon farklı yolunu düşünsem de hiçbirisi mantıklı gelmemişti. Bunu söylemenin mantıklı bir yolu yoktu. Sadece harekete geçmem gerekiyordu.

“Bana bir şey ver. Herhangi bir şey.” Onsuz hayatımın nasıl olduğunu bilmek için neredeyse çaresiz bir hâldeydi.

“Lauren’la bir süre Brooklyn’de yaşadım ve garsonluk yaptım. Caleb’la nişanlandığımızda Boston’a döndüm ve onunla bir apartmanda yaşamaya başladık. Onun okulunu

bitirip hukuk alanında çalışmaya başlaması için Kaliforniya'ya taşındık. Sonra Bostan'dan göz ardı edemeyeceği kadar iyi bir iş teklifi alınca tekrar döndük. Hepsi bu." Omuz silerken gözlerim pencereye odaklanmıştı, onun bakışını görmezden gelmeye çalışıyordum.

"Üniversiteye gittin mi?"

"Hayır."

"Başka iş yaptın mı?"

Ev hanımı olan bir anneydim.

"Zaman zaman rastgele işlerde çalıştım. Hiçbirine devam etmedim."

"Sen... hah." Çenesini kaşırken bir şey düşünüyordu.

"Beni geri tutanın gerçekten kendin olduğunu mu düşünmüştün?"

"O tutkulu konuşmandan sonra bile seni kendimden uzaklaştırırsam hayatınla ilgili bir şeyler yapabileceğini düşünmek kendimi iyi hissettirmişti."

Damarlarımda ani bir öfke patladı. "Üniversiteye gitmemiş olmam ya da düzenli bir işimin olmaması hayatımla ilgili hiçbir şey yapmadığım anlamına gelmiyor."

"Üzgünüm." Sesi içtendi. "O şekilde söylemek istemiştim."

İç çektim. "Hayır, ben üzgünüm. Konu sana gelince biraz fazla tepki veriyorum."

Bana dönerek gülümserken parmakları direksiyonun üzerindeydi. "Biraz mı?"

"Tamam, çok. Üzerinde çalışıyorum."

"Öfkeni sevdim."

Aklını kaybetmiş gibi ona bakım. “Öfkemi sevdin mi?”
Hızla cevap verdim. “Sen deli misin?”

Bakışları bir anlığına gözlerime odaklandıktan sonra tekrar yola çevrilmişti. “Eğer bana kızgınsan bu hâlâ önemsedığın anlamına geliyor.”

Bu konuda haklıydı. Yüksel bel şort giydiğim için açıkta olan bacaklarıma döndüm. “Sana kızgın olmak istemiyorum,” diye itiraf ettim fısıldayarak.

“O zaman neden kızgınsın?” Cevabımı beklerken çenesindeki kasın nasıl seğirdiğini gördüm.

“Çünkü bu gerçeği kabul etmekten daha kolay.”

O iğrenç, korkunç gerçek.

“Gerçek neymiş?”

“Bana bunu söyletme,” diye yalvardım başımı iki yana sallarken. Bunu sesli söylemek istemiyordum. Bu her şeyi daha gerçek, beni de olduğumdan daha korkunç bir insan yapıyordu.

“Sanırım bunu söylediğini duymam gerekiyor.”

Dudağımı ısırırken gözyaşlarımı tutuyordum. Dudaklarımı araladığımda sesim bir fısıltıdan farksızdı, “Seni önemsemeyi hiç bırakmadım. Ben yoluma devam etsem de kalbim etmedi.”

Aniden kamyoneti yolun kenarına çekti. Arabayı durdurduğu an lastiklerden arkamıza doğru çakıl taşı ve çamur fırlamıştı. Yavaşça koltuğunda dönerek bana baktı.

“Thayer-” Soru sormak üzereydim ancak bitirmeme müsaade etmedi. Bir eliyle yanağıma uzandı ve hiç vakit kaybetmeden ağzı benimkine kapandı.

Beynimin karşı çıkmak istediği bir an olmuştu.

Seni incitti! Beynim bağırp çağırsa, onu kendimden uzaklaştırmamı söylese de yapamadım. Vücudum bu söylenenleri duymuyordu. Kendini ona kaptırmış, ağzının bıraktığı hisle rahatlayarak iç çekiyordu.

Aramızdaki bağın düşündüğüm kadar güçlü olmadığına kendimi ikna etmiştim ama *güçlüydü*. Dünyada birçok farklı türde sevgi vardı ama Thayer ve benim paylaştığımız bu sevgi zamanla da mesafeyle de hiçbir şeyle de kırılmazdı. Farklı kıtalarda dahi olsak varlığını korurdu.

Öpücüğü derinleştirdiği sırada ismi dudaklarımda bir fısıltıydı.

Beynimin bir parçası bunun bir rüya olduğuna kendini inandırmıştı.

Bunun gerçek olmasının bir yolu yoktu.

Ama sonra âna döndüm. Yüzümde hissettiğim sakalları, ellerimin arasındaki gömleğinin kumaşı, yüzümdeki ellerinin kaba hissiyatı. Bu oldukça gerçektir.

Hafifçe geri çekildiğinde nefeslerimiz birbirine karıştı. “Buraya, bu kasabaya döndün, sanki hiç gitmemişsin gibi.”

Gözlerimi kapatarak titrek bir nefes verdim. “Ama gittim.”

Dilini çıkarttı ve dudaklarını yaladı. “Ama gittin,” diye tekrarladı. Geri çekilmesini, buna bir son vermesini bekledim. Buraya, ikinci bir şansımız olacağını düşünerek dönmemişim. Dudakları aralandığında şaşkınca ona baktım, “Benimle çık.”

“Ne?” Kekelerken onu doğru duyduğumu hiç sanmıyordum.

“Benimle bir yemeğe çık,” diye tekrarladı yüzümü inceleyen. “Biz... *ben*,” diye düzeltti, “öncesinde işleri doğru bir şekilde ilerletmedim. Bunu değiştirmeme izin ver. Benimle bir yemeğe çık.”

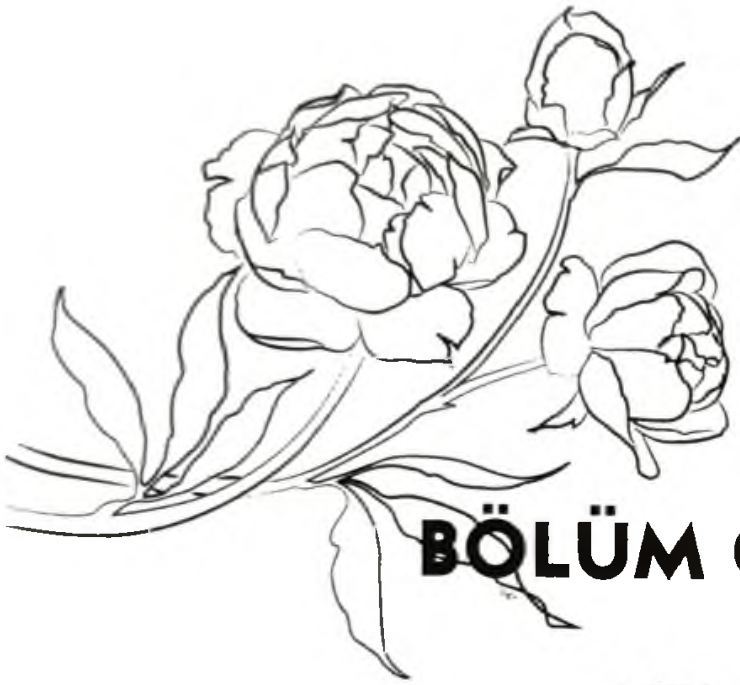
Gözlerim inatla kısılmıştı. “Soruyor musun, emir mi veriyorsun?”

Sırıtarak başını iki yana salladı. Aptal gibi saçının alnına düşüş şekli hoşuma gitmişti. İçimden saçlarını geriye itmek gelse de bu hissi bastırarak ellerimi kavuşturdum.

“Benimle bir yemeğe çıkar mısın, Salem? Gerçek bir yemeğe?”

Kalbim tekleyince duraksadım. Thayer’a verebileceğim tek bir cevap vardı.

“Evet.”

BÖLÜM ON ALTI

Thayer

Salem, sessiz bir vedalaşmanın ardından kamyonetimden inerek annesinin evine döndü. Telefonumun ekranı hâlâ, yeni numarasını kaydettiğim kişi bilgisiyle parlıyordu.

Tadını ağızımda almaya devam ediyordum. Gülümseyerek parmaklarımı dudağımda gezdirdim.

Kamyoneti yolun kenarına çekip onu öpmeme sebep olacak kadar beni çileden çıkaran şeyin ne olduğunu bilmesem de buna pişman değildim. Çok uzun zamandır onun tadının özlemini çekiyordum.

Üstelik benimle yemeğe çıkmayı kabul etmişti.

O kadar kırılmış olmasına rağmen bana geri dönebilecek olma ihtimali umut vermişti. Gelgelelim onu ne tür bir yemeğe çıkaracağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Öylesine bir restorana götürmek istemiyordum, bunda garip olan bir şey yoktu ama emek harcadığım bir şey olsun istiyordum. Ona, onu düşündüğümü ve özel bir şey yapmak istediğimi göstermek istiyordum.

Arabadan çıkıp kamyonetimi kilitledikten sonra eve girdiğimde Winnie, çamaşır odasındaki kutusunun içinden yeni çıkmıştı. Güzel kızım beni öpücüklere boğmadan önce esneyerek gerindi. Çişini yapması için arka bahçeye çıkmasına izin verdiğimde işini görüp geri gelerek benden bir ödül maması aldı ve yastığına gömüldü.

Başımı iki yana sallayıp buzdolabımı açtım. Bir şişe suyu alır almaz kafama diktim.

Salem'ın hâlâ bana karşı bir şeyler hissettiği ortadaydı. Bu hisler sadece bir çekimden de ibaret olabilirdi. Onu yemeğe çıkarma fırsatını bana vermesini umut ediyordum ve bu sefer işleri doğru ilerletirsem bir şansımız olacaktı.

Winnie'nin yanından geçerken başını kaşıyıp uzaktan kumandaya uzandım. Televizyonu açtım ve kanalları gezmeye başladım, bir spor kanalında durmuştum. Golf turnuvası vardı, aslında pek benim ilgi alanım olmasa da zaten dikkatimi televizyona vermeyecektim.

Yapboz masamın sandalyesini çekerek yerime oturdum ve bir yapboz parçasına uzandım.

Beni yapbozlara çeken ilk şeyin ne olduğu hakkında bir fikrim yoktu. Çocukken bile bunu yapmak çok hoşuma gidiyordu. Salakça bir hobi olsa da kimsenin umurunda değildi. Sadece keyif aldığım şeyleri yapıyordum.

Winnie oturma odasında, ağzında bir kemikle yürüyerek ayağımın dibine yerleşti.

Arka planda televizyonun sesi yankılansa da evde korkutucu bir sessizlik vardı. Bu, son altı yıldır aşamadığım

bir şeydi. Boşanmamızın ardından Forrest her zaman yanında olmuyordu ama o hayattayken işler daha farklıydı.

Durmaksızın gevezelik etmesini, bana soracak bir milyon sorusu olmasını ve evde koşarken ayaklarının çıkardığı sesi özlüyordum.

Kimi zaman sanki kaburgalarımın tam ortasına bir bıçak saplanmış gibi hissediyordum. Onu bir daha duyamayacağım ve göremeyeceğimi bilmenin acısı çok gerçektir. O, küçük yedi yaşındaki çocuk olarak sonsuza kadar hatıralarıma sıkışıp kalmıştı. Şu an on üç yaşında, ergenlik yıllarının başında olması gerekiyordu. Hiçbir zaman ona araba kullanmayı öğretemeyecek, mezuniyetini izleyemeyecek ya da önündeki hayatla ne yapmaya karar verdiğine şahit olamayacaktım.

Bu muazzam büyüklükte zalim bir şaka gibiydi.

En kötüsü de rüyamda onu görüp uyandığımda artık olmadığının bir kez daha farkına varıyor olmamdı.

O öldükten sonra Krista bir çocuk daha yapmamız için yalvarıp durmuştu. Tekrar bir araya gelmemiz umurunda bile değildi. Sadece bir bebek daha istiyordu. Böylece yaşadıklarının kolaylaşacağını düşünüyordu ama ben olmayacağını bildiğim için onu reddetmiştim. İstedğim kişi o değildi ve artık sevmediğim birisiyle bu dünyaya çocuk getirmek istemiyordum.

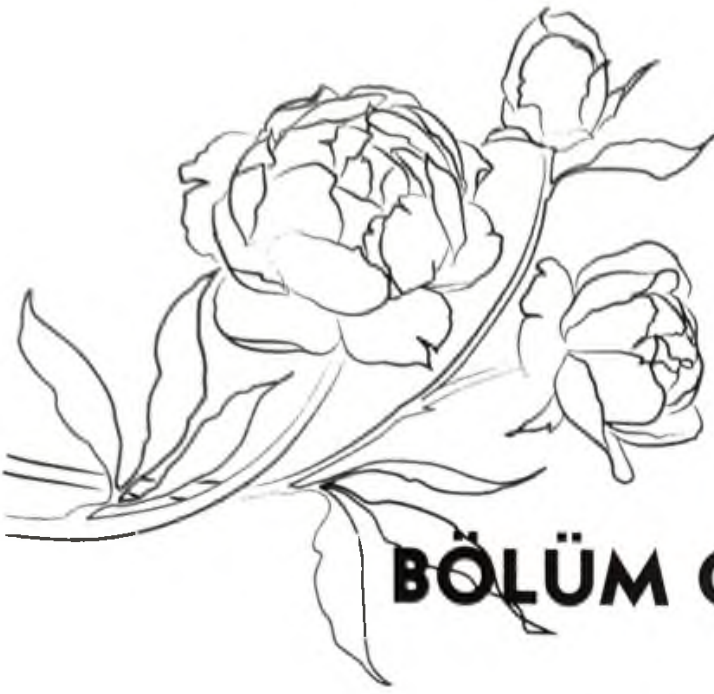
Ondan son haber aldığımda evlendiğini duymuştum. Bundan fazlasını ne biliyordum ne de umursuyordum. Hayatlarımız artık ayrıydı.

Çok uzun süredir yalnızca ben vardım.

Doğrusu ben ve Winnie vardık, onu unutamazdım.

Yan evdeki Salem'ı düşündüm, çok yakın olsa da bir o kadar da uzaktı.

Onunla randevulaşmak istediğimi söylerken ciddiymdim. Aradan geçen tüm bu yıllara rağmen her zaman benim için uygun olan kadının o olduğunu biliyordum. Şimdi de ona uygun olan adam olduğumu kanıtlamam gerekiyordu.

BÖLÜM ON YEDİ

Salem

Georgia, annemle vakit geçirmek için uğradığında elimde geçen fırsatı değerlendirerek koşuya çıktım. Normale göre geç kalmıştım ve hava aşırı sıcaktı ama biraz antrenman yapmanın bana iyi geleceğini biliyordum.

Ayaklarım beni mezarlığa yönlendirene kadar nereye gideceğimi ne biliyordum ne de anlayabilmişim. Onun mezarını arayıp tam karşısında, elimde bir yaban çiçeğiyle durdum. Güzel olduğunu düşündüğüm için çiçeği yoldan koparmıştım. Belki de bilinçaltım buraya geleceğimi benden önce biliyordu.

Çiçeği, isminin yanına koyarak dizlerimin üzerine çöktüm.

Parmaklarım isminde gezinirken ağlıyordum. Gözyaşlarım, temiz mermer levhanın üzerine damlıyordu. Birisi mezarıyla ilgileniyor olmalıydı. Etrafa bakınca en iyi bakılan mezarın onunki olduğunu anlamamak imkânsızdı. Ya Krista ya da Thayer ilgileniyor olmalıydı.

“Şu an on üç yaşında olacaktın.” Ağlarken göğsüm sarılıyordu. “Bir ergen. Küçük bir adam.” Başımı geriye eğerek gökyüzüne baktım.

Öldüğünden beri her gün Forrest’ı düşünüyordum. Kız kardeşinde onu görüyordum. Gülümseyişinde, kahkahasında, tuhaf davranışlarında, dinozorlara olan sevgisinde hep o vardı. Forrest gitmişti ama bu dünyada hâlâ ona ait parçalar vardı.

Böylesi genç bir yaşamın bu kadar erken sönmesi adil değildi.

Daha fazlasını hak ediyordu.

Evet, kazalar olabiliyordu ama bu gerçek, yaşananları kolaylaştırmıyordu.

Ölüm, lanet olası bir sondu ve ne kadar çok çabalarsak çabalayalım ardında bizi bekleyen ne olduğunu gerçekten bilemiyorduk.

Seda’yı yüzme kursuna yazdırdığımda, su kazalarının ne kadar çok yaşandığını ve boğulmanın ne kadar da sessiz bir şey olduğunu tam olarak öğrenmiştim. Çok *korkunçtu*. Buna rağmen Seda’yı her havuza götürüşümde ya da her sahile gittiğimizde anne babalarının telefonlarına yapıştıklarını görüyordum. Çok sevgili evlatlarını onlardan ayırabilecek bu korkudan habersizlerdi. Cehalet bir lütuf değildi. Hatta bazen tehlikeli bile olabiliyordu.

“Bir kız kardeşin var,” dedim ıslanan yanaklarımı silerken. “Bence onu çok severdin. Ondan büyük olmana rağmen ona nazik davranacağına ve seninle takılmasına izin vereceğine eminim. İsmi sende aldı, biliyor musun?”

Seda,” diye fısıldadım ismini boşluğa doğru. Parmağım hâlâ mezardaki isimde geziniyordu. “Ormanın* ruhu demek.” Başımı eğmiştim.

Forrest’in ölümüyle doğum yapmadan önce de başa çıkmak çok zor olmuştu. Ama bebeğimi kollarıma aldığım an bir çocuğu sonsuz uykusuna yatırmanın ne kadar büyük bir acı olacağını hayal dahi edememiştim.

“Sen iyi bir çocuksun, Forrest. En iyisisin.” Hâlâ buradaymış gibi konuştuğumu biliyordum ama onunla konuşurken buradaymış gibi hayal etmem daha kolay oluyordu. “Seni özledim.” Parmaklarımı dudağıma bastırdıktan sonra öperek mezar taşına dokundum.

Yerimden kalkarak şortuma buluşan çamuru silkeledim. Artık koşmaya devam edebileceğimi düşünmediğim için yürümeye karar verdim.

Kahve dükkânında bir mola verdim. Kapıya uzandığım an karşımdaki kişi de kapıyı açınca neredeyse çarpışacaktık.

“Ah, üzgünüm!” Kadın dikkatli bir şekilde soğuk içeceğini düşürmemeye çalışıyordu. “Selam,” diye gülümsedi, “yine karşılaştık. Salem, değil mi?”

“Seni tekrar görmek güzel, Jen.”

Geçen gün tanıştığım kadın resmen parlıyordu. Karşı koyamadığınız ve sizi içine çeken neşeli bir sıcaklığı vardı. “Banyo tuzları ve aldığın diğer şeyler umarım hoşuna gitmiştir.”

“Fazlasıyla hem de. Yakında tekrar uğramam gerekecek.”

* *Forrest* isminin orman anlamına gelmesine atıfta bulunuluyor. –çn.

“İstediğin zaman gelebilirsin.” Yürümeye başladıktan sonra omzunun üzerinden seslendi, “Sana iyi günler diliyorum.”

“Sana da.”

Kahve dükkânına girerek siparişimi verdim ve beklerken bir masaya oturdum. Dükkân tam da ben burada yaşarken olduğu gibi görünüyordu. Duvardaki resimlere kadar, burayı pek de değiştirdiklerini sanmıyordum. Kasabayı terk etmemden bu yana çok vakit geçmemiş gibi hissetsem de diğer açıdan bakınca bir sürü şey değişmişti.

İsmim seslenildiğinde soğuk kahvemi alarak yola koyuldum ve evime döndüm.

Thayer bana yemeğe çıkmayı teklif ettiğinden bu yana birkaç gün geçmişti ve yeni numaramı vermeme rağmen ondan hiç haber alamamıştım. Fikrini değiştirmiş olabileceğini düşünmek beni geriyordu. Üstüne hâlâ çocuk bombasını en düzgün şekilde nasıl patlatabileceğimi çözmeye çalışıyordum. Bunun için *en düzgün şekilde* var mıydı emin değildim bile. Ona söylememe sebebimi anlayışla karşılayıp denediğime inanacak mıydı bilmiyordum.

Bahçe kapısından girdiğimde ablamı ağlarken buldum.

“Georgia?” Kahvemi bırakarak hızla yanına yaklaştım, tezgâhın yanında duruyordu. “Sorun ne?”

“Üzgünüm.” Hava almak istercesine elini yüzüne doğru sağlarken buna daha çok duygusal olarak ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. “Uyuyor,” diye ekledi minik bir fısıltıyla. “Ben sadece...” Elleri yuvarlak karnına inmişti. “Bebeğimle tanışamayacak kadar uzun yaşayamayacağı aklıma

geldi ve bebeğim de onu tanıyamayacak ben sadece... Bu hiç adil değil ve çok kızgıyım.”

Ablamı kollarıma çektim. Ağlayarak göğsüne dolan bu histen kurtulmasına izin verdim. Hamileliğe ek olarak bir de bu hislerle başa çıkmaya çalışması hayal dahi edilemezdi.

“İstediğin kadar ağla.” Onu daha da sıkı tuttum.

“Nasıl soğukkanlı kalabiliyorsun?”

“İnan, kalamıyorum. Benim de patladığım anlar oluyor.”

“Hayat hiç adil değil ve hayata karşı sayısız kez yenildi.” Geri çekildikten sonra bir parça peçete alarak gözlerini sildi. “Ah.” Homurdanırken bulaşan maskarasını göstermişti. “Berbat hâldeyim.” Burnunu çekerek destek almak için tezgâha yaslandı. “O olmadan hayatımı nasıl yaşayacağımı bilmiyorum. O bizim annemiz. Telefonu alıp onu arayamadıktan sonra ne yapacağım? Onun tavsiyesini almadan ya da yaptığım kapkekte hangi malzemenin eksik olduğunu ona sormadığımda ne yapacağım?”

Kollarını nazikçe tutarak gözlerinin içine baktım. “Üzüleceksin. Hatta biraz ağlayabilirsin. Sonra beni arayacaksın ve birlikte ağlayacağız. Ben de daima sana o eksik olan malzemeyi söyleyeceğim.”

Hiçbir şey söylemeden sarılmak için beni kendine çekti, karnı ikimizin arasında uzanıyordu. “Lütfen, buraya geri taşın. Tekrar senden ayrılmak istemiyorum.”

Elimle sırtını sıvazlarken dudağımı ısırdım. “Bunu düşünüyorum.”

“Ne?” Şaşkınlıkla geri çekilmişti. “Ciddi misin?”

Başımı salladım. “Artık burada olduğum için... söylemesi bile garip aslında. Henüz karar vermedim,” diye uyardım onu. Umutlanmasını istemiyordum.

“O zaman,” diye söze başladı hâlâ gözlerinden akan yaşlara rağmen gülümsüyordu, “sana ne doğru geliyorsa onu yapmalısın ama ben kalmanı çok istiyorum.”

BÖLÜM ON SEKİZ

Thayer

Kamyonetimi park ettikten sonra sıcak çikolatayla dolu termosumu ve yemek kabımı alarak mezarlığa yöneldim. Dışarısı, sıcak çikolata içmek için fazla bunaltıcı olsa da buraya gelirken yaptığım bir gelenek hâline gelmişti.

Mezar taşlarının arasından ilerlemeye başladım. Artık oğlumun mezarını gözüm kapalı bulabilecek raddeye gelmiştim. Haftada bir hatta bazen daha fazla, buraya geliyordum ve kendimi onunla konuşmaya ihtiyaç duyarken buluyordum.

Sevdikleriyle konuşmak için mezarlıklara gelen insanların deli olduğunu düşünürdüm. Burada sadece bir avuç toprak ve çimen vardı, burası Forrest'ın bir daha asla hayatta olamayacağı bir yer olsa da buraya gelmeyi seviyordum. Huzurluydu ve kendimi ona yakın hissediyordum.

Mezarına yaklaşırken gözlerim kısıldı. İsmnin üzerinde uzanan tek bir mor çiçek vardı. Başımı yana eğerek kimin bırakmış olabileceğini görmek için etrafa bakındım. Aslın-

da çok düşünmeye gerek yoktu. Krista burada benim bulduğum huzuru bulamadığı için ziyarete gelmiyordu. Bu da çiçeği bırakanın Salem olabileceğini gösteriyordu. Rüzgârın çiçeği uçurmamış olmasına bakılırsa kısa zaman önce buradaydı.

Neden yaptığımı bilmesem de çiçeği alarak yemek kutuma koydum. Onu saklama isteğim aptalcaydı ama karşı koyamıyordum. Kalbinin, bunca zaman boyunca oğlumu ve belki beni de umursamaya devam ettiğinin somut bir kanıtıydı.

Eğer sana karşı hisleri olmasaydı öpüşürken sana öyle karşılık vermezdi.

Çimenlere oturarak gelişigüzel sardığım fındık ezmeli ve reçelli sandviçimi açtım.

“Ne yapıyorsun, evlat?” Sandviçimden bir ısırık almıştım. “Keşke sesini duyabilsem, bana neredeysen oranın nasıl olduğundan bahsedebilsen. İyi olduğunu bilmek istiyorum. Bu durumun en zor yanlarından birisi de bunu bilememek, inanır mısın?” Elimin tersiyle ağzımı sildim. “Bir ebeveyn olduğunda sadece çocuğuna iyi davranıldığını ve güvende olduğunu bilmek istiyorsun ama ben artık bunlardan haberdar değilim.” Termosumu alarak kapağına biraz sıcak çikolata döktüm. “Al bakalım, evlat. Tadını çıkar.” Bir yudum da kendim aldım.

“O günü kafamda tekrar tekrar başa sarıp durdum. Farklı bir sonuca ulaşabilmek için değiştirebileceğim en küçük şeyleri düşündüm ama yine de bir şeyi değiştirmiş olsam her şey farklı sonuçlanır mıydı bilmiyorum. Bana kızgın

olmasan bile bir şekilde kendini o havuzda bulabilirdin.” İç çekerek derin bir nefes aldım. “Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyorum... Bir şeyleri değiştirebilsem hayatta olabileceğin gerçeği mi yoksa kaderle oynasam bile elimden hiçbir şey gelemeyecek olması mı?”

Artık saçmalamaya başlamıştım. Buraya geldiğimde genelde böyle olurdu. Aklımdaki düşüncelerin hepsini ona kusardım ve tabii ki Forrest hiçbir şey söylemezdi.

“Seni özledim. Çok fazla. Bu gezegendeki otuz yedi yıllık varoluşumun en güzel yedi yılı seninle olan. Beni, baba yaptın. Sen öldüğünde artık öyle olmadığımı düşünmeye başlamıştım ama sonra çocuğun gittiğinde de ebeveyn olmaya devam edebileceğinin farkına vardım. Ne olursa olsun, sonsuza kadar senin baban olacağım, Forrest. Seninle diğer tarafta karşılaştığımızda kollarını tekrar boynumda hissetmek için sabırsızlanıyorum.”

Yemeğimi bitirirken ona hayatımda olan sıradan şeylerden bahsettim. İşin nasıl gittiğinden, son izlediğim filmin bana onu anımsatmasından ve onun kaçırdığı tüm aptalca gündelik şeylerden bahsettim.

İşe dönmem gerektiği için çöplerimi toplayarak elimi isminin üzerine yerleştirdim.

“Seni seviyorum, evlat.”

Yerimden kalktıktan sonra şortuma bulaşan toprağı silkeledim.

İşe dönmem gerekiyordu çünkü ne olursa olsun hayat devam ediyordu.

BÖLÜM ON DOKUZ

Salem

Bir sonraki gece, anneme banyo yaparken yardımcı olmuştum. O bir sandalyede otururken ben kalanını halletmiş ve onu yatırdıktan sonra biraz temiz hava alabilmek için bahçe kapısından dışarı kaçmıştım. Tam da o an bir buket daha şakayıkla karşılaştım.

Çiçekleri alarak yapraklarına baktım. Her biri kusursuz ve mükemmeldi.

Bu seferkinde not yoktu. Ancak sonunda önceki çiçekte yazan notu okuyabilmişim şöyle diyordu:

Günüşiğim için.

-T

Çiçekleri bıraktıktan sonra garaj yolunu takip ederek Thayer'ın evine göz attım. Güneş batmaya başlamıştı ve onu ön verandasında yıllar önce yapmasına yardım ettiğim salıncakta otururken gördüm.

Kısa bir an duraksasam da sonunda ilerlemeye başlayarak kendimi verandanın karşısında buldum.

Benim yaklaştığımı gördüğünde bakışları tam karşısında durana kadar beni süzdü. Ayaklarını iterek kendini hafifçe salıyordu.

“Selam,” dedim yavaşça. Ona yaklaşırken temkinliydim.

Dudaklarında oldukça hafif bir gülümseme vuku buldu.

“Selam. Bana katılmak ister misin?”

Başımı salladığımda yana kayarak yer açtı. Ben de sol tarafına yerleşerek onunla oturdum.

Popomun altındaki beyaz ve mavi çizgili yastıklar rahatı. Bedenimin ona doğru kıvrılmak isteyen doğal içgüdüsünü bastırmak zorunda kaldım. Çünkü sanki aradan geçen onca zamanı ve artık benim olmadığı için ona istediğim zaman dokunamayacağımı unutmuş gibiydi.

Bu hareketimi fark etmiş gibi tek kaşını kaldırdı. “Hasıtalıklı değilim. Bana dokunabilirsin.”

Söylediğini duymazdan geldim. “Bana çiçek bırakmana gerek yoktu. Yine de teşekkür ederim. Çok güzeller.”

“Beğenmene sevindim. Hepsi zaten senin.”

Bunu söyleyerek tam olarak ne söylemek istediğini anlamadığımdan kaşlarımı çattım. Bana çiçek alıp bırakıyorsa tabii ki benim içindiler ama sanki sözlerinde anlamadığım daha derin bir ifade var gibiydi.

“Sana bir şey sormam gerekiyor.”

“Tamam.” Sesi biraz şüpheliydi.

“Neden beni aramadın?”

Göğsü derin bir iç çekişle sarsıldı. Bakışlarını benden kaçırarak batarken göğü pembeye, mora ve turuncuya boyayan güneşe döndü.

“Bir süreliğine istediğimin bu olduğuna kendimi inandırmayı başardım. Seni, bensiz bir hayat yaşaman için kendimden itmiştim ve eğer ararsam kendime verdiğim sözü bozarak seni, kendi başına büyüme şansından alıkoyarmışım gibi hissettim.” Çenesini ovarken üzgün görünüyordu. “Zaman geçtikçe aptalın teki olduğumu fark ettim ama geç kalmıştım.”

Dudaklarım aralanırken sesim bir fısıltıdan ibaretti, “Ne söylemek istiyorsun?”

“Annen birkaç günlüğüne gitmişti ve döndüğünde ona her şeyin yolunda olup olmadığını sordum.” Duraksayarak alnını ovaladı. Sanki o ânı hatırlamak canını yakıyor gibiydi. Bakışları benden uzaktayken konuşmaya devam etti, gözlerime bakamıyordu. “Bir düğüne gittiğini söyledi. Neden kimin düğününe gittiğini sorduğumu bilmiyorum ama sordum ve senin olduğunu söyledi.”

Sesi hissettiği duygularla güçsüzleşmişti. “Seni bulmaya daha yeni karar vermiştim. Seni aramaya, sana mesaj atmaya çalıştım ama sanırım numaranı değiştirmiştin. Çok geçti.” Sonunda bana baktığında yıllardır biriken acıyı, pişmanlığı ve sevgiyi kahverengi gözlerinde gördüm. “Bunu hak etmiştim.”

“Her şeyin bu kadar karışmasına nasıl izin verdik?”

Parmaklarını saçında gezdirirken derin bir nefes verdi. “Kibir bir noktada herkesi etkisi altına alıyor. Seni de kendimi de bensiz daha iyi olacağın konusunda ikna etmeye çalıştım ve sonunda ikimiz de kırıldık.” Bakışlarını ellerine çevirerek parmaklarını esnetti. “Yine de benim için o kişi

olduğunu biliyordum, hiç kimseyi seni sevdiğim gibi bir tutkuyla sevemem. Bu yüzden burada sadece ben varım,” dedi eliyle evini işaret ederken, “yalnızım. Bunun cezam olduğuna karar verdim. Gerçek bir şeyin tadına bakmama rağmen onu kendimden iterek reddetmemin cezası.”

Beni sevdiğinden bahsetmesine takılmıştım. “Beni hâlâ seviyor musun, peki?”

“Seni korkutmak istemiyorum.”

Başımı iki yana sallayarak rica edercesine ona döndüm, “Sadece dürüst olmanı istiyorum.”

İkimiz de söylemek istediklerimizi saklayarak çok fazla vakit kaybetmiştik ve artık yorulmuştum. Düşüncelerimizi kendimize saklamaya devam edersek daha fazlasını kaybedecektik.

“Seni sevmekten hiç vazgeçmedim, Salem. Bir kez bile. Bir an, bir saniye olsun, vazgeçmedim.”

Yaşlar gözlerimi yakıyordu. Gerçekten de benimle işinin bittiğini düşünerek hayatıma devam etmiştim, oysa bunca zaman...

“Neden böyleyiz?” diye sordum.

“Hayatta her şey net değil, Salem. Bazen bulanıklıklarla karşılaşıyoruz ve batırıyoruz. Hepimiz insanız.”

“Hâlâ seni seviyordum ama başkasıyla evlendim. Beni aştığını düşündüğüm için hayatıma devam etmeye karar verdim ve ettim de – bunca zaman... lanet olasıca bunca zaman boyunca.” Yerimden kalkarak ona döndüm. “İşlerin nasıl boktan olduğunun farkında değil misin?”

“İnan farkındayım.”

Ellerimle yüzümü örttüm. “Biz bir çift olmuştuk,” diye mırıldandım.

“Hayatına devam etmek için sebeplerin vardı,” dedi nazik ve dikkatlice. “Tekrar bir araya geleceğimize dair hiçbir açık kapı bırakmadım. Caleb’i sevdiğini biliyordum... ona dönmüş olman garip değil.”

“Daha iyisini hak ediyordu.”

Caleb’i sevmiştim, onu hâlâ seviyordum ama bu gerçekleri değiştirmiyordu. O, Thayer değildi ve hiçbir zaman olamayacaktı. Bazı aşklar hayatta bir kez karşımıza çıkar-
dı. Onun da tıpkı benim gibi kendi kararlarını verdiğini biliyordum ama kendimle birlikte onu da sürüklediğim için içim rahat etmiyordu. Hiçbir zaman bunu yapmak istemi-
miştim ama ne istediğim, işleri değiştirmiyordu.

“Otur,” diye rica etti kalktığım yeri işaret ederken. “Kendi canını sıkıyorsun.”

“Tabii ki sıkıyorum!” Ellerimi kaldırdım. “Ben boktan bir insanım. Onun hayatını mahvettim.”

“Kendi hayatına bakmış olman seni boktan bir insan yapmaz. Seni tanıyorum, Salem ve ona karşı bir şeyler hissetmiyor olsan kalkıp da evlenmezdin. Bu yüzden kendini cezalandırmayı bırak. Ben de Krista’yı seviyordum ve buna rağmen yapamadık. Ama bir an olsun ne ben onun hayatını mahvettiğimi ne de onun, benim hayatımı mahvettiğini düşünmedim. İlişkimizin sonsuza kadar sürmemiş olması aramızda kıymetli hiçbir şey olmadığı anlamına gelmiyor. Kendini cezalandırmayı bırak.”

Kendini cezalandırmayı bırak.

Kelimeleri tam da hedeflediği gibi derinlerime işliyordu ve haklıydı. Caleb’la geçirdiğimiz zaman sonsuza kadar sürmemiş olabilirdi ama bu kötü olduğu anlamına da gelmiyordu. Onu sevmiştim ve birlikte güzel bir hayatımız olmuştu.

“Kendimden çok fazla nefret ediyorum,” diye itiraf ettim sesli bir şekilde.

Uzanarak elimi tuttu ve beni öne çekti. “Durmahısın.”

“Nasıl yapacağımı bilmiyorum.”

“Kendini affetmek her zaman o kadar kolay değildir, adım adım ilerleyemezsin. Sadece herkesin mükemmel olmadığını hatırla.” Diğer eliyle yanağıma varla yok arası dokundu. “Günün sonunda hepimiz insanız ve hiçbirimiz bir diğerimizden daha iyi değiliz.”

Haklı olduğunu biliyordum ama söylemek yapmaktan kolaydı.

“Otur,” dedi tekrardan. Bu sefer daha yumuşak bir şekilde söylemişti. “Hayat sürekli geçmişe takılı kalmak ve belkilere odaklanmak için çok kısa. Biz, buna sahibiz.” Eliyle etrafımızdaki dünyanı işaret etti. “Biz, şimdiye sahibiz.”

Haklı olduğunu biliyordum ama bu işleri daha iyi bir hâle getirmiyordu.

Yanına oturduktan sonra başımı omzuna koydum ve birlikte güneşin, gökte kayboluşunu izledik.

BÖLÜM YİRMİ

Salem

Thayer'dan gelen mesaja bakarken mideme bir şey oturmuştu.

“Bir sorun mu var?” Annem ifademden normalden endişeli bir hâl aldığını fark etmiş olmalıydı.

“Ah, hayır, iyiyim. Bir sorun yok.” Telefonumu kenara bırakarak çamaşırları katlamaya döndüm.

“Anneni kandıramazsın, Salem. Söyle bakalım.”

Bu annelik içgüdüğü bazen cidden iyi işliyordu. “Bir şey yok, gerçekten.”

“Eninde sonunda öğreneceğim zaten.” Kuru kuru öksürmeye başladı. “Bana söylemen hayrına olur.”

Peşini bırakmayacağını farkındaydım. “Birinden yemek teklifi aldım. Bana uygun olup olmadığını sormak için bir gün ve saat atmış.”

“Eee, neden hasta gibi görünüyorsun? İyi biri değil mi?”

“Ondan değil.” Önümdeki yığına bir gömlek eklemiştim.

“Sorun ne o zaman? Bana pek ipucu verdiğin söylene-
mez. Ben ölüyorum, zaman aleyhime işliyor.”

Pantolondan yapılma bir şortu elimde tutuyordum.
“Keşke bunu söylemeye bir son versen.”

“Neden? Gerçek bu. Bana şu adamdan bahset, lütfen.
Dikkatimin dağılması gerekiyor.”

Sürekli öldüğünü bana hatırlatma ihtiyacının belki de
bir tür savunma mekanizması olabileceğini düşünüyordum.
Bana çok anlamlı gelmese de belki bu şekilde kendini
daha iyi hissediyordu.

Başımı eğerek fısıldadım, “Bu adam, Thayer.”

“Thayer? Yan taraftaki Thayer mı?”

Garip bir şekilde sesi şaşkın gelmiyordu. Hatta fazlasıyla
heyecanlıydı.

“Ta kendisi,” diye cevap verdim. Büyüyen yığına şortu
da ekledim.

“O iyi bir adam, sorun ne?”

Tavana bakarken gözlerimde biriken yaşlarla savaşıyordum.
“Çok erken,” dedim ki bu kısmen doğrudu.

Mideme bir taşın oturmasına sebep olan diğer kısım
Thayer’la yemeğe çıkmadan önce ona Seda’dan bahsetmem
gerektiğini düşünerek vicdan yapmış olmamdı. Bu
yükü taşımaktan çok yorulmuştum ve gerçeği anlatmam
gerekiyordu ama nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Tabii bunu anneme söylemedim. Thayer’la geçmişimi
bilmiyordu ve bunu şimdi ortaya çıkartmak istemiyordum.
Ona bir daha bunu söyleme şansım olamayabileceğini biliyordum
ama önce Thayer’a söylemeden gerçeği annemle paylaşamazdım.

“Kalbini tekrardan aşka açmak için hiçbir zaman erken değildir. Ben de aynı hatayı yaptım ve şimdi hâlime bak.” Kemikli omuzlarını silktilti. “Gerçek aşkı bilmeden, *iyi* bir adamla tanışmadan öleceğim. Size, kızlarıma ve dükkânıma sahibim, hayallerimi gerçekleştirdim ama bazen keşke kalbimi tekrardan birine açsaydım diye düşünüyorum.”

“Bunu düşüneceğim.” Telefonum cebimde ağır bir yük gibiydi.

Teknik olarak bu yemeği çoktan kabul ettiğimi biliyordum ama artık bir gün ve saat belirlendiği için her şey fazla gerçek geliyordu. Ona söylemek zorundaydım.

Sadece nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Yağmur hızla yatak odamın pencerelerine çarpıyordu ve ağaçlar durmaksızın sallanıyorlardı. Beni uyutmayanın yaz yağmuru olduğunu söylemek isterdim ama değildi. Düşüncelerim kafamda dönüp duruyordu ve zihnim bir türlü susmuyordu.

Örtüleri üzerimden atıp ceketimi giyerek eski parmak arası terliklerimi ayağıma geçirdim. Merdivenlerden inerek sessizce annemin yanından ilerledim ve kendimi dışarı attım. Verandadan dışarı adım attığım an ıslanmaya başlamıştım. Yan kapıya vardığımdaysa sıırılsıklamdım.

Gerçekten bunu yapacak mısın?

Evet.

Yumruğumu kapıya vurdum. Ancak durmadım. Kapı

açılıp da diğer tarafta beklediğim adamı görene kadar tekrar tekrar vurmaya devam ettim.

O an gözlerimle onu yiyip bitirmek için kendime müsaade etmişim çünkü söylemek zorunda olduğum şeyi duyduktan sonra benden nefret edebilirdi. Bunun için onu suçlayamazdım.

Uyurken dağılmış saçlarıyla tam karşımda dikiliyordu, göz hizamda göğsü vardı. O çok sevdiğim, göğüsündeki hafif tüyleri göbek deliğine doğru yoğunlaşıyordu ve aceleyle üzerine geçirmiş gibi durduğu eşofmanın altında kayboluyordu. O da beni süzerken aklı karışmış gibiydi. Sırılsıklam olmuş bir sıçan gibi kapımda belirse ben de aynı derecede şaşırdım.

“Sen neden-”

“İçeri girebilir miyim?” Sesim yumuşak olsa da sona doğru çatlamıştı.

“Evet.” Bir adım geri çekilerek kapıyı daha genişçe açtı. “Sen iyi misin? Mesajıma cevap vermedin.”

Kapıyı arkamdan kapattı ancak ikimiz de hareket etmedik. Tekrar bu antrede duruyor olmak çok garipti. Sanki aradan hiç zaman geçmemiş gibi tıpatıp aynı kalmıştı. Altı yıl hem çok kısa hem de çok uzun bir zamandı.

“Ben iyiyim ama ben... ah...” Boğuluyor gibiydim. Ona bunu söylerken gereğinden fazla duygusal olmamam gerekiyordu. Kendime güç vermeye çalışarak gözlerinin içine baktım ve söylemem gereken kelimeler dudaklarımdan döküldü. “Seninle yemeğe çıkamam, bunu sana söylemeden vicdanım el vermez.”

Başını yana yatırırken gözleri şüpheyle kısılmıştı. “Bana neyi söylemeden?”

Ellerimi bir araya getirdiğimde tırnaklarım avuçlarıma batıyordu.

Dökül artık, Salem.

“Bir kızım var.”

İşte. Söylemiştim. Geri alamazdım.

Bana dalga geçer gibi baktı. “Bir çocuğun olduğu için sana kızacağımı mı düşündün? Beni hiç tanımıyor musun?”

“Hayır.” Ağır bir nefes verdim. “Konu o değil.”

“Ne o zaman?” Kollarını göğsünde birleştirerek arkasındaki duvara yaslanmıştı.

Aramızda biraz mesafe olmasına minnettardım. Böylece onun varlığıyla sarhoş olmadan nefes alabiliyordum.

Bunu söylemenin güzel bir yolu olmadığının farkına varmışım. Doğru kelimeler yoktu. Bunu kolaylaştıracak ya da daha iyi gösterecek bir şey yoktu. “Son yaptığımız seksi hatırlıyor musun? Sen içiyordun ve-”

Gözlerini o kadar kısmıştı ki artık o kahverengiliği göremiyordum. “Evet.”

Dudaklarımı ıslattım. Sırılsıklam kıyafetlerime rağmen omurgamdan damlayan teri hissedebiliyordum. “Hamile kaldım.”

“Hamile kaldın?” diye tekrarladı. Yavaşça ve dikkatli bir şekilde söylediğimi algılamaya çalışıyordu. “Benim çocuğuma?”

“Evet.” Korku içinde olmama rağmen bu kelimenin dudığımdan bu kadar net dökülmesine inanamamışım.

Bakışlarını kaçırırken şaşkın bir ses çıkardı. Bu neredeyse bir kalıkhaya benziyordu ama değildi. “Hamile kaldın?” Bakışları sanki karnımın yuvarlak ve şiş olmasını beklermiş gibi aşağı kaydı. Önceden olduğu gibi de değildi, artık hem karnımda hem de kalçalarımnda çatlaklar vardı. “Neden bana söylemedin?”

Yüzümü ellerimle gizledikten sonra kollarımın tekrar yanıma düşmesine izin verdim. “Bir milyon sebep vardı ama hiçbirisi yeterli değil. Korkmuştum. Kendini kaybedip kederinde boğulmuştun ve sürekli içiyordun ben sadece... Sanırım seni bundan çekip alamayacağımı düşündüm. Ben yapamıyorsam bir bebek nasıl yapacaktı? Sırf bebeğimizin iyiliği için de rol yapmanı istemedim.” Zorlukla yutkunarak ekledim, “Beni artık sevmediğini ve istemediğini söyledin, bu da beni korkuttu; çünkü sana söylediğimde seni elimde tutmaya çalıştığımı düşünebilirdin.” Artık durmaksızın konuşmaya başlamıştım çünkü hislerim tamamen geri gelmişti. On dokuz yaşında oldukça korkmuş bir kızdım ve kendim de bir çocuk sayılırdım. “Elimden geldiğince burada kaldım. Ta ki sana yardım edebilecek kişi olmadığının farkına varana kadar.”

“O zaman da Laith’i aradın,” diye tamamladı cümlemi. “Hamile olduğunu biliyor muydu?”

“Hayır. Sadece Lauren biliyordu.”

Saçlarını çekiştirirken hafifçe başını sallıyordu. “Vay canına. Sindirecek çok fazla şey var.”

“Üzgünüm. Sana uzun zaman önce söylemem gerekiyordu. Bir keresinde sana mektup yazdım ama ödüm patla-

dığı için göndermedim. Beni çoktan reddetmiştin ve kızımı da reddedeceğinden korktum.”

Hızla doğrulduğunda neredeyse kafasını duvara vura-
caktı. “Bunu yapacağımı düşündün mü?”

“Thayer,” dedim yavaşça, “Forrest öldüğünde tamamen farklı bir insana dönüştün.”

Başını eğerek haklı olduğumu kabul edercesine salladı.
“Lanet olsun, çok üzgünüm.”

Geriye yaslanan bu sefer ben olmuşum. “Benden özür
mü diliyorsun? Neden?”

Sıcak kahverengi gözler benimkilerle buluştu. “Çünkü
o zamanlar şerefsizin tekiydim. Seni kendimden itmek *is-
tedim* ve sonunda başardım da. Bana en çok ihtiyacın olan
zamanda bunu yaptığım için kendime aşırı öfkeliyim.”

“Yasını tutman gerekiyordu.”

Boğazını temizledi. “İkimiz de işleri batırdık, değil mi?”
Ben cevap vermeyince devam etti. “Sen bir kız dedin... Bir
kızım mı var?” Dudaklarına yerleşmek için savaştan bir gü-
lümseme vardı.

“Bir kızın var ve o harika.” Boğazımı temizleyerek ek-
ledim, “Onu senden saklamış olsam da seni ondan sakla-
madım. Seni de Forrest’ı da biliyor. Hep abisi hakkında
konuşuyor.”

“Onun... ah... onun adı ne?” Onun hakkında konuşur-
ken boğazı düğümleniyordu. Bu konuşma düşündüğümde
daha iyi ilerliyor olsa da bir şekilde kendimi daha kötü his-
sediyordum. Onun öfkesini, bana bağırmasını, küfretmesi-
ni hak ediyordum.

“Seda,” diye cevap verdim. İsmiini söylerken gülümsemekten kendimi alamamıştım. “O harika bir çocuk, çok güzel. Komik ve yaratıcı. O benim her şeyim.”

Çenesine uzanırken gözleri yaşlarla dolmuştu. “Fotoğrafını görebilir miyim?”

“Evet.” Islak saçımı gözlerimin önünden çekerken titriyorum. “Telefonumda bir milyon tane fotoğrafı var.”

Soğuktan titrediğimi fark etti. “Siktir, sana bir tişört vermem gerekiyordu.”

“Sorun değil. İyiyim.” Tekrar titredim.

Gözlerini devirerek mırıldandı, “Yalancı,” ve ardından beni antrede bırakarak üst kata çıktı.

Elinde pamuklu bir tişörtle dönüp bana uzattığında aradan çok vakit geçmemişti.

İkimiz de yağmurdan sıırıslıklam bir şekilde kapısına geldiğim diğer ânı hatırlıyorduk. Sadece o zaman yanımda Binx vardı ve tamamen başka bir şeyi, geçmişimi ona anlatıyordum.

“Teşekkür ederim.” Alt kattaki banyoya girerek ıslak ceketimi ve atletimi çıkarttım ve düz tişörtü başımdan geçirdim. Soğuk ve ıslak kıyafetlerim sağ olsun meme uçlarım sertleşmişti. Elimden hiçbir şey gelmeyeceği için bol tişörtün bunu kamufle edeceğini umdum.

Tuvaletten çıkıp elimdeki ıslak kıyafetleri kapının yanına bırakırken onu, oturma odasındaki koltuğa geçmiş beni beklerken bulmuştum.

Önünde bir şişe su ve hemen yanında bir diyet kola vardı.

Yerime oturmadan önce kolayı işaret ettim. “Bu şeylerden içmiyorsun.”

“Hayır.” Teneke kutuyu süzdükten sonra bana döndü. “Ama sen içiyorsun.”

“Belki gelirim diye dolabında diyet kola mı sakladın?”

Böyle bir anda onun ne kadar kırılgan olabileceğini görmemi istemiyormuş gibi bakışlarını kaçırdı. “Döndüğünden beri.”

Neden? Neden bu yaptığı beni gözyaşlarına boğulmaya itmişti?

Kolayı açarak bir yudum aldım ve yanına yerleştim. Telefonumun kilidini açarak Seda’nın albümlerini buldum. Fotoğraflarının her birini yıllara göre farklı albümlere kaydetmiştim. Telefonumu Thayer’a uzatarak karıştırmasına izin verdim. Zaman zaman fotoğrafları yaklaştırıp Seda’nın küçük suratının büyüyüp değişmesini inceliyordu. Kel kafasında çıkan minik sarı saça toka takmak için ısrar ettiğim o fotoğrafa gelince kahkaha atmıştı. Thayer’la birlikte kızımın büyümesine şahit oldum ama bu onun bebeklikten çocukluğa uzanan yolculuğuna yakından şahit olmaktan çok farklıydı.

“Harika bir çocuk.” Geçen ağustos anaokuluna başlarken çekilmiş bir fotoğrafa baktığı sırada gülümsüyordu. “Sana benziyor.”

“Sana da benziyor.” Nasıl olduğunu bilmesem de başım omzuna yaslanmıştı. “İkimizin mükemmel bir karışımı.”

“Seda,” diye ismini tekrarlardı yavaş ve dikkatlice. Kulağa nasıl geldiğini anlamaya çalışıyordu. “Çok bilindik bir isim değil. Ailenden birinin ismi mi?”

Başımı hafifçe iki yana sallarken hâlâ çıplak koluna

yaslanıyordum. “Hayır. Forrest’tan aldı. Başta bunu nasıl yapacağıma çok emin değildim ama bir gün isim ararken Seda ismiyle karşılaştım ve kulağa nasıl geldiğini duyunca bayıldım. Anlamını okuduğumda da Forrest’ın bana doğru yolda olduğuma dair ipucu verdiğini hissettim.”

“Anlamı ne?” Hâlâ durduğu son fotoğrafa bakıyordu. Fotoğrafta pembe başlığıyla prenses bisikletindeydi. Seda, destek tekerleri olmadığından gerilmişti ve Caleb peşinden koşuyordu.

“Ormanın ruhu demek.”

Kolundaki tüyler diken diken olmuştu. “Vay be. Vay canına.” Başını iki yana sallarken elini ağzına kapattı. “Bu... vay be.”

“Eşsiz olduğunun farkındayım ve o an, isminin bu olması gerektiğine karar verdim.”

“Beni ve Forrest’ı bildiğini söylemiştin?”

“Özellikle seni bilmiyor ama onu yetiştiren Caleb olduğu için onun babası olduğunu ama iki kat özel olduğu için bir babası daha olduğunu biliyor.” Buna gülümsedi. “Sadece Caleb ve Lauren, senin, Seda’nın biyolojik babası olduğunu biliyor. Diğer herkese tek gecelik bir ilişki olduğunu söylemeye karar verdim.”

“O kadar utandın, ha?” Bunu şakalaşarak söylemiş olsa da sebeplerimden birinin de bu olduğunu düşündüğünü gözlerinde görebiliyordum.

“Sadece daha kolaymış gibi geldi. Hâlâ kalbim kırık ve beni tekrar görmek istemediğine ikna olmuşum. Sadece genç ve aptal olduğum için böyle bir karar verdim. Eğer tekrar başa dönsem-”

“Hayat tekrar başa dönmeye izin vermiyor,” dedi nazikçe. Büyük avcu dizime uzanarak hafifçe sıkmıştı. “Hepimiz pişman olabileceğimiz anlarda kararlar veriyoruz. Bunlara takılıp kalmanın hiçbir anlamı yok. Hayat bunun için çok kısa, çok kıymetli. Bana bunu Forrest öğretti.” Parmakları nazikçe yüzümün yan tarafına uzandı. Yanağımı okşadığı an dudaklarımdan küçük bir iç çekiş döküldü. “Bana söylememiş olduğunu bilmek beni üzmüyor değil. Canım korkunç derecede yandı. Ama verdiğimiz kararları değiştiremem. Bu yüzden buradan devam etmeye karar verdim. Bu andan.” Gözlerini, gözlerimden çekmiyordu ve kalbim göğsümde deli gibi atıyordu. “Sen evlendikten sonra bir şansımız daha olacağını düşünmüyordum; ama *oldu*. Ayrı kaldığımız bunca zaman boyunca sana karşı olan hislerim azalmadı. Hatta seni hiçbir zaman aşamayacağımı bilmek ve sensiz nasıl yaşayabileceğimi bir türlü çözememek beni çok zora soktu. Ama şimdi buradasın, bir çocuğumuz var ve bu ikinci şansı çöpe atmayacağım. Evrene seninle bir şansım daha olsun diye yalvarırken bu fırsatı çöpe atmam aptallık olur.” Boğazını temizledi, geride tuttuğu hisler gözlerine gölge düşürmüştü. “Forrest’ı bir daha geri alamayacağım şekilde kaybettim ve bu sırada seni de kaybettim ama sen, savaşıp tekrar kazanabileceğim birisin.” Saçının bir tutamını alarak nazikçe kulağımın arkasına sıkıştırdı, parmakları yanağımda uzanıyordu. “Eğer sen de beni geri istiyorsan... Bana istediğin zaman ortadan kaybolmamı söyleyebilirsin, Salem, kaybolurum. Çok uzun zaman geçtiğini ve artık aynı hissedemiyor olmanı anlarım-”

Elimle ağzını kapatarak onu susturdum. “Seninle yemeğe çıkmamı istediğinde kabul ettim çünkü ben de istiyorum.”

Elimin altında gülümsediğini hissediyordum. “Güzel.” Boğuk sesi yükseldiğinde elimi indirdim. Bakışları telefona dönse de ekranım çoktan kararmıştı. Hızlıca kilidi açarak telefonu tekrar ona uzattım. “Onunla ne zaman tanışabilirim?”

“Ne zaman istersen. Caleb’la haberleşmem gerekiyor.”

“Onunla yakın zamanda tanışmak istiyorum. Ama onu korkutmak da istemiyorum. Başka bir babası olduğunu bildiğini söyledin ama bu *beni* bildiği anlamına gelmiyor.”

“Bence bu durumu senin tahmin ettiğinden daha iyi idare edecek. O, akıllı bir çocuk.”

“Bana birkaç fotoğrafını gönderir misin?”

“Hepsini göndereceğim.” Koltuğa yaslandıktan sonra Seda’ya bakmasını izledim. “Daha fazla çabalamalıyım.”

Yavaşça bakışlarını fotoğraftan ayırdı. “Sana hiçbir sebep vermedim. Kendini ve onu, benim olacağımı düşündüğün kişiden koruyordun. Salem, hadi bununla da yüzleşelim. Eğer isteseydim sana daha kısa zamanda ulaşırdım. Ama yapmadım. İkimiz de çok fazla hata yaptık ve burada oturup hatalarımızı tekrarlamamız hiçbir şeyi değiştirmez. Sadece ileriye gitmek istiyorum.”

“Ben de bunu istiyorum.”

“Güzel.” Telefonumu bana uzattı. “Peki, mesajıma artık cevap verecek misin?”

“Ah, haklısın.” Mesajlarıma girerek hızlıca bir cevap yazdım. Cebindeki telefonu titredi.

Sırıtarak telefonunu çıkardı cevabıma karşılık başını salladı. “Yarın görüşürüz.”

Bana kapıya kadar eşlik edip kapıyı açarak ön verandaya adım atmamı bekledi. Yağmur azalmıştı ve artık çiseliyordu. Durup evinin kapısında duran adama döndüm.

Kısa bir an öylece kaldık, ancak aramızda söylenmeyen binlerce kelime vardı.

İkinci bir şanstı daha önce de bahsetmişti ama gerçekten bunu hak ediyor muyduk?

Bencil bir ses kafamda fısıldayıp duruyordu: *Umarım ediyoruzdur.*

BÖLÜM YİRMİ BİR

Thayer

Yeni öğrendiğim bu bilgilerle uyumaya devam edemedim.

Salem evine döneli bir saat oluyordu ve ben hâlâ bodrum kattaydım.

Yumruğum art arda kum torbasına bir soldan bir sağdan iniyordu.

Tüm düşüncelerimi, şeytanlarımı kovmaya çalışırcasına kan ter içindeydim.

Bir kızım vardı.

Salem'la bir çocuğumuz vardı.

Biz... çocuk yapmıştık.

Ve bu lanet haberi bana vermemişti.

Tekrar tekrar yumruğumu kum torbasına indirdim. Gözyaşlarım terimle karışmaya başladığında yüzümde biriken ıslaklığı sildim.

O küçük kıızı zihnimde canlandırıp duruyordum.

Gözleri tıpkı benim gibi kahverengiydi.

Salem'in, kızımın yanında olmayı deli gibi isterdim.

Salem'in çocuğumuzu taşıırken kilo aldığını görememiştim. Seda'nın doğumu gibi önemli olayları da ne görebilmiş ne orada bulunabilmiştim. Geçmişte yaptığımız hatalara kapılmamamız gerektiğini söylerken dürüsttüm ve gerçek buydu. Hayatıma devam edip yeni bir başlangıç yapmak istiyordum ama önce bu lanet ânı sindirmem gerekiyordu.

İkimiz de korkunç hatalar yapmıştık, suç sadece onun değildi. Bunu yaşamamızda benim de eşit derecede hatam olduğunu biliyordum ve ona kızgın olduğum kadar kendime de kızgındım.

Kendime bu hissi, öfkeyi, yaşamaya müsaade ettikten sonra hayatıma devam edecektim.

Dermanım kalmadığında yorgun argın bir şekilde üst kattaki odama çıkarak ekstra uzun bir duş aldım. Duştan çıktığımda saat hâlâ çok erken olduğu için yatağıma uzanıp telefonumu kontrol ettim. Salem, indirmem için bana fotoğraf albümlerini göndermişti.

Her birine yavaş yavaş bakarken aralarında bazı detayları yakalayıp kızım hakkında her şeyi öğrenmeye çalışıyordum. Tüm renkleri sevmesine rağmen özellikle pembe-yi seçmesi gibi. Prenses gibi giyinip çay partileri vermeyi sevmesine rağmen yağmurun altında koşup çamura da bulanıyor olması gibi. Bale eteğiyle bir fotoğrafı vardı. Aca-ba ders alıyor mu yoksa öylesine mi giyindi diye merak etmekten kendimi alamadım.

Fotoğraflardan bir sürü şey öğrenebilirdim ama sorularım da artıyordu.

Perdelerin ardından ışık sızmaya başlamıştı. Laith, Denver'da yaşıyor olsa ve doğu yakası birkaç saat geride de olsa bu durumla idare edebileceğini düşündüm. Çünkü onunla konuşmam gerekiyordu ve yeterince beklemiştim.

“Ne oluyor, adamım?” Hattın diğer ucunda homurdanıyordu.

“Seninle konuşmam gerekiyor.”

“Saat...” Muhtemelen durup saate bakmıştı. “Sabahın dördü.”

“Dün gece Salem geldi.”

“Ahh, karga bokunu yemeden aramanın sebebi karı kızıdan mı bahsetmek?”

“Salem, öylesine bir karı kız olayı *değil*. Döndüğünden beri bir araya gelmiyorduk.”

Diğer taraftan hışırtı sesi duydum, muhtemelen yatakta doğruluyordu. “Yani bana o bekâr kalmış kıçının hâlâ harekete geçemediğini mi söylüyorsun? Hadi ama tekrar biriyle yatarsan çok daha iyi bir durumda olacaksın.”

“Salem hakkında o şekilde konuşma. O sadece... bundan daha fazlası, tamam mı?”

Kardeşim, Salem hakkında her şeyi biliyordu. Tüm sevimsiz detayları. Hayatımın aşkını kendimden ittiğim için aptalın teki olduğumu düşünüyordu ve haklıydı. En gerizekâlı, lanet olasıca aptaldım. Doğru şeyi yaptığımı düşünüyordum. Ne kadar süre yas tutacağımı bilmediğim

için... beni öyle görmesini istememiştim. Bizi *mahvetmiş-tim*. Onu değil.

“Tamam, tamam, biliyorum. Ama saat *sabahın dördü*. Beni rahat bırak. Sabah insanı değilim.”

“Bir kızım var. Salem’den. Bir çocuğumuz var.”

Bir dakika kadar sessiz kaldıktan sonra ciğerlerinden boşalan havanın sesini duydum. “Lanet olsun.”

“Ben de aynı şekilde hissediyorum.”

“Bu çocuk kaç yaşında? Altı falan mı?”

“Beş.”

“Siktir. Bu çok garip. Beni bu kadar erken aramanı şimdi anlayabiliyorum. Sindirecek çok fazla şey var. Anneme ve babama söyledin mi?”

“Ben de yeni öğrendim. Aradığım ilk kişi sensin.”

“Ahh.” Göğsüne vurduğunu duydum. “Kendimi özel hissettim.”

“Kendini buna inandırma,” diye homurdandım parmaklarımı saçımdan geçirirken.

“Ah, inandıracağım,” dedi kıkırdayarak. “Kabul et, en çok beni seviyorsun.”

“Hayır.”

“Bu doğru, Salem’den sonra ikinci en çok sevdiğimim. Bunu kabul edebilirim... Thayer? Bir çocuğun mu var? Vay be. Bu manyak bir şey.”

Elimle yüzümü ovuyordum. “Galiba şoktayım.”

“Tabii ki de lanet olasıca öylesin. Bunca zaman bunu senden sır olarak sakladı,” diye homurdandı zorlukla nefes alarak. “Sindirmen gereken çok fazla şey var.”

“Beni biliyormuş. Yani tam olarak beni değil ama Salem’in evlendiği adamın biyolojik babası olmadığını biliyormuş.”

Caleb’a dönmüş olması ne kadar canımı yakmış olursa olsun şu an o adama minnettar sayılırdım. Bunun garip olduğunun farkındayım ama Salem’i benden çalan o değildi. Birine en çok ihtiyacı olduğu anda yanıdaydı. Genç olmasına rağmen ben kederliyen yapamadığım şeyi yapmıştı, elini taşın altına koyup hem bir koca hem de baba olmuştu.

“Bu, senin ve Salem’in arasında ne ifade ediyor?”

“Anlamadım?”

“Yani diyorum ki; bir çocuğu senden sır olarak sakladı. Bu ciddi bir mesele.”

“Öyle olmadığını söylemiyorum ama onunla bu şans çöpe atmayacağım.” Laith, kendi Salem’ıyla tanışmamıştı. İşleri tekrardan hem de bu sefer *doğru* bir şekilde yoluna koyabilecek olma ihtimaline sahip olmamın beni ne kadar şanslı bir herif yaptığını anlamıyordu.

“Bunca zamana rağmen hâlâ aynı şeyleri mi hissediyorsun?”

“Evet, hissediyorum.”

Bazen aklınızdakinden emin olurdunuz.

O zamanlar bunu biliyor olsam da kendimi inandıramıyordum. Sanırım hatalardan ders çıkartmak gerekiyordu ve benim de yaptığım tam olarak buydu.

“Peki, kızının adı ne?”

Söylemeden önce gülümsedim. “Seda.”

“Bu garip bir isimmiş.”

“Kes sesini,” diye homurdandım kardeşime. “Güzel bir isim.”

“Özür dilerim ama sana *lanet olasıca sabahın dördü* olduğunu hatırlatmak isterim.”

“Tamam, tamam. Sabah insanı değilsin. Benim hatam.”

“Ne zaman onunla tanışacaksın?”

İç çektiğimde karnımdaki sinirler gerildi. “Bilmiyorum. Yakında olmasını umuyorum.”

“Biliyor musun, saatin bu kadar erken olmasına rağmen konuşmamızdan çok kıymetli bir şey öğrendim.”

“Ne?” diye sordum çekinerek. Kardeşimin ağzından ne çıkacağına bir türlü akıl erdiremiyordum.

“İnsan, vurguna giderken her zaman kondom takmalı.”

Son cümlesinin ardından telefonu kapatmıştı. Uyuma-ya devam ettiğini varsayarak ben de iş için hazırlanmaya başladım.

BÖLÜM YİRMİ İKİ

Salem

Thayer’la olan yemeğe kalan saatleri sayarken tüm gün gergindim.

Bir yemek.

Gerçek bir yemek.

Sanki daha önce hiç yemeğe çıkmamışım gibi avuç içlerim terleyip duruyordu.

“Volta atmayı keser misin?” Annem keyifli bir gülümsemeyle beni azarlıyordu. “Sabah zaten üzerime su döktün ve şimdi de ileri geri yürüyerek halımın ortasında bir delik açacaksın.” Parmaklarıyla yürümemi taklit etmişti. Cevap vermek için ağzımı açsam da beni susturarak devam etti. “Sakin bir daha beni kullanarak gitmeyeceğini söyleme. Şu an oldukça canlıyım.”

Çoktan üç kez vazgeçmeyi denemiştim. Gitmek istemediğimden değil çünkü kesinlikle istiyordum ama annemi burada bırakacak olmanın suçluluk duygusu içimi kemiriyordu. Üstelik haftalık kontrollere gelen hemşire ve Georgia

burada olacaktı, belli ki Georgia bu kontrolleri denetlemekten keyif alıyordu.

“Ya bana ihtiyacın olursa?” diye karşı çıktım. Volta atmaya devam ediyordum.

Oflarken kucağındaki battaniyeleri düzeltti. Arka planda bir romantik komedi filmi oynasa da annem dikkatini daha çok bana vermişti. “Ablan yanıma gelecek ve inan ki yakamı bırakmıyor. Ayrıca birini aramak ya da mesaj atmak için telefonu nasıl kullanacağımı biliyorum. İnsanlar için fazla endişeleniyorsun. Dışarı çık, Salem. Tadını çıkar. Hoş bir adamla hoş bir vakit geçir.”

Volta atmaya son vererek ellerimi kalçama yerleştirdim. “Sen söyleyince olduğundan daha kolaymış gibi geliyor.”

Kahkaha atmaya başlasa da kahkahası çok kısa sürede öksürüğe dönüştü. Ona yardım etmek için ileri atıldım ancak elini kaldırarak hızlıca beni durdurdu. Kendini toparladığında dudakları tekrar aralandı, “Olay da bu, zaten *kolay*. Fazla düşündüğün için beynin çıkabilecek muhtemel sorunları canlandırıp duruyor.”

Son derece haklıydı. Üzerime giydiğim mavi, beyaz çiçekli elbiseyi düzelttikten sonra dağılan düşüncelerimi susturmak için elimden geleni yaparak derin bir nefes aldım. “İyi görünüyor muyum?”

Parmağını kaldırarak ileriye doğru kıvırdı. Bu hareketiyle ona yaklaştığımda bir tutam saçımı alarak kulağımın arkasına sıkıştırdı. Kısa tutamlar, yaptığım topuzdan kaçmayı başarıyorlardı.

Elini nazikçe yanağıma yasladığında teni, benimkinin aksine soğuktu. “Güzel görünüyorsun, Salem. Her zaman-ki gibi.”

“Senin kadar güzel değilim.”

Güldü. “Beni şımartmaya çalışma.”

“Bu şımartmak değil.” Yanağını öptüm. “Sen tanıdığım en güzel insansın, her şeyinle.”

Yerimde doğrulduğumda, gözlerinde saklamaya çalıştığı yaşlar parıldıyordu.

Mutfaktaki bahçe kapısının açıldığını ardından Georgia’nın, çantasını bir yerlere fırlattığında çıkardığı sesi duyduk. Odaya girerken yüzündeki gülümseme resmen ışık saçıyordu.

“Selam, anne.” Elinden geldiğince eğilerek kollarını annemin boynuna doladı. “Kardeşim.” Sonra bana sarılmıştı. “Gününüz nasıl geçti?”

“İyi,” dedim içtenlikle. Annem bugün daha dikkatliydi ve çok ağrısı yoktu. Bu kadar kısa bir ömrü kalmışken isteyebileceğimiz tek şey buydu.

“İyi hissediyor musun?” Annemin bileğine uzandığında tansiyonunu ölçmeye yeltendiğini anlamıştım ama annem, bileğini hızlıca çekerek kolunu göğsüne sardı.

“Georgia, bu hemşirenin işi. Neden oturmuyorsun?”

Georgia dudağını sarkıtsa da annemin dediğini yaptı. “İçecek ya da yiyecek bir şeyler ister misin?” diye sordum. Kendimi meşgul tutmaya çalışıyordum.

“Kendim alabilirim-” Yerinden kalkmaya yeltendiğinde ona oturmasını işaret ettim.

“Sen hamilesin, çalışıyorsun ve iki çocuğun peşinden koşuyorsun. Fırsatın varken otur.”

Başını iki yana sallamasına rağmen gülmekten kendini alamadı. Oğullarını tüm kalbiyle seviyordu. Gerçekten iyi bir anneydi. “Tamam, o zaman bana suyla biraz kraker getirebilirsin.”

Mutfğa gittiğimde deli gibi atan kalbimi sakinleştirmek için birkaç derin nefes aldım. Thayer’ı çok iyi tanıyor olmama, itiraf etmem gereken şeyi ona söylemiş olmama rağmen son derece gergindim. Bu çok farklıydı. Daha önce hiç olmadığımız kadar resmiydi. Dışarıdaydı, herkesin bildiği bir yemeğe çıkıyorduk. Kaçamak bir buluşma değildi.

Georgia’ya bir bardak suyla birlikte küçük kilerden bir paket kraker aldım. İkisine de uzanırken gülümsedi.

“Yemek için ne kadar heyecanlısın?”

“Volta atarken halıyı yıprattı,” dedi annem ben daha hiçbir şey söyleyemedim.

“Biriyle yemeğe çıkmayalı uzun zaman oluyor,” diye kendimi savundum.

Merdivenlerin yanındaki küçük masanın hemen arkasındaki duvarda bir ayna asılıydı. Yansımama tekrardan bakarak saçlarımı düzelttim. Belki de saçımı açmam daha iyi olacaktı ama farklı bir şey denemek istemiştim.

Kapı zili çaldığında dudaklarımdan dramatik bir çığlık yükseldi. Annem de ablam da buna kahkahalarla gülmüşlerdi.

“Ah, evet, gerginmiş,” dedi Georgia gülmeye devam ederken. “Ah, hayır.” Kucağına baktı. “Galiba biraz altıma kaçırdım.”

Kapıyı açmadan önce ona dönerek dilimi çıkardım.

Thayer acayip derecede güzel bir şekilde karşımda duruyordu. Ona ne kadar çekildiğim hakkında ufacık bir fikri olsa bana gülerdi. Ya da aksi yöne koşmaya başlardı.

Saçlarıyla normalde olduğundan daha çok uğraşarak geriye doğru yatırmış, dağınık bırakmamıştı. Sakalları tıraş edilmiş ve temiz duruyordu. Elbisem çok güzel olmasa ve bir saat kadar önce fazla süslü giyindiğimden şüphe etsem de onu karşımda kot pantolon ve kollarını kıvırdığı soluk mavi bir gömlekle görünce kendimi daha iyi hissetmiştim.

“Bunlar senin için.” Elinde yeni bir pembe şakayık buketi vardı. Bunların hepsini nereden aldığını merak ediyordum. Kasabadaki çiçekçide bile bu kadar olduğunu sanmıyordum.

“Şakayıklar evi ele geçirmek üzere,” diye uyardım onu gülümseyerek. Çiçekleri kollarıma aldım. “Şanslısın ki benim için sorun değil.”

Gülerken artık boşalan ellerini cebine soktu.

“Ben onları alayım.” Ablamın koltuktan kalktığını fark etmemiştim bile. Ellerini bukete uzattığında çiçekleri ona verdim. “Siz ikinize iyi eğlenceler.” Mutfağa doğru yürümeye başlamadan önce kıcıma bir şaplak attı.

Thayer elini bana uzattıktan sonra içeriye doğru seslendi. “Onu çok gecikmeden getireceğim, Allie.”

Annem gülümserken gözlerinin kenarları kırıştı. “Benim yerime ona iyi bak.”

Thayer’ın bakışları üzerimde gezinirken gülümsemesi büyüyordu. “Bakacağım.”

Arkamdaki kapıyı kapattıktan sonra elimi tutup bizim garaj yolumuza çıktığı kamyonete doğru beni yönlendirmesine izin verdim.

“Buraya kadar yürüyebilirdim. Kelimenin tam anlamıyla yan kapıdasın.”

“Hayır.” Başını inatla iki yana salladı. “Bu bir buluşma ve seni evinden almam gerektiği anlamına geliyor, benimkinden değil.” Kamyonetinin yolcu kapısını açtıktan sonra bana yardımcı olmak için elini uzattı.

Arabaya yerleştiğimdeyse kapıyı kapatarak ön taraftan yürümüş ve sürücü koltuğuna yerleşmişti. Motoru çalıştırıp vitesi geriye takmadan önce bana sırttı.

“Ne?” diye sordum. Neden bana öyle baktığını merak ediyordum.

“Şu an bir hatıra yaratıyorum.”

Bu söylediğine karşı kalbim tekledi. “Ben de,” diye fısıldadım.

Öne doğru eğildi ve enseme uzandı. “Kaçan kişi olmana izin vermeyi reddediyorum.”

“Bu ne demek?” Gözlerim, dudaklarına odaklanmıştı. Bir hafta önce bu kamyonetteki öpüşmemizi düşünüyordum.

“Hayatımın kalanını acabalarla geçirecek biri olmak istemiyorum. Acaba daha fazla çabalasam nasıl olurdu? Acaba ona ne hissettiğimi söylesem nasıl olurdu?” Alnını eğerek alnıma yasladığında nefeslerimiz birbirine karıştı. “Senin *o kişi* olmanı istiyorum. Hepsi bu. İkinci bir tahmin olmadan. Merak etmeden. Net bir şekilde.”

“Ben-”

“Hiçbir şey söyleme,” diye rica etti geri çekilirken. “Doğru olanı yapmak istiyorum. Şimdi kim olduğunu bilmek, seninle gerçek bir yemeğe çıkmak ve zaman ayırmak istiyorum.”

“Neye zaman ayırmak istiyorsun?”

Dudaklarını ıslatırken sanki kaybolmamdan korkuyormuş gibi bana baktı. “Seni kendime tekrar âşık etmeye.”

Buna karşılık hiçbir şey söylemedim ama arabayı garaj yolundan çıkarırken ona tekrardan âşık olup olamayacağımdan şüpheliydim.

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

Salem

Thayer, kasabanın parklarından birine yaklaştığında şaşırılmışım. Neyle karşılaşacağımı tam olarak bilmesem de bunu beklemiyordum.

“Burada ne yapıyoruz?” Etrafıma bakarken ilk buluşmamız için seçebileceği bir mekân arıyordum. Ama her zamankinden farklı bir şey yoktu. Kocaman bir açık alan, çocuklar için oyun yeri ve çevresinde bir yürüyüş parkuru.

“Piknik yapacağız.”

“Piknik mi?” Anında neşelendim, bunu hiç düşünmemiştim.

“Aslında çimenlerin üzerine bir örtü serip yemek yiyebileceğimizi düşünmüştüm ama dün geceki fırtına planlarımı biraz mahvetti. Yine de burada bir çardak olduğu için halledebileceğimi düşündüm.”

Nasıl olduysa dün akşamki fırtına aklımdan çıkmıştı. Parkın bugün neredeyse boş olmasının sebebi açığa çıkmıştı, belli ki kimse çamura bulanmak istemiyordu.

Thayer kapısını açmak için uzanırken hızlıca bana baktı. “Sen burada bekle.”

“Ne-”

Arabadan çıkıp kapısını kapatırken cümlemi bitirmeme müsaade etmemişti. Kamyonetin etrafından dolaşarak kapımı açtı ve elini uzattı.

“Seninle işleri doğru bir şekilde ilerletmeye çalışıyorum.”

Kalbim yerinde takla atmıştı.

Karşı çıkmadan yardımını kabul ettim. Ayaklarım tekrar yere değdiğinde elleri kalçalarımın uzandı. Hiçbir şey söylemedi, ben de söylemedim. Ama benimle aynı şeyi düşünüp düşünmediğini merak ediyordum. İşlerin bu raddeye gelebileceğini hiç düşünmemiştim. Caleb’la tekrar birlikte olduğumda, hayatımın bu parçasına, *ona* veda etmiştim. Olabilecek şeylerin yasını tutmuştum.

Şimdiyse buradaydık ve ikinci bir şansımız vardı. Buna, *onun* beni tekrar yıkıp geçme ihtimaline rağmen geri çekilemiyordum. Şansınızı deneyecek kadar cesursanız bazı şeyler risk almaya değerdi.

Thayer arka kapıyı açarak tam da filmlerde çiftlerin pikniğe giderken yanlarına aldıkları sepete benzer bir sepet çıkardı. Üzerine bir örtü yerleştirmişti. Kapıyı kapatarak kamyoneti kilitledi ve elini bana uzattı. Çamur yolda birlikte çardağa doğru ilerlemeye başladık. Aklımdan geçen sandaletleri giymek yerine Converselerimi giydiğim için hâlime şükrediyordum. Döndükten sonra ayakkabılarımı yıkamak zorunda kalacaktım ama buna değerdi.

Çardak, yan tarafından dolanan çiçekli bitkilerle birlikte bembeyazdı. Kasabanın tam ortasında duran çardağa benziyordu ama daha büyüktü.

Thayer elimi bıraktıktan sonra sepeti yerleştirdi ve örtüyü serdi.

“Böyle iyi mi?” Pek Thayer’ın tarzı olmayan bir şekilde kararsız görünüyordu. Normalde hiçbir şey onu yanılgıya düşürmezdi.

“Harika.” Çardağın köşesine tutunarak ayakkabılarımı çıkardım, örtüyü çamura bulamak istemiyordum. Thayer da aynısını yaptıktan sonra sepetin ağzını açtı ve yemek tabaklarını çıkartmaya başladı.

“Ne yaptın?” Eteğimi kaldırıp otururken bacaklarımın altına doğru kıvırdım.

Bir kâseyi açtıktan sonra bana uzattı. “Makarna!” dedim heyecanla. “İçindeki ıstakoz mu?”

Yavaşça gülerek başını tekrar sepete eğdi. “Evet.”

“Vay be, gerçekten kendini geliştirmişsin. Kendimi özel hissettim.”

“Öylesin.” Bu zaten bilmem gereken bir gerçekmiş gibi basit bir şekilde söylemişti.

Bir bıçakla birlikte kesme tahtasının üzerine yerleştirdiği ekmek ve yağı çıkarıp kendi kâsesini açmadan önce bana bir çatal uzattı.

“Bu harika.” Önümdeki yiyeceklere bakıyordum. “Her şeyi düşünmüşsün. Beni bir restorana da götürebilirdin biliyorsun, değil mi?”

Makarnasını çatala doladı. “Evet ama o zaman özel bir şey olur muydu? Zaten restoranda yemek yedik.” Başını eğdikten sonra daha derin bir ses tonuyla ekledi, “Olanların ardından daha farklı bir şeyi hak ediyorsun.”

O an geçmişe takılı kalmak istemediğim için bu konu hakkında yorum yapmadım. Zaten olanların ardından onun sessizliğinin beni incittiğini konuşmuştuk. Yetişkindik ve ikimiz de farklı kararlar verebileceğimizin bilincindeydik.

“Gerçekten, bu... dürüst olmak gerekirse harika.”

Basit ama hoştu. Bizim için bunu planlamış olduğunu düşünmek harikaydı.

“Eğer annen için olmasa buraya, Hawthorne Mills’e dönebileceğini düşünüyor muydun?”

Burnumu kırıstırarak sorduğu soruyu düşündüm. “Eninde sonunda.” Bir parça ekmek alıp yağa batırırken kendime düşünmek için vakit ayırıyordum. “Sanırım bunu yaptım. Her ne kadar buradan kaçınsam da her zaman beni çağırdı.”

“Benim yüzümden uzak kaldın.”

Bir soru sormamış olsa da cevap verdim. “Evet ve hayır. Olan her şey yüzünden burası olmaktan korktuğum bir yer hâline geldi. Bence evlendikten sonra seni başka bir kadınla görmekten de korktum.”

Boğazını temizlerken yanakları kızarmıştı. “O konuya gelirsek...”

“Evet?” diye sordum merakla.

“Kimseyle olmadım.”

“Bir süredir mi?”

“Uzun bir süredir.” Bakışları çardaktan ağaçlara çevrilirken mırıldandı, “Senden beri.”

“Benden beri mi?” diye sordum yüksek bir sesle. Bu beni şaşırtmıştı. “Thayer,” dedim gülerek. Komik olduğundan değil, şaşırdığımdan gülüyordum. “Bu... şaka yapıyor olmalısın. Ablamın düğünün olduğu geceyi hatırlamıyor musun? Caleb beni eve getirmişti ve sen başka bir kadınlaysın. Tabii sonra kadın gitmişti,” diye mırıldandım ellerimle olanları canlandırmak ister gibi, “ama seni gördüm.”

Başını eğse de çoktan gözlerindeki utancı görmüştüm. “Kötü bir hâldeydim. Gerçekten lanet bir hâldeydim ve senin beni göreceğini umarak şerefsizlik yapıyordum. Seni kendimden itmek *istiyordum*. İçimdeki tüm iyi yanların solduğunu düşündüğüm için sevgini bende ziyan etmeni istemedim. Bunu atlatamazdım. Atlatabileceğimi düşünmüyordum.” Kasları gerilmişti, çenesini ovmaya başladı. “Bunca zaman kimseyle buluşmadığımı söyleyemem. Belki biriyle aramda bir kıvılcım olabileceğine dair boş bir umuda kapılmıştım ama kimseyle seks yapmadım.”

Gözlerimi kırptım.

Tekrar kırptım.

Kesinlikle onu doğru duymamıştım.

Mümkün değildi.

Nazikçe ağzımı kapattı. “Ağzına sinek kaçsın istemeyiz.”

“Altı yıldır seks yapmadın mı?”

Şok olmuştum. Söyleyecek bir şey bulamıyordum. Mümkün değildi. Bu bir şaka olmalıydı, değil mi?

“Hayır.”

“Ben... hah...vay be.” Bunu kafamda toplarken zorlandım ve ardından gülmeye başladım çünkü bu tek bir anlama geliyordu. “Son seks yaptığında beni hamile bıraktın. En iyi atışını yapmışsın, değil mi?”

O da buna güldü. Kendine gelerek boğazını temizledi. “Hamileliği öğrendiğinde yalnız mıydın?”

Başımı iki yana sallarken bacaklarımı ileriye doğru uzattım ve elbisemi düzelttim. “Lauren vardı.”

Bakışları örtüye düştü. “Güzel. Yanında biri olmasına sevindim. Korkmuş olmalısın.”

“Feci şekilde,” dedim gülerek. Artık buna gülebiliyor olmama minnettardım. O kadar genç yaşta üstelik öylesi bir trajedi yaşamış bir adamdan hamile kalmak beni çok endişelendirmişti. “Doğum kontrol haplarını hiç aksatmıyordum ama anlaşılan Seda bundan haberdar değildi. Bu kız resmen bir doğa olayı.”

Gülümserken gözlerine hüznün vardı. “Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum.”

“O olmasa ne yapardım bilmiyorum.”

“Ve Caleb... sana karşı iyi miydi? Ona karşı?” Kelimeler ağzından dökülür dökülmez bakışlarını benden kaçırdı. Önceden Caleb’tan hiç hoşlanmazdı ve tüm bunların ardından ne hissettiğini tahmin bile edemiyordum. Ancak her şeyi tahmin ettiğimden daha iyi bir şekilde karşılıyordu.

“Olabilecek en iyisiydi.”

Gözleri tekrar bana döndüğünde kaşları çatılmıştı. “Daha önce söylediklerini hatırlıyorum ama tekrar sormam gerekiyor, neden boşandınız?”

Örtüyü baş ve işaret parmaklarımın arasına alıp oynamaya başladığımda yaptığım bu hareketle biraz olsun rahatlamayı hedefliyordum. “Sana söylediğim yalan değildi. Kalbimi sana verdikten sonra tamamını hiçbir zaman geri alamadım ve Caleb’in beni sevdiği gibi benim onu sevmemin mümkün olmadığını fark ettim. Bu ona karşı büyük bir adaletsizlikti ve devam edemezdim. Birlikte bir çocuk yapabileceğimize hazır olduğunu söylediğinde ben çoktan dava açmaya hazırlanıyordum. Seda’nın abla olmasını istiyordu ama ben-” Gözlerimi kapattığımda hain bir gözyaşı firar etti. Parmaklarının nazıkçe yaşları topladığını hissetsem de gözlerimi açmaya cesaret edemedim. Dokunuşu uzaklaştığında devam ettim. “Caleb benden çok daha iyi bir insan ve ben-” Başımı iki yana salladım. “Bir zamanlar benim sahip olduğum aşkı bulmayı hak ediyor çünkü onu bende bulamayacak. Eğer seninle tanışmış olmasaydım onunla güzel bir hayatımız olabilirdi ama olanlar oldu ve seninle tanışınca her şey değişti.” Sanki ona tokat atmışım gibi irkildi. “Ah, Thayer.” Şimdi ona dokunmak için uzanan bendim. Elimi yanağına uzattığımda kendi elini, elimin üzerine yerleştirdi.

“Gerçekten hayatını mahvettim, değil mi?” Bunu şakayla karışık söylese de bu düşüncenin canını yaktığını biliyordum.

Başımı iki yana salladım. “Hayır, Thayer, bundan bahsetmiyordum.” Başparmağımı yanağında gezdirirken devam ettim. “Sen kırılmış, istismara uğramış bir kıza aşkın nasıl hissettirmesi *gerektiğini* öğrettin. Öncesinde bu konu

hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Sana âşık olmak yaptığım en muğlak, en tüketen şeydi. Hiç pişman olmadım. Hiçbir zaman.”

Derin bir nefes verdiğinde sanki bu nefesle hafiflemiş gibiydi. “Yıllardır bana karşı ne hissettiğin konusunda çok endişeliydim. Senden faydalandığımı düşünüp düşünmediğini merak ediyordum. Üstelik geçmişimizi göz önüne alınca.” Üzgün bir şekilde başını iki yana salladı. “Hayatında daha fazla travmaya sebebiyet vermek istemedim.”

“Güven bana, Thayer-” Onun ismini tekrar söylemeden bu cümleyi nasıl bitirebileceğimi bilmiyordum. “Başıma gelen en güzel şeylerden biri sensin. Pişmanlığım yok.” Bir parça ekmeği daha yağa batırırken dudaklarımı araladım. “Laith geldikten sonra... ne oldu? Kötü bir hâldeydin. Endişelenmiştim. Seni bırakmak yaptığım en zor şeylerden biriydi.”

Yemeğini kenara bırakarak yan tarafa doğru uzandı, başını eline yaslamıştı. Kıvrıkcık bir tutam alnına düştü. Parmaklarım o tutamı geri itme isteğiyle yanıp tutuşsa da kendime hâkim oldum. İşleri ağırdan almak istiyordum. Thayer ve ben... onunlayken olanlar çok *kolay*, doğru geliyordu ve hızlandırmanın bir anlamı yokmuş gibi hissediyordum.

“Genelde bana bağırdı ki ihtiyacım olan da buydu. İşe yaramaz olduğumu, oğlumun hatırasını lekelediğimi söyledi.” Derin bir nefes aldı, o acıyı taşımak her zaman için zordu. “İşe yaradı. Yardım almaya başladım ve duygularımı daha sağlıklı bir şekilde kontrol etmeyi öğrendim.”

“Ne gibi?” diye sordum merakla.

Yanakları hafifçe kızardı. “El işi... falan.”

“El işi mi?” diye tekrarladım gülmemeye çalışarak. “Detaylarını benimle paylaşacak mısın?”

Yanaklarındaki pembelik koyulaşarak tam bir kızarıklığa döndü. “Terapistim ilgimi çeken bir şey bulana kadar denememi söyledi.”

“Lafı ağzından almak için beni uğraştıracaksın değil mi?” Hızlıca bir şey söyledi ama anlamam imkânsızdı. “Ha?”

Yavaşlayarak tekrarladı, “Dikiş, oldu mu? Winnie için papyon falan dikmeye başladım sonra da iş köpek kıyafetlerine döndü.”

Ona bakarken şok olmuştum.

Bu oduncuya benzeyen adam az önce bana, köpeği için kıyafet diktiğini mi söylemişti? Onu doğru duymuş olmanın imkânı yoktu.

“Hâlihazırda yapmaktan keyif aldığım şeylerin haricinde bir şey bulmamı söylemişti. Bu da marangozluk, bitki yetiştirme, yapboz gibi bir sürü şeyi devre dışı bıraktı,” dedi sevdiği şeyleri parmaklarıyla sayarken, “kamp yapmak gibi-”

“Kamp yapmayı seviyor musun?”

Thayer’ın doğada olduğunu düşünmek resmen nefes nefese kalmama sebep olmuştu. Odun kesen üstsüz bir Thayer mı? Ben. Varım.

Bir anda kampa gitmeye karşı heveslendim.

“Bayılırım,” dedi gülümseyerek. Gözleri parlamıştı. “Çok sık gidiyorum. Sen de bir ara gelmeye ne dersin?”

“Tuvalet oluyor mu?”

Gülümsemesi genişledi. “Ağaçlar var.”

Bilinçli olarak dramatik bir şekilde iç çekerken gülümsememek için çaba sarf ediyordum. “Sanırım başa çıkabilirim.”

“Cidden benimle kampa gelir misin?” Şimdi şüpheli görünen oydu.

“Evet, neden olmasın?” Tabagımı kenara bırakarak onu taklit edercesine uzandım.

“Hah. Bunun pek hoşuna gidecek bir şey olduğunu düşünmemiştim.”

“Denemeden bilemezsin.”

“Çocukken hiç kampa gitmedin mi?”

Sorusuna karşılık güldüm. “Hayır, kesinlikle gitmedim.”

“Seni bir ara götürürüm. Şu an annenle bunu yapmanın zor olduğunu biliyorum ama söz bir gün gideceğiz.”

“Sevinirim.”

Bu çılgınca olsa da gerçekten onunla giderdim.

Uzaktaki güneş batmaya başladığında zamanın ne kadar çabuk geçtiğine şaşırmışım. Thayer da şaşırmış olacak ki doğrulup tabaklarımızı toplamaya başladı.

“Hava daha da kararmadan seni eve götürsem iyi olacak.”

Eşyaları toplamasına yardım ettikten sonra birlikte çamurlu çimenlerin üzerinden ilerleyerek kamyonete gittik.

“Winnie’ye diktiğin papyonu ve diğer kıyafetleri bir ara görmek isterim.”

Başını iki yana salladı. “Bundan kurtulamayacağım, değil mi?”

“Hayır,” diye güldüm yavaşça, “imkânı yok.”

Kamyonete bindiğimizde parmaklarımız sıkıca birbirine sarılmıştı. Ellerimize bakıp duruyordum. Benim solgun tenimin yanında onunki capcanlıydı ve aklımdan bir daha elini bırakmak istemediğimi geçiriyordum.

Thayer beni garaj yolunda bıraktıktan sonra yanağıma bir öpücük kondurdu. Bir parçam önceki öpüşmemizi düşünerek hayal kırıklığına uğramış olsa da işleri ağırdan almak istediğini anlamıştım.

Eve girdiğimde annem çoktan uyuya kalmıştı ve Georgia bir çift bebek patiği örmekle uğraşıyordu.

Ablamın böyle bir şey yaptığına hiç şahit olmamıştım ama şimdi yapıyordu işte. Onu böyle mutlu ve ailesiyle huzurlu bir şekilde görünce gülümsemekten kendimi alamadım. Dünyadaki tüm mutluluğu hak ediyordu.

Kapıda beni gördüğünde parmağıyla sessiz olmamı işaret etti. Annemin uyuduğunu fark etmediğimi düşünüyordu.

“Nasıl geçti?” diye sordu dudaklarını oynatarak.

“Harika.” diye cevap verdim aynı şekilde.

Gülümserken patikleri çantasına yerleştiriyordu. Yerinden kalkıp elini beline uzattı. Mutfağı işaret ettiğinde peşine takıldım.

“Saatin o kadar geç olmamasına rağmen mahvoldum.” Esnerken eliyle ağzını kapatıyordu. “Ama sonra buluşmanın tüm detaylarını duymak istiyorum, anladın mı?”

“Tamam.” Şakalaşarak dilimi çıkardım. “Annem nasıl?”

“Her zamanki gibi.” Omzunu silkerek dudağını ısırdı. “Çok fazla vakti kaldığını sanmıyorum.” Gözleri çaresiz-

ce oturma odasına yönelmişti. “Elinden geldiğince güçlü bir şekilde savaştığımı biliyorum ama... Bence yaklaşıyor. Sen de yakında anlarsın.” Gözlerimi kapatarak başımı salladım. “Bundan nefret ediyorum.”

Ben de.

Kollarımı açtığımda ablam bana karşılık verdi. Birbirimize sıkıca sarılırken acımız ve kederimiz bizi bir araya getirmişti. Hâlâ hayatta olan birinin arkasından yas tutmak çok zordu. Sanki olacıklardan haberdar olmasına rağmen ona ihanet ediyormuşum gibi hissediyordum.

“Gitmem gerekiyor.” Geri çekilerek parmağıyla gözlerini sildi. “Yarın konuşuruz. Muhtemelen uğrarım zaten. Onunla mümkün olduğunca fazla vakit geçirmek istiyorum.”

Kapıyı açıp ablamın arabasına ilerlemesini izledim.

Garaj yolunda durmuş onun uzaklaşmasına bakıyordum. İçeri girmeden önce bir köpek tasma sesi duydum, Thayer ve Winnie yolun karşısındalardı.

Winnie’nin boynunda büyük pembe bir papyon vardı.

Sanki gözlerimdeki ağırlığı hissetmiş gibi bana bakarak el salladı.

Gülümsedim. Bu, kalbimdeki ağırlığa rağmen iyi hissettirmişti.

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

Salem

Sonraki sabah annem kahvaltısını ettikten sonra ön verandada oturuyorduk. Ona bir bomba patlatmamın vakti gelmişti. Hava sıcak olsa da kucağına sardığı bir battaniyesi vardı ve sanki bu hissi hatırlamak istercesine parmaklarının arasındaki kumaşla oynuyordu. Sokağın karşısındaki çocukların ön bahçelerindeki *golden retriever**'la oynamalarını izliyordu. Ne düşündüğünü merak etsem de sormak istemedim.

“Anne,” dedim yavaşça dikkatini çekerken. Parmaklarım portakal suyuyla dolu olan bardağıma daha da sıkı sarılmıştı ve kendimi söyleyeceğim şeye hazırlamaya çalışıyordum. “Sana söylemem gereken bir şey var.”

Gözleri, hemen yanındaki sallanan sandalyede oturan bana döndü. “Ne oldu?” Meraklı, endişeli görünüyordu.

“Caleb’in, Seda’nın biyolojik babası olmadığını biliyorsun ve babasının kim olduğunu sana hiç söylemedim.”

* Bir köpek cinsi. –çn.

“Bunun için ölüm döşeğine yatmamı mı bekledin?” Neşeliydi ve sesinde hiç öfke yoktu ama yine de kendimi kötü hissettim.

“Hiçbir zaman doğru zamanmış gibi hissetmedim,” diye itiraf ettim. “Bu aptalca biliyorum ama bununla başa çıkamayacağımı düşündüm. Hamile kalmak, Caleb’la tekrar bir araya gelmek, evlenmemiz... Bunlar planımın bir parçası değildi ve-”

“Hayat göz açıp kapayıncaya kadar geçiyor.” Elimi, ellerinin arasına aldı. Teni, sıcak havaya rağmen soğuktu. “Zaman garip bir şey. Hiç akınıyormuş gibi hissettiğin an bir bakıyorsun ömür geçmiş.”

“Evet.” Bir tutam saçı boştaki elimle kulağımın arkasına sıkıştırdım.

“Bana neden şimdi söylemek istiyorsun?”

“Çünkü hiçbir zaman sır olarak kalmamalıydı.” Başımı utançla eğdim. “Korkmuştum, kızgındım ve sadece... İşleri olması gerektiği gibi yürütemedim.”

“Gençtin, Salem. Hepimiz büyüsek bile aptalca şeyler yapıyoruz önemli olan *ders* çıkarmış olman.”

Boğazımdaki yumruya rağmen zorlukla yutkundum. “Benden büyük birine âşık oldum,” diye başladım hikâyeyi anlatmaya, “benden faydalanmadığına dair garanti verebilirim, aramızdaki son derece yoğundu. Daha önce hiç öyle bir şey hissetmemiştim. Bazı hisleri, bana hissettirdiği şekilde hissedebileceğimi *bilmiyordum* bile. Aşk bildiğimi zannettiğim an bana bildiğim her şeyin yanlış olduğunu gösterdi.” Derin bir nefes aldım, bu düşündüğümünden daha

zordu. “Yere çakılmam çok hızlı oldu. Onu atlattığımı düşündüm ama asla atlatamadım.” Yanağımdan süzülen bir damla yaşı elimle silmiştim. Bir şekilde söylemeyi başardım. Tüm gücümü topladım ve bunu gerçekleştirdim. “Babası Thayer.”

Göz temasımızı hiç kesmeden uzun uzun bana baktı.

Ancak ağzından çıkacak kelimeye karşı beni hiçbir şey hazırlayamazdı.

“Biliyorum.”

“Biliyor musun?” Bilmesinin nasıl mümkün olduğunu anlamaya çalışıyordum. “Nasıl?”

Başını iki yana salladı. “Seda’nın babasının o olup olmadığı konusunda emin olamazdım ama benzerliğin farkındaydım ve onunla ilişkinin de... Tatlım, ben senin annemim. Gizlice hareket ettiğini düşündüğünü biliyorum ama pek de öyle değildi. Çok çabuk farkına varmıştım.”

“Hiçbir şey söylememenin sebebi neydi?”

“Çünkü mutluydun. Her şeye rağmen neden bunu senin elinden alacaktım ki? Çok *hoşuma gittiğini* söyleyemem ama anladım.”

“Ve sen... ben gittiğimden beri bunca yıldır onunla arkadaşsın ama neden?”

“Çünkü bir arkadaşına ihtiyacı vardı.” Çok basit bir şeymiş gibi omuz silkti. “Bildiğimi biliyordu, bence bu yüzden benimle konuşurken kendini güvende hissetti.”

Buna karşı ağzım açık kalmıştı. Bomba patlatacak olanın kendim olduğunu sanırken annem ters köşe yapmıştı. “Ne zamandan beri senin bildiğini biliyormuş?”

“O yıl Forrest’ın doğum gününde.”

Arkama yaslanırken şok olmuştum. “Vay be. Bunu beklemiyordum.”

“Ona Seda’dan da onun kızı olduğundan şüphelendiğimden de bahsetmedim. Bu benim anlatabileceğim bir sır değildi.”

“Ona söyledim. Seda’yla tanışmak istiyor.” Parmaklarımı saçımda gezdirirken nefesimi toplamaya çalışıyordum. “İşleri cidden berbat bir duruma soktum, değil mi?”

Bir süre hiçbir şey söylemedi. Hatta bu o kadar uzun sürmüştü ki gerçekten hiçbir cevap vermeyeceğini düşündüm. Ama sonra dudakları aralandı, “Hepimiz sorun çıkarıyoruz, Salem. Önemli olan bunlarla nasıl başa çıktığın.”

Başımı eğdim. “İşleri yoluna koymaya çalışıyorum.”

“Az kaldı, kızım.” Elimi okşarken beni sakinleştirmeye çalışıyordu. Ölen kişi o olsa da beni rahatlatan kişi de o oluyordu çünkü şu an bile anneliğini bir kenara bırakamazdı. “Sana inanıyorum.” Aramızdaki sessizlik uzamaya başladığında uyuya kaldığını düşünmüştüm, tekrar konuşarak beni şaşırttı. “Babanın yaptıkları hakkında konuşmadığımızı biliyorum ama böyle bir travma kolayca yok olmuyor. Senin için de benim için de Georgia için de. Bu senin zihnini ve verdiğin kararları etkiliyor. Terapinin tamamen silip atabileceği bir şey değil... Bu da bazı zamanlar işlerle normal bir insanın başa çıkabileceği gibi başa çıkamayabileceğin anlamına geliyor. Travma oldukça köklü bir şey ve bazen bizi ne kadar etkilediğini fark etmiyoruz.”

“Hiç bu şekilde düşünmemiştim.”

“Sadece seni çok etkilemesine izin verme. O adamın sana nasıl baktığının ve senin de ona nasıl baktığının farkındayım. Böyle bir aşka... çok sık rastlanmaz. Mutlu olmayı hak ediyorsun ve kendine müsaade etmelisin. Bu da travmanın bir etkisi.”

“Hangisi?”

Üzgün bir şekilde başını eğdiğinde kendini düşünüyor olmalıydı. “Kendine engel olman. Kirli, kusurlu olduğunu düşündüğün için bazı şeyleri hak etmediğine inanmam...”

“Anne.” Kalbim, yanımdaki kadın adına paramparça olmuştu. Babam gibi bir piçle uğraşmak zorunda kalıp da hayatının sona ermesine bu kadar az kalmasına karşı...

Burnunu çektiğinde gözleri yaşarmıştı. “Benim için endişelenme, bebeğim. Ben gittiğimde söylediklerimi hatırlayacağına söz ver.”

“Söz.” Sesim yumuşak olsa da sanki beni terk etmiş gibi zorlukla duyulacak seviyedeydi. Ölümünün kaçınılmazlığından bahsetmekten nefret ediyordum. Ama buradaydık. Hepimiz onunla yüzleşiyorduk.

Güçlü olmak zorundasın, dedim kendime.

Bunu deniyordum da üstelik. Her zaman kendimi bir arada tutan kişi olmayı başarıyordum.

Ama eninde sonunda hepimiz dayanamayacak raddeye gelirdik.

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

Salem

Caleb'in Mercedes'i garaj yoluna girerken aşırı gerilmiştim. Bu âna hazırlanmak için önümde bir haftam vardı ve hatta Boston'a gidip Seda'ya, sonunda babasıyla tanışacağını yüz yüze açıklamak istemiştim.

"Abimle de mi?" diye sormuştu. Ben de mezarına uğrayıp ona bir *merhaba* diyebileceğini söylemiştim.

"Ellerim terliyor," diye fısıldadım anneme, ön veranda da hemen yanımda duruyordu.

"Benimkiler de terlerdi."

"Anneciğim!" Seda camını indirerek el salladı.

Gergin olmama rağmen gülümsedim. Bu kız, kafamdaki tüm çılgın düşünceleri silip atıyordu. Dün gece Lauren'la iki saatlik bir görüntülü konuşma yapmıştık ve kahkahalarının arasında beni sakinleştirmeye çalışmıştı. Eğer bana gülmeye son vermezse, birkaç ay sonraki düğününde baş nedimesi olmayacağımı söylemiştim. Bu bomboş bir tehdit olduğu için daha çok gülmüştü.

Seda emniyet kemerini çözerek arabadan indi ve kendini kollarıma attı.

“İşte benim kızım.” Onu sıkıca kollarıma alırken şampuanın kokusunu içime çektim.

“Babam, burada büyüdüğünüzü söyledi. İkiniz de çatıda oturmuşsunuz.”

“Öyleydi.” Şakayla burnunu sıktım. “Ama senin oturmana izin vereceğimi hiç sanmıyorum.”

Kıkırdayarak etrafında döndü. “Babacığım! Bana çatıyı göster!”

Caleb arabanın diğer tarafından yürürken telefonunu cebine yerleştiriyordu. Bana küçük bir gülümseme gönderdikten sonra Seda’nın saçlarını karıştırdı. “Tüm yolculuk boyunca gençken neler yaptığımızı dinlemek istedi,” diye açıkladı. “Tam şurası, tatlım.” Caleb, çatıyı işaret ederken Seda gülümsüyordu.

“Çok havalı. Keşke ben de oturabilsem.”

“Sonra kalp krizi mi geçireyim?” diye araya girdim. “Hiç sanmıyorum.”

Arkamdaki verandada sandalyesinde oturan annem kahkaha attı. “İntikam vakti,” dedi duyabileceğim kadar yüksek bir sesle.

Caleb, Seda’yı kucağına aldığı anda Seda’nın bakışları hâlâ etrafta geziniyordu. “Vay canına, anneciğim! Bak! Orada bir ağaç ev var!” Thayer’ın arka bahçesini işaret ediyordu. “Çok havalı. Sence orada oynayabilir miyim?”

Caleb’in bakışları bana dönse de hiçbir şey söylemedi.

“Bence bir sorabiliriz.” Parmaklarımı sarı saçlarında gezdiriyordum.

Uzun zamandır onun Thayer'la, Thayer'ın da onunla tanışacağı günü bekliyorduk. Bunun kaçınılmaz olduğunu bilmek beni korkutsa da iple çekiordum. Şimdiyse o gün gelmişti.

“Tuvalete gitmen gerekiyor mu?” diye sordu Caleb onu yere bırakırken.

“Hayır, babacığım.” Oflayarak gözlerini devirdi. “Çıkmadan önce çişimi yaptım ve ikinci kez yapmama gerek yok, yani sorma.”

Annem kıkırdadı. “Onun gençlik yıllarına umarım hazırsınızdır.”

Caleb dalga geçercesine ona bir selam gönderdi. “Güvenoyu için teşekkürler, Allison.”

Seda ön verandaya ilerleyerek anneme sıkıca sarıldı. “Selam, büyükanne. Seni özledim. Kapkek yaptın mı?”

Seda'nın aklındaki tek şeyin tatlı olmasına hepimiz güldük. “Annenle biraz yaptık.” Torununa göz kırpmıştı. “Neden bir tane almıyoruz?” Yerinden kalkarken biraz zorlandığını fark edince ona yardım etmek için harekete geçtim ancak beni durdurdu. Seda'yla içeri geçtikleri sırada Caleb ve ben onları izliyorduk.

“İyi görünmüyor,” dedi Caleb kederli bir şekilde. “Ziyarete geldiğimiz hâlden çok daha kötü görünüyor.”

“Biliyorum.”

Sesimdeki saf acıyı anlamış olacak ki kollarını hızla bana dolayıp sırtımı sıvazladı. “Üzgünüm, Salem.” Çenesini başıma yaslamıştı. “Keşke her şeyi düzeltebilsem.”

“Kalan vaktimizi keyifli bir şekilde geçirmeye çalışıyorum.” Bu boktan bir şeydi ve annemin her günü daha ağırlı geçiyordu. Son günlerinde hiçbir şeyden keyif alabildiğine emin değildim.

“Annemlere geçeceğim. Bunun gerçekleşmesine engel olmak istemiyorum.”

“Engel falan olmuyorsun.” Ondan bir adım geri çekildim. “Seni kovmayacağım da. İstersen kalabilirsin.”

Başını iki yana salladı. Boğazını temizleyerek ekledi, “Kalmasam daha iyi olur.”

“Tamam.” Rahat hissetmediği bir konuda onu zorlamak istemiyordum. Önemli olan tek şey onu Seda’dan uzaklaştırmayacağımı biliyor olmasıydı.

“Hey.”

Thayer’ın kalın sesini duyunca ikimiz de yan tarafa döndük. Garaj yolunun sonunda dikiliyordu. Elleri ceplerinde merakla bizi izliyordu. Ama beni, Caleb’a bu kadar yakın gördüğü için kıskanç ya da öfkeli görünmüyordu.

“İçeride,” dedim. “Caleb da gitmeye hazırlanıyor.”

“O zaman seni yakaladığıma sevindim.” Yaklaşarak eski kocamın tam karşısında durdu.

Caleb merakla bana baktığında omuz silktim; çünkü ben de neler olduğunu bilmiyordum.

Thayer, Caleb’a elini uzattı. Eski kocam tedbirli bir şekilde elini süzerken sanki bir yılanın zehirli olup olmadığını anlamaya çalışıyor gibiydi. Tepkimi ölçmek için tekrar bana döndü. İç çekerek Thayer’ın eline uzandı. Thayer, ikimizi de şaşırtacak bir hareket yaparak Caleb’a sarıldı.

“Teşekkür ederim,” dedi. Bu iki kelimede gereğinden fazla duygu yüklüydü. “Onlarla ilgilendiğin için teşekkür ederim.”

“Bunu senin için yapmadım,” diye cevap verdi Caleb. Bunu kalbini kırmak için değil, yaptıklarını gerçekten bizim için yaptığını göstermek için söylemişti.

“Biliyorum ama bu sana minnettar olduğum gerçeğini değiştirmiyor.”

Caleb başını sallayarak boğazını temizledi. Biraz duygulandığını söylemem yanlış olmazdı. “Peki... tamam... rica... ederim.” Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Bu kadar kızarmış olması sevimli sayılırdı. “Ben yola koyulayım.”

Arabasını işaret ettikten sonra vedalaştık. Thayer’la yan yana durmuş garaj yolundan uzaklaşmasını izliyorduk.

“Güzel araba,” dedi Mercedes’in sokağın ilerisinde kaybolmasını izlerken. “Seninki de öyle.” Benim Range Rover’ımı işaret etmişti.

“Eski külüstürüme bin basar ama onu da seviyordum.”

Evimizin önündeki sokakta hep arabamı park ettiğim boş yere bakıyordu. Sanki bakmaya devam ederse arabayı geri getirebilirmiş gibiydi.

“Sattım,” diye ekledim aramızdaki sessizliği doldurmak istercesine. “Ona Brooklyn’de ihtiyacım yoktu ve o zamanlar ekstra para işimi görecekti çünkü...”

“Çünkü hamileydin,” diye doldurdu boşluğu.

“Onunla tanışmaya hazır mısın?”

Kalın kirpiklerinin ardından bana bakarken kahverengi

gözlerindeki gergin heyecanı seçebiliyordum. “Evet.” Küçük bir gülümseme dudaklarına yayıldı. “Evet, hazırım.”

“Hadi o zaman.” Elimi ona uzattım. O kadar sıkı tutmuştu ki sanki ben bir can yeleğiydim ve o denizde sürükleniyor, çaresizce kendini havada tutacak bir şey arıyordu.

Verandaya adım attığımız sırada kapı gıcırdayarak açıldı.

“Anneciğim!” Seda mutfaktan koşarak gelirken elindeki kapkekin kreması tamamen yüzüne bulaşmıştı. “Bu benim favorim! Büyükannem, kurabiye hamurlu olduğunu söyledi!”

Thayer’ın tutuşu gevşemişti.

Onu fotoğraflarda görmüştü. Nasıl görüldüğünü biliyordu. Ama bir fotoğrafa bakmak ve yaşayan, nefes alan bir insanı karşınızda görmek bambaşka şeylerdi.

Ona hamileyken doğumdan önce Thayer’la tekrar bir araya gelebilsek her şeyin nasıl olacağını düşünürdüm. Dünyasına girdiğinde kızıma nasıl bakacağını hayal ederdim.

Şimdiyse tam da hayalini kurduğum ifade yüzüne yayılmıştı. Merak ve şaşkınlık, sanki dünyanın en büyük sırlarını keşfetmiş gibi bir bakış.

Neredeyse aklında dönen düşünceleri duyabiliyordum. Bize ne kadar çok benzediği, dünyamızı aydınlatan küçük güzel bir ışık olduğu... Kıymetliydi, çocuğumuzun gözlerindeki dünya sonsuzdu. Hayatta hep güzel kalan bir yerin de olabileceğinin kanıtıydı.

Thayer bana baktığında gözleri hayranlıkla doluydu. Ona ne söyleyeceğini bilemediğine emindim.

Seda'nın yönlendirmeye ihtiyacı yoktu. Başını yana eğerek küçük pembe diliyle ağzının etrafındaki kremayı yaladı ve ekledi, "Sen babam mısın? Annem, seninle bugün tanışacağımı söylemişti. Bana DVD'ni mi verdin? Hayır... yanlış söyledim, ne demiştin anneciğim?"

"DNA," diye düzelttim onu. Arkasına geçerek yumuşak sarı saçlarını omuzlarının arkasına aldım ve Thayer'a döndüm. "Ve evet, bebeğim. Bu o."

Thayer boğazını temizleyerek dizinin üzerinde onun boy hizasına eğildi. "Selam." Eğer tokalaşmak isterse diye elini uzatmıştı.

Seda, uzattığı eline baktı. Karşılık vermesi için onu sıkıştırıramazdım. Bu onun kararıydı. Yavaş ve dikkatlice elini sıktı ve hızla geri çekti.

"Annem dedi ki ben doğduğum zaman sen kötü bir durumdaymış ve babam olmaya hazır değilmiştin."

Thayer kısa bir an bana baktıktan sonra ona döndü. "Bu doğru. Abini biliyor musun?" Seda başını salladığında devam etti. "O öldükten sonra kötü bir durumdaydım. Ebeveynler için çocuğunu kaybetmek hiç kolay değil."

Küçük elini nazikçe Thayer'ın yanağına uzattı. "Sorun değil. Ben sana yardım edeceğim."

Thayer gülümserken elini, onun elinin üzerine yerleştirmişti. Büyük eli, altındaki küçük eli tamamen yutmuştu. "Edeceğine eminim."

Seda'nın bakışları tekrar Thayer'a odaklanmadan önce bir anlığına bana döndü. "Annem dedi ki; ben çok şanslı olduğum için beni seven iki babam varmış. Bu doğru mu? Beni seviyor musun?"

Thayer belirgin bir şekilde yutkundu. “Evet.” Sesinin çatlamasından ne kadar duyulduğunu anlayabiliyordum. “Bu doğru. Seni seviyorum.”

Bir ebeveynin, çocuğuna olan sevgisi çok güzeldi. Çocuğunuza bakınca *her* şeyi görebiliyordunuz. Böyle anlarda, babam gibi insanların nasıl var olduğunu merak ediyordum. Bu tıpkı doğanın kanunlarına karşı gelmek gibi bir şeydi.

Diğer eliyle Seda’nın yaptığı şekilde onun yanağına uzandığı sırada temkinli bir şekilde geri çekilebilir ya da karşı çıkabilir diye ona vakit tanımıştı.

Kalbim deli gibi atarken gözyaşlarımı zorlukla tutuyordum.

Başımı çevirip dışarı çıkarak bir nefes aldım. Seda’nın beni bu hâlde görüp yanlış bir şey yaptığını düşünmesini istemiyordum çünkü durum tam tersiydi. Seda çok nazik ve cömertti. Güvenmeye ve anlayışlı olmaya açık olması onda en sevdiğim şeylerden biriydi. Benim çocukken yaşadığım kusurlardan tamamen uzak olmasını seviyordum.

Verandanın basamaklarına oturduktan sonra kapının açıldığını duyunca omzumdan arkaya baktım. Thayer dışarı çıkıp yanıma yerleşmişti.

“Neden buraya geldin? Beni takip etmene gerek yoktu.”

Kollarını, dizlerine sardı. “Biliyorum.”

“Neden geldin o zaman?”

“Senin için endişelendim.”

“Benim için mi?” Şaşkınlıkla güldüm. “Neden?”

“Sen söyle.” Dirseğiyle hafifçe beni dürttü. “Aklında ne var?”

“Sadece kendime kızgınım,” diye mırıldandım. Kaldırımın yanındaki kadife çiçeklerinin etrafında bir yaban arısı geziniyordu.

“Kendine mi kızgınsın?” İfadesinden aklının karıştığı ortadaydı. “Neden?”

“Çünkü onu, senden sakladım. Bu doğru değildi. Onun için de senin için de.”

Thayer iç çekip dirseklerinden destek alarak arkasına yaslandı ve ayaklarını merdivenlerden uzattı. “Kızımızla altı yılımı kaybettim.” Buna karşı gözlerimi kırptım. Karşıma bir yumruk yemişim gibi hissediyordum ama gerçek buydu ve gerçeği duymak hep en zoru olmuştu. “Bu çok lanet bir şey, Salem ve evet, onu benden saklamış olman çok boktan. Ama hepimizin sebepleri var. Zamanda geri gidip senin fikrini değiştirip işlerin farklı şekilde ilerlemesini sağlayamam. Bu karşı karşıya kaldığımız bir gerçeklik ve zamanımı, geçmişe kızarak harcamayacağım. Oradaki çocuk var ya, bana kalırsa bir mucize. Vaktimizi *şöyle olabildi* diyerek harcamayalım, olur mu? İleriye bakmak istiyorum, sen de istiyor musun?”

“Hem de çok.”

“Tamam, o zaman.” Elini bana uzattı. “Kendimize gelelim. Geçmiş, geçmişe ait ve gelecek bizim elimizde.”

Eline uzanırken yüzümde kararsız bir gülümseme vardı. “Bizim.”

Elimi tutarak kalkmama yardım etti ve birlikte kızımızın yanına, içeriye girdik.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Thayer

“Bu, yediğim en iyi spagetti, anneciğim.” Seda, çatalının ucundaki köfteyi çiğniyordu.

“Beğenmene sevindim, tatlım.” Salem, akşam yemeği için sipariş ettiğim yemeğin çöpteki kaplarına baktı. Dudaklarım gülümsemeyle kıvrıldı. Neredeyse, kızımızın annesinin hazırladığı yemekler yerine restorandan sipariş edilmiş bir spagettiye daha çok sevdiğine dair kafasından geçen düşünceleri okuyabiliyordum.

“Seda,” dedim dikkatini çekmek için. “En sevdiğin renk ne?”

Burnunu kırıstırdı. “Gökkuşaağı ama annem, bunun bir renk olmadığını söyledi o yüzden pembe.”

Kalp atışlarım hızlanmıştı. Tam da tahmin ettiğim gibiydi. Fotoğraflardan bile bir şeyler tahmin edebilmiş olmak kendimi iyi hissetmemi sağlamıştı.

“Peki, en sevdiğin yemek?”

Düşünürken dilini çıkarmış olsa da karar vermesi uzun sürmemişti. “Çilekli dondurma. Ah, büyükanne, çilekli dondurman var mı?”

Büyükannesine fırsat vermeden Salem cevap verdi, “Çoktan kapkek yedin, hatırlıyor musun?”

“O akşam yemeğinden önceydi. Sayılmaz.”

Omuzlarım kahkahayla sarsıldı. Salem’a eğildiğimde dudaklarım kulağını okşuyordu. “Kesinlikle benim çocuğum.”

Gözleri parladı. “Kesinlikle öyle.”

Yemeğe devam ederken Seda’yı tanımak için ona sorular soruyordum. O da bana sorular sormaya başladığında gülümsemekten kendimi alamadım.

“Bir ağaç evin var.” Önündeki boş tabağı itti. “Orada oynayabilir miyim?”

Salem bana döndü, bu soruya vereceğim tepkiden endişeli gibiydi. Ancak bu beni üzmez, aksine mutlu ederdi. Forrest, küçük kardeşinin kendisi kadar heyecanlı olduğunu bilse muhtemelen mutlu olurdu. “Tabii. Olur. Bulaşıkları kaldırdıktan sonra gelebilirsin, birlikte bakarız.”

“Gerçekten mi?” Gözleri parlamıştı.

“Görmeni isterim,” diye ısrar ettim. Masanın altından Salem’in eli, dizime ulaşarak hafifçe sıktı.

Seda kendi başına ortalığı hızlıca toparlayamazdı elbette. Masayı toplamaya yardım edip bulaşıkları yıkamaya çalışırken yere su sıçrayınca Salem ona yardım etmişti. Hatta kendi başına bulaşık makinesini doldurmasına bile müsaade etmişti.

Bulaşık makinesinin kapağı kapandığında zıplamaya başladı. “Şimdi ağaç eve mi?” Gözleri Salem ve benim aramda gidip geliyordu. Onlar ortalığı toparlarken ben, Allie’nin yatağına yerleşmesine yardım etmişim.

Kızıma baktım, gözlerimi asla ondan ayırmak istemiyordum. “Şimdi gidebiliriz.”

“Güzel.” Bana gülümserken elimi tuttu. Büyük elime sarılan küçük eline şaşkınlıkla baktım.

Seda, önyargısız ve sevgi dolu bir çocuktur. Sevgisini göstermekten çekinmiyordu. Utanacağını, hatta benden çekineceğini düşünmüştüm. Ama düşündüğüm gibi olmamıştı. Çocuklar tahmin edilenden daha güçlü ve bağışlayıcıydı.

Salem arkasını dönse de gözlerindeki yaşları görmüştüm. Bunların mutluluk gözyaşı olduğunu umut ediyordum.

Üçümüz de yan taraftaki evime yürüyerek arka bahçeye geçtik. Seda etrafa bakarken tüm detayları inceliyordu. Havuzu gördüğünde gözleri heyecanla irileşti. “Yüzmeye bayılırım!”

Salem, damarlarıma dolan korkuyu hissetmişti.

“Bebekliğinden beri geniş kapsamlı dersler alıyor ve su güvenliğine hâkim. Bu benim için önemliydi.”

Salem’in elini tutarak hafifçe sıktım. Bu teşekkürünün sessiz bir göstergesiydi. Bana biraz buruk bir şekilde gülümsediğinde Forrest’ı düşündüğünü anladım. O gün, Krista ve benim dışımdaki diğer insanlarda da büyük bir yara bırakmıştı.

Seda, önümüzden ağaç eve doğru koşuyordu. Saçları dalgalıydı ve yarısı sırtından uzanıyordu. Onda kendimi görsem de çoğunlukla *mini* bir Salem vardı. Yanımdaki kadına bakarken kalbim sıcacık oldu. Bir insanın hayatında kaldıramayacağı birçok şey yaşamıştı. Güçlü ve gözü ka-

raydı, tümüyle bir savaşçıydı. Hamile olduğunda yanında olabilmeyi, ihtiyacı olan adam olabilmeyi istemiş olsam da o zamanlar bunu yapamayacağımı düşünmekte haklıydı. Gerçek bu olmasa da... Muhtemelen bir süre rol yapabildim ama Forrest'ın ölümünün ardından kendimden de *hayattan* da vazgeçmiştim. Benim yerime bir başkasının sorumluluk almasından nefret etsem de yalnız olmadığına seviniyordum.

“Tırmanabilir miyim?” Seda, ağaç eve bağlı ve çimen-toyla yere sabitlenmiş merdivene tutunuyordu.

“Göreyim seni.” Kendi başına tırmanmasına izin versem de kayabileceği için hemen altında duruyordum.

Şu andan itibaren hayatı boyunca ona yol göstermek ve düştüğünde onu yakalamak için yanında olacaktım.

En tepeye ulaştığında iç çekti. “Anne! Burada armut koltuklar var!”

Salem kahkaha atarken elleri şortunun arka cebindeydi. Güneş neredeyse tamamen batmıştı ve arkasında gelişigüzel bir şekilde parıldayan ateş böceklerini görebiliyordum.

“Armut koltuklara bayılıyor.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Öyle mi?”

“Evet.” Başını iki yana sallarken aklına gelen hatıraya gülümsüyordu. “Yatak odasına almak için yalvarmasına rağmen kabul etmedim ama sonunda beni pes ettirdi. Bir okuma köşesi var, koltuğu oraya koydum.”

Seda, ağaç evin girişinden başını uzattı. “Siz de geliyor musunuz?”

“Yeterince büyük,” dedim Salem’a. Belki yukarı çıkmak isterdi.

“Tamam.” Tırmanmaya başladığında bunu yapmak istemesem de bakışlarımı kışından alamıyordum. Mükemmel ve dolgundu. Onu tutup aşağı çekmek ve uzunca öpüşüp sevişmek istiyordum. Bedenim ihtiyaçla sızlıyordu. Çok uzun zaman olmuştu, altı yıl kadar. Gelgelim onunla işleri yavaştan almak da istiyordum.

Salem içeri girdiğinde ben de tırmandım.

Üçümüz kalabalık yapsak da hâlâ sırtımı duvara yaslayıp ayaklarımı uzatabileceğim boşluk kalmıştı.

Salem etrafa bakındı. Her detayıyla inşa etmem vakit almıştı ama sonuçtan gurur duyuyordum. “Çok hoş olmuş.”

“Teşekkürler.”

“Forrest bayılırdı.”

“Forrest mı?” diye sordu Seda merakla. “Bu onun ağaç evi mi? Merhaba diyebilir miyim?”

Salem parmaklarıyla Seda’nın sarı saçlarını taradı. “Forrest senin abin.”

“Ah. Yani, o... gitti mi?”

Salem üzgün bir şekilde başını salladı. “Evet, bebeğim, gitti.”

Seda akıllı bakışlarını bana çevirdi. “Abimin bir fotoğrafını görebilir miyim? Annemde hiç yok.”

“Tabii.” Yerimden kalkarak telefonumu cebimden çıkardım fotoğraflarım arasında gezmeye başladım. “İşte burada.”

Seda fotoğrafı inceliyordu. “Sence beni sever miydi?” Sorusu Salem’a değil, banaydı.

“Seveceğine eminim. Her zaman bir kardeş ve bir köpek isterdi.”

Gözleri parıldadı. “Bir köpeğiniz mi var? Bizim kedimiz var. Çok yaşlı ve genelde uyuyor. İsmi Binx.”

Gözlerim Salem’a döndü. Binx hâlâ onunlaydı. Dudaklarında yarım bir gülümsemeyle omuz silktilti.

“Benim bir köpeğim var. Adı Winnie.”

“Çok tatlı. Onunla tanışabilir miyim?”

“Tabii.”

Salem, aramızdaki iletişimi gülümseyerek izliyordu. Gözlerindeki yaşlar parıldıyordu. Bunun, benim için olduğu kadar onun için de duygusal olduğuna emindim.

“Şimdi gidebilir miyiz?”

“Eğer istiyorsan.”

“Evet.”

Aşağı inmek için hareketlense de başımı iki yana salladım. “Önce ben gideyim.”

Böylece eğer bir sorun olursa yardım edebilirdim.

“Tamam.” Dizlerimin üzerinde emeklememi bekledi. Evet, lanet olasıca yerde emekliyordum. Aşağı inip ayaklarım yere değdiğinde o çoktan ikinci basamağa basmıştı. Yardımına ihtiyacı olmadan bir şampiyon gibi halletmişti. “Hadi, anneciğim. Seni bekliyoruz.”

Salem merdivenlerden inmeye başladı ancak son basamakta ayağı takıldı.

“Ah,” diye inledi dengesini kaybederken.

Bense tam oradaydım. Onu kollarıma sarmış, düşmeden yere inmesine yardım etmişim. Kollarımda bana dönerek ellerini göğsüme yerleştirdi. Bana bakan gözleri irileşmişti, orada parıldayan arzuyu görebiliyordum. Eminim o da bende aynısını görüyordu.

Bana kapkek getirip de kalbime bir yol yaptığı andan beri bu kadını istiyordum. Ona böyle bakınca sanki aradan hiç zaman geçmemiş, sanki hiç ayrılmamışız gibi hissettim. Bence bir insanın size ait olduğunu böyle anlardınız. Ne zaman ne de mesafeler aranızdaki sevgiyi azaltmazdı.

“İyi misin?” diye sordum alnına düşen bir tutamı geriye iterken.

“E-evet,” diye kekeledi. Nefes nefeseydi.

Onu öpme isteğim neredeyse bastıramayacağım kadar yoğundu. Seda orada olmasa muhtemelen karşı koyamazdım.

“Acele edin. Köpecikle tanışmak istiyorum.”

Salem’ı tamamen ayaklarının üzerine indirdim. “Kızımız çağırıyor,” dedi ancak gözleri benden ayrılmamıştı.

“Kulağıma güzel geldi.”

Aklı karışmış gibi burnunu kırıştırdı. “Bizi çağırması mı?”

Başımı iki yana salladım. “Kızımız.”

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

Salem

Seda'nın saçları ağzımda uyandım.

"İyy," dedim öğürerek. Yüzümün hemen önündeki vahşi tutamlardan kurtulmaya çalışıyordum.

Onu gece Georgia'nın odasına yatırmıştım ama bir noktada benim yatağıma gelmişti ve ben de ona müsaade etmişim. Yakında huzur bulmak için yanıma geldiği bu anların sonuna gelecektik. Ben de fırsat varken tadını çıkartmak istiyordum.

Yerimde dönerek komodindeki telefonuma uzandım ve ekranına baktım. Thayer ve Caleb'dan birer mesaj vardı. Önce Caleb'inkini açtım.

Caleb: Eğer uygunsa Seda'yı öğlen alacağım.

Bir cevap yazdım.

Ben: Uygun.

Sonra Thayer'ın mesajını açtım.

Thayer: İkinizi kahvaltıya götürebilirim diye düşündüm sonra da Forrest'ın mezarını ziyaret ederiz. Dün

gece Seda'nın uğramak istediğinden bahsetmiştin.
Ama bu kötü bir fikirse sorun değil.

Esneyerek omzumun üzerindeki yanımda uyuyan bedenine baktım.

Ben: Harika bir fikir. Yeni uyandım. Uyuyan Güzel'i de uyandırmam lazım.

Thayer: Acele etme.

Ben: Caleb, onu saat 12 gibi alacak.

Cevap vermesi bu sefer biraz uzun sürmüştü.

Thayer: Tamam.

Telefonumu yerine bıraktıktan sonra yataktan kalkarak tuvalete gittim. Çişimi yapıp dişimi fırçaladıktan sonra sessizce alt kata inmiştim. Annemin tuvalete girip üstünü değiştirmesine yardım ettim ve ardından Seda'yı uyandırmak için tekrar üst kata çıktım.

"Uyumak istiyorum," diye homurdandı yastığına sıkıca sarılarak.

"Kahvaltı edip sonra abinin mezarına uğrayacağız."

Gözleri hızla açıldı. "Gerçekten mi?"

"Gitmek istediğini söylemiştin. Hâlâ geçerli mi?"

Hemen ayılarak başını salladı. "Ben duş alırken tekrar uyuya kalma," diye uyardım onu burnuna dokunarak.

Kıkırdayarak yerinde oynamaya başladı. "Kalmam."

"İstersen üstünü giyinip büyükannenle sohbet etmeye inebilirsin."

"Tamam!" Sırıtarak üstündeki örtüleri kenara itti. Benim odamdan çıkıp valizi Georgia'nın odasında olduğu için o tarafa koşturmaya başlamıştı.

Hızlıca bir duş alıp çıktım ve kendimi havluma sardım. Kirpiklerime biraz rimel, dudaklarıma parlaticı sürmüştüm. Üstümü giyinip Seda'ya ve anneme bakmam gerektiği için başka bir şeye vaktim yoktu.

Bir şort ve kırmızı atlet aldıktan sonra ayağıma beyaz spor ayakkabılarımı geçirdim. Saçım, duştan çıktığım için hâlâ ıslaktı. Ben de olduğu gibi bırakıp gidene kadar kurumasına karar verdim. Sonra da bir topuz yapardım.

Alt kata indiğimde Seda annemin hastane yatağının yanında oturuyordu. İkisi de boyama yaparken sessizce sohbet ediyorlardı. Telefonumu çıkarıp bu tatlı ânın fotoğrafını çekmekten kendimi alamadım.

“Anneciğim!” Seda beni görünce seslenmekten geri kalmadı. “Gitmeye hazır mıyız? Acıktım. Pankek istiyorum, hem de çikolata parçacıklı ve şuruplu ve-”

Heyecanına karşı güldüm. “Bir nefes al, kızım.”

Duraksayarak derin bir nefes aldı. “Büyükanne, sen de bizimle gelecek misin?”

Annem başını iki yana salladı. “Hayır, tatlım. Bu sefer değil.”

“Aaa, çok kötü. Olsun, sorun değil sana bir şeyler getiririm.”

Annem nazikçe eline vurdu. “Olur, tatlım.”

“Döndüğümde boyama yapmaya devam edebilir miyiz?”

“Tabii, istersen ederiz.”

“Baban öğlen seni almaya gelecek ve Boston'a döneceksiniz,” dedim mutfığa ilerlerken. Annem için bir yoğurt açarak ilaçlarını bir kâseye koydum. Bu noktada çoğunluk-

la ağrı kesici alıyordu. Mümkün olan en iyi şekilde hissetmeye çalışıyordu.

“Ah, adamım. Burayı sevmiştim,” dedi ben odaya döndüğümde.

“Geri geleceksin. Endişelenme.”

Annem ilaçlarını ve yoğurdu aldığında kalanını yemesi için onu cesaretlendirdim. Bunu istemese de mecbur olduğunun farkındaydı. Yoğurt bittiğinde çöpe atarak Thayer’a hazır olduğumuza dair bir mesaj gönderdim.

“Geç kalmayız, anne. Uslu dur. Georgia on beş dakikaya burada olur.”

İç çekti. “Siz ikiniz bana hiç güvenmiyorsunuz, değil mi?”

Gülerek başının üzerini öptüm. “Hayır, güvenmiyoruz.”

Boyama yaptığı sayfayı inceliyordu. “Size iyi kahvaltılar.”

“Seni seviyorum, anne.”

“Ben de seni seviyorum.”

Seda kollarını mümkün olduğunca büyükannesinin boynuna doladı. “Seni seviyorum, büyükanne.”

“Seni seviyorum, fıstık,” dedi annem yanağını öperek. .

Seda’nın elini tuttum ve ön verandaya adım attık. Georgia bahçe kapısından gireceği için giriş kapısını arkamdan kitlemişim.

“Anneciğim?”

“Evet, bebeğim?” Çantamla dizlerimin üzerine eğildim.

“Büyükanнем neden ölmek zorunda? Abim neden ölmek zorundaydı?”

Beş yaşında bir çocukla bu konuşmayı yapmak zordu.

Ona yalan söylemek istemiyordum ama olanları anlayacağı bir şekilde açıklamam gerekiyordu.

Yerimden doğrulmadan onu nazikçe kollarıma aldım. “Hayat güzel.” Saçlarını alnından geriye ittim. “Çiçek bahçelerinde koşuyor, yazın kelebekleri ve kışın da dilimizle kar tanelerini yakalıyoruz. Ölüm de hayatın diğer parçası. Hepimizin kaçınılmaz sonu. Bir çeşit dengeleyici.” Dikkatlice beni dinleyip her söylediğim kelimeye odaklanıyordu. “Ölüm bu kadar korkunç bir şey olarak görülmemeli. Bize her bir nefesimizi, her bir kalp atışımızı hatırlatıyor,” göğsünü işaret ettikten sonra elimi onun atan kalbine yerleştirdim, “mutlu olmamız gereken bir hediye.”

Tam karşımda durmuş söylediklerimi düşünüyordu. “Yani, büyükannem için mutlu mu olmalıyım?”

“Ölümün özellikle geride kalan insanlar için korkutucu olduğunu anlamalısın. Üzüntüyü ve kaybımızın acısını yaşarız.”

“Ve büyükannem?”

“Ölmek istemediğine eminim ama artık acı çekmeyecek.”

“Yani,” dudaklarını ileri geri oynatarak ekledi, “ölüm yaşamaktan daha mı iyi?”

“Ne demek istiyorsun, tatlım?”

“Yani, uf oluyorum ve canım yanıyor. Ağlayıp üzülüyorum. Ölüm bu acıyı aldığı için çok kötü olmamalı.”

Ona gülümsedim. “Olaylara bakmak için harika bir bakış açısı.”

Verandadan inerken tekrar elinden tuttum ve birlikte

Thayer'ın evine yürüdük. O da kapıdan yeni çıkıyordu. Saçları yeni duş aldığı için nemliydi ve kulaklarının etrafında kıvrılmıştı. Hâkî bir kargo şortla yeşil tişört giymişti. Ona bakmak bile midemde kelebeklerin uçuşmasına sebep oluyordu.

“Siz hanımlar kahvaltıya hazır mısınız?” Anahtarının uzaktan kumandasına basarak kamyonetinin kilidini açtı.

“Evet! Evet!” Seda zıplayıp duruyordu. “Pankek istiyorum, hem de çikolata parçacıklı ve şuruplu ve krem şantili ve-” Elini nazikçe elime sararak etrafta zıplayıp durmasına engel oldum. Kıkırdarken bana dönüp gülümsedi. “Üzgünüm.”

Thayer tüm olanları sıritarak izlerken gözleri parlıyordu. “Pankek, anlaşıldı.”

“Lanet olsun,” dedim alnıma vururken, “gidip araba koltuğunu getireyim.” Yan tarafa geçmek için döndüğümde Thayer beni durdurdu.

“Çoktan hallettim.” Arka kapıyı açtığında tıpkı benim arabamdakine benzeyen yükseltici bir koltukla karşılaştım. Ancak bu açık pembeydi. Ben, arabamın tasarımına uyacak rengi seçmiştim Thayer da Seda'nın en sevdiği rengi, daha doğrusu gökkuşağından sonra ikinci en sevdiği rengi seçmişti.

Bir araba koltuğu için ağlamayacağım! Kendi kendimi azarladım.

“Ah, vay canına. Tamam. Bunu ne zaman aldın?”

“Geçen gece.” Bunu çok olağan bir şeymiş gibi söylemişti. Sanki dün, gecenin bir köründe gidip Seda'ya araba

koltuğu almamış gibi. Bu çok küçük bir şeydi ama çok fazla anlam ifade ediyordu.

“Acele edin, arkadaşlar. Acıktım.” Seda arabanın arka koltuğuna tırmanıp kendini koltuğa yerleştirse de Thayer kemerlerini sıkılaştırarak güvende olduğuna emin oldu.

Kapıyı kapatıp beni orada dikilmiş onları izlerken görünce kaşını kaldırdı. “Ne? Yanlış bir şey mi yaptım?”

“Hayır.” Yavaşça başımı iki yana salladım. “Her şeyi doğru yaptın. Bu da çok can sıkıcı.”

Gülerken kollarını göğsünde kavuşturdu. “Can sıkıcı mı? Nasıl yani?”

“Çünkü hiç kimse bununla boy ölçüşemez,” diye mırıldandım. Arabaya binmek için etrafından dolanmaya yeltendim.

Ancak beni hemen kolayca bırakmadı. Sıcak eli, bileğime kapanıp beni etrafımda çevirerek göğsüne çekti. “Bunları, o amaçla yapmıyorum. Hiçbir şekilde... benim iyi olduğumu düşünmen için şov yapmam.”

Başımı iki yana sallarken bakışlarımı bileğimdeki elinden ayıramıyordum. “Bunu biliyorum, Thayer.”

Hiçbir şey söylemedi ama gözlerinde görebiliyordum.

Beni seviyordu. Beni hâlâ o zamanlar olduğu kadar seviyordu. Hiç değişmemişti ama kendini hayatıma bir anda sokmak istemediği için bunu söylemeyecekti de.

“Gitsek iyi olacak,” dedim içinde bulunduğumuz ârı bölüp kolumu nazikçe çekerken. “Seda acıktı.”

Başını sallayıp mırıldanarak arkasını döndü, “Tamam.”

Restorana giderken ikimiz de sessizdik ama Seda,

Thayer'a okulu ve en yakın arkadaşı Maddy hakkında hikâyeler anlatarak bizi eğlendiriyordu. Thayer, Seda'nın her bir kelimesini dikkatle dinleyip verdiği detayları hafızasına kazıyordu.

Arabayı restoranın arka tarafına park ettiğimizde Seda hiç vakit kaybetmeden kemerini çözerek kapıya uzandı. Ancak çocuk kilidi olduğu için kapı açılmamıştı.

"Açıl susam," diye homurdandı kapıyı açmak için zorlarken. "Pankekleri mideme atmak istiyorum!"

Bir anda kendime gelerek Thayer'ı uyardım, "Açken bir canavara dönüşüyor."

"Acil durum çikolatalarımı yediğim kötü oldu."

"Çikolata parçacıklı pankek, lütfen!" Kapının kolunu tekrar zorladı.

Onu bu ıstıraptan kurtarmak için kamyonetten inerek kapısını açtım. Aşağı indikten sonra koşuşturmanın bir işe yaramayacağını bildiği için yanımda durmaya başladı.

Thayer kamyoneti kilitledikten sonra birlikte restorana girdik. Kasaba küçük olsa da bu mekân her zaman kalabalık oluyordu. Birkaç kişi bizden yöne baktığında neler döndüğünü anladıklarını düşündüm.

Yakın zamanda sadece kasabaya dönmüş olmam değil, on dokuz yaşımdayken Thayer'la aşkımızın bir meyvesi olduğunu konuşmaya başlayacaklardı. Bu en az gelecek beş yıl için kasabanın dedikodu açlığını doyururdu.

Thayer arka taraftaki masalardan birine ilerleyerek bir tarafına yerleşti. Seda'nın tam karşısına, benim yanıma, oturacağını düşündüğünü biliyordum ama onun yanına

oturmayı seçmişti. Thayer'ın bakışları şaşkınlıkla bana döndü.

Onların karşısına geçerken bu ânın hafızama kaydetmem gereken anlardan olduğunun farkındaydım. Yan yana ne kadar harika göründüklerini unutmak istemiyordum.

“Burada biri bana çikolata parçacıklı pankek getirebilir mi acaba?” Seda'nın sorusu, tüm binanın onu duymasını sağlayacak kadar yüksekti. Artık bakmayan kişiler bile bize dönmüştü.

“Seda, istediğimiz şeyleri bu şekilde dile getiremeyiz.”

“Ah, rica etmeyi unuttum. Üzgünüm.”

Başımı iki yana salladım. Rica etmeyi unutmuştu evet ama ben, onun düşünerek konuşmuyor olmasına takılmıştım.

“Kimleri görüyorum böyle. Salem Matthews'ın *ta kendisini* bir daha göreceğimi düşünmezdim.”

Her zaman buradaki favori garsonum olan Darla'ya gülümsedim. “Selam, nasılsın?”

“İyiyim.” Başını sallarken gözleri üçümüz arasında geziniyordu. “Senin mi?” Seda'yı işaret etti.

“Evet.” Gururla gülümsüyordum. “Benim.”

“Ve... Caleb'in mı?” Bu hadsiz ve hatta kaba bir soru olsa da kötü niyetli olmadığını biliyordum. Küçük kasabalarda insanlar böyle olurdu. Sizi ilgilendiren şey herkesi ilgilendirirdi.

“Biyolojik olarak soruyorsun sanırım?”

“E-evet?” Bu soruya karşılık verirken kekeleydi.

“Cevap hayır. Thayer,” elimle onu işaret ettim, “biyo-

lojik babası. Herkes merak ediyorsa da söyleyeyim, yakın zamana kadar haberi yoktu. Caleb da onun babası, kızımı büyüttü, hepsi bu.”

Çenemi kaldırarak insanlardan çekinmeyi reddettim.

Karşımda oturan Seda hayal kırıklığıyla ofladı. “Bu insanların hepsi neden babamın kim olduğunu merak ediyor? İki babacığım var çünkü hepinizden iki kat daha şanslıyım. Şimdi çikolata parçacıklı pankek alabilir miyim?”

Bu açıklamayla birlikte restorandaki herkes yemeklerini yiyip kahvelerini içmeye döndüler. İnsanlara haddini bildirmek Seda’ya kalmıştı.

BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

Thayer

Restoranda yaşadığımız durum pek iyi olmasa da Salem, her şeyi hallettiği gibi bunu da harika bir şekilde halletmişti.

Hepimiz doyduktan sonra kızlarımı alıp çiçekçiye götürmüştüm ve Seda, Forrest'ın mezarı için çiçek seçmişti. Etrafta koşuşturup tüm çiçeklere meraklı bir şekilde bakmasını bekliyordum ancak görünen o ki Seda, beklediğim şeyleri çok nadiren yapıyordu. Aksine, küçük dükkânda sessizce gezinerek dikkatle tüm çiçeklere baktı ve dokunmamaya özen gösterdi.

“Gülümsüyorsun,” dedi Salem yanımda. “Ne düşünüyorsun?”

Başımı ona çevirdim. “Şanslı bir piç olduğumu. Kızlarımla kahvaltıya gittim ve bu lanet olasıca şey kulağa aşırı güzel geliyor. Kızlarım,” diye tekrarladım. Salem kızarıırken benim gülümsemem genişliyordu.

Bir tutam saçı kulağının arkasına itti. “Senin olduğumu düşünüyorsun yani?”

“Düşünüyor muyum? Hayır, bebeğim, biliyorum. Önceden de biliyordum, şimdi de biliyordum. Tıpkı benim senin olduğum gibi sen de benimsin. Sana sahip değilim ama bana mükemmel derecede uyuyorsun. Kaybettiğimin farkında dahi olmadığım bir yapboz parçası gibi.”

Bakışları yumuşamış, dudakları utangaç bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Söylediğim şey hoşuna gitmiş olmalıydı ki her bir kelimemde içtendim.

İlerimizde olan Seda bir buket çiçeği işaret etti. “Bunlar.”

Ayçiçeği, okalıptüs ve Salem’in, Forrest’in mezarına bıraktığına şüphelendiğime benzer mor yaban çiçeklerinden yapılmış hazır bir buketi.

Buketi alarak kasaya götürdüm. “Bunu alıyoruz.”

Ödemesini yaptıktan sonra Seda’ya uzattım.

Salem kenarda durmuş, kızımızla iletişim kurmamı izliyordu. Gözlerindeki suçluluk duygusunu ve her şeyi batırdığına dair o endişeyi görebiliyordum. Bu düşünceleri onun zihninden silebilmeyi isterdim. Çünkü önceden ne olduğunun hiçbir önemi yoktu, artık buradaydık.

Geçmişinde Caleb vardı, geleceği ise bendim. Benim için önemli olan tek şey buydu.

“Hadi, hanımlar, çok vaktimiz yok.”

Tekrar kamyonetime yerleştikten sonra kısa mesafe ötedeki mezarlığa ilerledik. Restoranda tahmin ettiğimden uzun durmuştuk ve Caleb, Seda’yı öğlen alacağı için zamanında döndüğümüze emin olmak istiyordum. Çocuğumdan

ayrılmam gerektiğini bilmek canımı sıkarsa da Caleb'ın işine de karışmak istemiyordum. Uzun vadede ilişkimizi samimi tutmamız gerektiğinin bilincindeydim.

Mezarlığa geldiğimizde Seda kamyonetten atlayarak olduğu yerde taş kesildi. "Burası sessizmiş," diye fısıldadı.

"Mezarlıklar neredeyse her zaman sessizdir. Sanırım buraya tam da o yüzden ebedi istirahat yeri diyorlar."

"Hımm," diye homurdandı. Salem, Seda'nın araba koltuğunun yanına uzanarak çiçekleri aldı ve ona uzattı. "Tutar mısın?" Küçük kızım bunu bana sormuştu. "Benim küçük ellerim için çok büyükler." Ellerini uzatarak parmaklarını oynattı.

Çiçekleri aldığımda Seda, bir eliyle boştaki elimi diğer eliyle annesinin elini tutunca şaşırdım.

Beni yeterince tanıımıyordu ama yine de sevgi dolu bir kalbi olduğu için ilgisini göstermekten çekinmiyordu.

Üçümüz el ele yeni biçilmiş çimenlerin üzerinde ilerledik. Forrest'ın mezarını görünce Seda'ya gösterdim.

"Tam oradaki. Abin."

Büyük kahverengi gözleriyle -benim gözlerimle- bana baktı. Buna alışabileceğimi hiç sanmıyordum.

"Sence benden hoşlanır mıydı?" Bunu daha önce de sormuştu. Kafasında tarttığı bir soru olmalıydı.

"Senin gibi küçük bir kardeşinin olmasına eminim ki bayılırdı."

"Keşke onu tanısaydım," dedi mezar taşına ulaştığımızda. Ellerimizi bıraktı ve homurdanarak çiçekleri benden aldı. "Al bakalım, Forrest." Çiçekleri, mezarın yanına bı-

rakmıştı. “Bunları senin için aldım. Çok güzeller. Umarım seversin.” Seda, destek görmek için bize döndü. Sanki yaptığı şeyin doğru olup olmadığını sorgular gibiydi. Başımı salladığımda devam etti. “Dinozorları seviyorum, annem senin de sevdiğini söyledi. Çok havalı. Olduğun yerde televizyon var mı? Muhtemelen yoktur ama eğer varsa bir dizi izliyorum-”

Salem’la birlikte birkaç metre ötede çimenlerin üzerine oturarak Seda’nın abisiyle konuşmasına müsaade ettik. Bacaklarımı esnetirken Salem, bacaklarımızın birbirine değeceği kadar bana yakındı. Başını, omzuma yaslamıştı.

Bu... rüya gibiydi.

Asla benim olamayacağına dair kaderimi kabul etmiştim ama evren bize bir şans daha vermişti ve bunun sebebinin birlikte olmamız gerektiği olduğunu düşünmeden edemiyordum.

“Oldukça harika bir çocuk, değil mi?” Bu soruyu sadece benim duyabileceğim şekilde fısıldamıştı.

Bağdaş kurarak oturup sanki karşısındaymış gibi Forrest’la sohbet eden küçük kızımızı izlerken gülümsedim.

“Harika.”

Caleb’in parlak Mercedes’i döndüğümüzde garaj yolundaydı. Bunun beni kızdırmasına izin vermedim. Bu konuda lanet olasıca bir yetişkin gibi davranmalıydım.

“Babacığım!” Seda arka koltuktan heyecanla seslendi.

Bu heyecanın bana karşı olmadığını bildiğimden göğ-

sümde küçük bir sızı hissetmişim. Bunu, tıpkı Caleb'in yaptığı gibi kazanmam gerekiyordu.

Kamyonetimi evimin önüne park ederken Caleb bize doğru ilerleyip arabadan inen Seda'yı kucağına aldı.

"İşte benim kızım." Onu etrafında döndürmüştü.

Seda'yı ne kadar çok sevdiğini görünce öfkem az da olsa dindi. Onu tıpkı kendi çocuğu gibi birçok insanın yapamayacağı kadar çok seviyordu.

Bana dönmeden önce Seda'yı yere bıraktı, elini uzattı. "Nasıl gidiyor?"

Dün, onlarla ilgilendiği için teşekkür ederken Caleb'i hazırlıksız yakaladığımın farkındaydım yüzünden anlaşıyordu. Üniversiteye giden ergenin teki olduğu zamanlar ondan pek hoşlanmıyordum. Ama artık ikimiz de bunu geçmişte bırakmak için elimizden geleni yapıyorduk.

"İyiyim." Elini sıktım. "Senin gecen nasıldı?"

"İyiydi." Güldü. "Annem beni gördüğüne sevindi." Salem'in gözlerini devirdiğini yakalayabilmişim. "Annem, Salem'dan hoşlanmıyor," diye açıkladı Caleb.

Salem ofladı. "İşler o kadar da ciddi değilken bana karşı iyi davranıyordu. Ama liseden mezun olduğumuz yıl sen, benden ayrılmayınca ödü patladı." Bana bakarken cümlesini tamamlamıştı, "Oğlundan vazgeçemeyen annelerden biri."

Caleb bu sefer kahkaha atmıştı. "Haksız sayılmazsın."

Salem devam ederek ekledi, "Caleb, Seda'yı kendi çocuğu gibi kabul ettiğinde bu durum hiç hoşuna gitmedi."

Caleb, hafifçe Seda'nın omuzlarını sıktı. "O kaybeder

çünkü bu kız dünyadaki en harika kız.” Seda’yı tekrar kucağına alarak döndürmeye başladığında etrafa kıkırtılar yayılıyordu. Onu yere indirdikten sonra ekledi, “Geçtiğimiz birkaç yılda ebeveynlerimle çok görüşemedim. Bu yüzden biraz çaba sarf ediyorum ama pek de kolay değil.”

Salem ona anlayışlı bir şekilde gülümsedi.

“Annen böyle olduğu için üzgünüm.”

Caleb omuz silkti. “Üzülme, değişebilirdi. Her neyse,” Seda’nın başına hafifçe dokundu, “gitmeye hazır mısın?”

“Evet! *Target**’a gidebilir miyiz? Almak istediğim yeni bir prenses oyuncağı var ve-”

“Bunu düşüneceğim.”

Salem bana doğru fisıldadı, “Yolda duracak. Caleb, Seda ne isterse alır.”

“Hey,” diye araya girdi Caleb, “bunu duydum.”

“Ama doğru.” Salem topuzunu açarken kendimi sapık gibi hissetim çünkü saçlarının omuzlarından dökülmesi bile beni tahrik etmişti.

Ya da gerçekten artık biriyle yatmam gerekiyordu.

Altı yıl, kimseyle birlikte olmamak için uzun bir süreydi ve dürüst olmak gerekirse onu görene kadar gayet iyi gidiyordum. Şimdiyse yedi yirmi dört azgındım. Erekte bir hâlde şantiyelere gitmek oldukça garipti, ayrıca açıklaması da zordu.

“Gidip çantasını getireyim de yola çıkın.”

“Çoktan aldım. Georgia beni içeri aldı, annene de görürüz demek istemiştım hem.”

* Çok popüler bir marketler zinciri. -çn.

“Ah, tamam.” Salem eğilerek Seda’ya kollarını açtı. “Görüşürüz o zaman, sevimli ufaklığım.”

Seda hızla kollarının arasına girerek Salem’in boynuna sarıldı. “Seni seviyorum, anneciğim. Seni çok özleyeceğim.”

Salem ondan ayrıldıktan sonra elini kaldırarak parmaklarını açtı. “Çok ne kadar? Bu kadar mı?”

“Hayır, daha fazla!” Seda kıkırdadı. “*Bu* kadar gibi.” Kollarını geniş bir şekilde açmıştı.

Salem onu kendine çekerek tekrardan sarılırken yüzünü Seda’nın boynuna gömmüştü. “Seni seviyorum, bebeğim.”

“Ben de seni seviyorum, anneciğim. Artık beni bırak. Sıkıyorsun.”

Salem onu bırakarak yerinden doğruldu. “Siz ikiniz yola çıksanız harika olur yoksa trafiğe kalacaksınız.”

Caleb gözlerini devirdi. “Her zaman trafik var.”

Salem gülmüştü. “Bu doğru.”

Yere eğilerek Seda’ya döndüm, “Hoşça kal. Umarım yakında tekrar gelirsin.”

Hevesle başını salladı. “Tekrar ağaç eve girmek istiyorum. Eğlenceliydi.”

“Geri döndüğünde söz ağaç evde istediğin kadar oynayabilirsin.”

“Harika! Teşekkürler, baba!”

Benimle sarılarak vedalaşmasını beklemiyordum ama küçük kolları boynuma dolanarak beni sıktı.

Siktir, duygulanmıştım.

Vedalaştıktan sonra Caleb, Salem’la birlikte Seda’yı arabaya yerleştirirken onları kaldırımdan izliyordum. Son-

ra geri çekilerek arabaya bindi. Araba görüş açımızdan uzaklaşmadan önce kornaya bastı.

Salem ağır bir şekilde iç çekti. “Onu şimdiden özledim. Sanki bir uzvunu kaybetmişim gibi.”

“Biliyorum,” diye mırıldandım. Sadece Seda’yı değil, Forrest’ı da düşünüyordum.

Gözleri anlayışla doldu, artık onun da Forrest’ı düşündüğüne şüphem yoktu. Eli benimkine uzanarak hafifçe sıktı.

Hiçbir şey söylemedi. Söylemesine gerek yoktu. Bazen hiçbir şey söylememek, her şeyi söylemekten daha anlamlıydı.

BÖLÜM YİRMİ DOKUZ

Salem

Saat geç olmuştu ve yorgunluktan geberiyordum. Kendimi yatağıma yüz üstü bırakmaktan daha çok istediğim bir şey yoktu ama Thayer'ı görme isteğim sanırım ağır basıyordu.

Annemle son haftamız oldukça yorucu geçmişti.

Zaman geliyordu.

Farkındaydı.

Farkındaydım.

Georgia farkındaydı.

Onun son nefesini aldığını görecek olmak ve bu dünyayı sonsuza kadar terk edecek olması beni dehşete düşürüyordu. Ama onun daha fazla incinmesini istemiyordum. O kadar çok ağrısı vardı ki artık morfin bile etkili olmuyordu ama en azından ilaçlar uykuya dalmasını kolaylaştırıyordu.

Yandaki eve yürüdükten sonra verandaya adım atarak zili çaldım. Buraya kaçma isteğimi bastırmakta zorlansam da artık bir yetişkin olduğumu ve saklayacak hiçbir şey

olmadığını kendime hatırlatmam gerekiyordu. Bekârdım, Thayer bekârdı ve yirmi beş yaşındaydım, o da otuz yedi yaşındaydı.

Kapı açıldı. Hiçbir şey söylemeden içeri girmem için kenara çekildi.

“Selam.” Bir anda buraya geldiğim için kendimi garip hissetmiştim.

“Selam,” dedi gülümsemesine karşı koymaya çalışarak. “Bir kadeh şarap ister misin?”

Yavaşça güldüm. “Harika olur.”

Çok fazla içmezdim ama şu an tam da ihtiyacım olan şeydi.

Onu mutfağa takip ederek ilk öpüştüğümüz yere baktım.

Dolabın önünde durdu. “Kırmızı mı, beyaz mı?”

“Kırmızı.”

Bir kadehi doldurduktan sonra tezgâhın üzerinden bana itti. Bar taburesine oturmuş, kendime bir kadeh doldurup bize peynir ve krakerlerden oluşan bir tabak hazırlamasını izliyordum.

Yanıma yerleştğinde kolu benimkine değdi. Sırtımdan aşağı bir ürperti indi. Bedenimin hasret kaldığı şekilde dokunulmayalı çok uzun zaman olmuştu. Onun tek bir dokunuşu bile alevler içinde kalmama sebep oluyordu. Kıpırdandığımı fark etmiş olacak ki gözlerini kıstı. İç çektiğinde onun arzusunun benimkinden daha beter olduğuna emindim.

Bu adam, altı koca yıldır hiçbir kadına dokunmamıştı.

Eğer dokunmuş olsa ona kızamazdım. Bu beklediğim

bir şeydi. Ama hiç yapmamış olması beni en çok tahrik eden şeylerden biriydi.

“Sen... ah... konuşmak ister misin?” Dikkat çekmeden ereksiyonunu düzeltmek istese de başarısız oldu.

Ağzım sulanmıştı ama sebebi şarabın lezzetli olması ya da peyniri beğenmem değildi.

Annemi sorduğunu düşünerek cevap verdim, “Aslında hayır ama muhtemelen konuşmalıyım.”

“Mecbur değilsin.” Bir kraker alarak üstüne bir parça peynir yerleştirdi.

“Biliyorum.”

Thayer hiçbir zaman beni istemediğim bir şeyi yapmak ya da konuşmak konusunda zorlamamıştı. İnsanlar özellikle geçmişte, aramızdaki yaş farkına bakınca aksini düşünüyor olmalılardı ama bu doğru değildi. Thayer bir alfa erkek olsa da geçmişimin farkındaydı ve ilişkimizde kontrolün gerçekte kimde olduğunu bana her zaman hissettiriyordu.

Şaraptan bir yudum aldığımda bir süredir sessizdik, bu yüzden dudaklarımı araladım. “Bu haftayı atlatabileceğini sanmıyorum.”

Thayer dişlerinin arasından tıslarcasına cevap verdi. “Siktir.” Bir eliyle yanaklarındaki ve çenesindeki kirli sakala uzandı. “Üzgünüm, Salem. Gerçekten ne diyeceğimi bilemiyorum.”

“Bunun geleceğini biliyorduk, sır değildi ama yine de yaklaşmış olması çok garip hissettiriyor.”

Elini enseme uzatıp beni kendine doğru çektiğinde şaşırdım. Serçe parmağındaki yüzük tenimin aksine soğuktu.

“Ne olursa olsun, Günişığım, ben yanıdayım.”

Verdiğim nefesle tüm bedenimin titrediğini hissettim. Onun, bunları söylediğini duymak çok güzel, hatta güzel-
den de öteydi. Dudakları yumuşak bir şekilde alnıma uzan-
dı. İç çekerek kendimi ona bıraktım. Thayer, beni komple
eritmeyi başaracak bir yöntemle sahipti. Onunlayken *gü-
vende* hissediyordum.

Beni bıraktığında eline uzandım. “Bu yüzük de ne?”
Bu soru ağzımdan çıktığı an cevabımı almıştım. Üstüne
damgalanmış güneş bana bakıyordu. “Bunu kaybettiğimi
sanıyordum,” diye mırıldandım. Gözyaşları, gözlerimi ya-
kırıyordu. Parmağımı soğuk yüzeyinde gezdirdim. “Sana
fırlatmıştım.” Kendimi anılara dalarken buldum. “Ertesi
sabah baktığımda yoktu.”

Boğazıma bir yumru oturdu, çünkü onu Thayer almıştı.
Bunca zaman *saklamıştı*.

“Onu hep geri vermeye niyetlendim.”

“Ama temelli gitmiştim,” diye tamamladım cümlesini.

Başını sallayarak elini benden çekti. Serçe parmağında-
ki yüzüğü çıkartarak sol elime uzandı. Yüzüğü, boştaki yü-
zük parmağıma yerleştirip dudaklarıyla küçük bir öpücük
kondurduğunda nefesimi tuttum.

“Bu kalsın,” dedi alçak bir sesle homurdanırken, “ta ki
ben bunu çıkartıp yenisiyle değiştirene kadar.”

Dudaklarımı ıslattım. “Öyle mi olacak?”

“Evet.” Sesi kalın ve boğuktu. Yerimde kıpırdanarak ba-
caklarımı birbirine bastırdım. Doldurulma arzusu içimi kap-
lıyordu. “Netleştirmek için söylüyorum, Günışığı. Hiçbir
yanlış anlaşılma olmasın, planım seni karım yapmak.”

Kalbim gürültüyle ve deli gibi atıyordu. “Benimle evlenmek mi istiyorsun?” Sesim yüksek ve tizdi.

“Seninle evlenmekten daha fazlasını istiyorum.”

“Bu-bu da ne demek?” Karşımdaki adam beni o kadar şaşırtmıştı ki artık kekeliyordum.

“Bu demek oluyor ki senden çocuklarım olsun istiyorum. Seninle tatile gitmek istiyorum. Bu mutfakta sana yemek pişirmek istiyorum ve evi temizlemek gibi saçma sapan günlük işleri beraber yapalım istiyorum. Senin kıyafetlerinle benimkilerin aynı lanet olasıca makinede yıkanmasını istiyorum. Birlikte gülüp birlikte ağlayalım istiyorum. Sana her gece uyurken sarılmak istiyorum. Gece yatarken ve sabah uyandığında seni öpmek istiyorum. Seninle yavaşça sevişmek ve seni sertçe becermek istiyorum. Ön verandada oturup salıncakta sallanalım istiyorum. Sadece seninle yaşlanmayı değil, seninle bir hayat yaşamayı istiyorum. Hepsini istiyorum.”

Karşımdaki adamın üstüne atladım.

Resmen oturduğum tabureden atlayıp kollarımı boynuna dolamış ve onu öpmeye başlamıştım. Tabure yere düşerek gürültülü bir ses çıkardı. Beni sıkıca tutarken öpüşüme karşılık veriyordu.

Yerinden kalktığında beni kollarına almış, bacaklarım da beline dolanmıştı.

Kıçımı tezgâha yerleştirirken dudakları benden bir an olsun ayrılmadı.

Kalçalarım ona yaslanmak için ileri doğru gitse de elini uzatarak beni sabit durmaya zorladı. Karşı çıkarak inledim.

Bu ihtiyaçtı. Ona ihtiyacım vardı.

“Thayer,” diye yalvardım öpücüklerimizin arasından.

Dudakları yumuşak bir şekilde kulağıma doğru uzandı.

“İşleri ağırdan almak istiyorum,” diye hatırlattı.

Geriye çekilerek tişörtünü tuttum ve onu, bana bakmaya zorladım. “Yavaşça becer. Sensiz altı yıl geçirdim. Seni istiyorum. Bugün, yarın, bundan elli yıl sonra ve hatta biz yıldız tozuna dönüşene kadar.” Kelimelerime karşı gülümsedi. “Şimdi, *lütfen*, Tanrı aşkına-”

Cümlemi bitirmeme gerek yoktu. Ağzı benimkinin üzerine kapanarak nefesimi kesti.

Ellerim tişörtünün altına uzanmış, karnının sıcaklığını keşfediyordu. Dokunuşumla kasları gerildiğinde onu kendime, bacaklarımın arasına çektim.

Kulağıma kadar öpücüklerle ilerleyerek mırıldandı, “Sen benim için her şeysin.”

Bir elini göğsümden, memelerimin arasından, iterek beni nazikçe geriye yatırdı. Ardımdaki taş soğuktu ama hızlıca kot şortumun düğmesini açıp bacaklarımdan sıyrıldığında artık soğuk hissetmiyordum.

Dilini, amıma ilk değdirdiği an inledim. Sesimi boğmak için elimle ağzımı kapattım. Bunu bir şekilde hissetmiş olacak ki uzanarak kolumu aşağı çekti. Beni duymak istiyordu. Çok uzun zamandır aç kalmış bir adam gibi dili üzerimde geziniyordu ki bunun bir açıdan doğru olduğunu söylemek yanlış olmazdı. Eli harekete geçtiğinde, eşofmanın üzerinden kendini avuçladığını gördüm. Bu görüntüyle birlikte dudaklarımdan bir inilti daha yükseldi. Thay-

er'in kendine dokunuyor olması beni acayip bir şekilde tahrik ediyordu.

Boştaki eliyle klitorisimi okşarken diğer yandan diliyle beni uyarmaya devam ettiğinde, orgazmım beni sardı.

"Evet, evet, evet!" İlerken orgazmın hiç bitmeyeceğini düşünüyordum.

Tamamen boşaldığım an bacaklarım titriyordu. Tezgâhtan inip Thayer'ın karşısında diz çöktüm.

Daha fazla vakit kaybetmek istemediğim için aletini, eşofmanından çıkarttım. Büyük, sert ve benim için hazırды.

Dudağımı ısırarak yukarıya, kirpiklerimin arasından ona baktım. "Bilgin olsun diye söylüyorum, sen hâlâ bunu yaptığım tek adamsın."

Ona cevap verme şansı tanımamıştım bile. Dilimi uzatarak aletin ucundaki meniye yaladığım an tuzlu tadı ağzıma yayıldı.

Gözleri koyulaşıp kısıldı ve başını geriye atarken dudaklarından bir inilti döküldü, "*Siktir.*"

Dilimi, aletin ucunda gezdirirken onu daha da derine aldım, diğer yandan elimle onu okşamaya devam ediyordum. Çıkardığı seslere bakılırsa fena değildim. Beni geriye doğru ittiğinde, onu ağzıma alalı çok olmamıştı.

"Ağzına gelmeyeceğim. Bu gece değil."

Dizlerinin üzerine çökerek beni sertçe öpmek için kendine doğru çekti. Alt dudağımı ısırıp hemen ardından diliyle o sızıyı dağıtmıştı.

Üzerimizde kalan son kıyafetlerden de kurtulduğumuz-

da beni yere yatırdı. Bacaklarımdan birini açarak sert bir hamleyle içime girdi.

“Aman Tanrım!” Tırnaklarım, tutunacak bir yer ararken sırtına uzanmıştı.

Resmen yanan gözlerini benden ayırmıyordu. Parmakları nazikçe karnımdaki çatlak izlerinde gezinmeye başladı.

“Bunları çok fazla sevdim.” Bu iltifatıyla kızardım. Elini karnıma yerleştirdi. “Burada çocuğumuzu büyüttün. Bedenin onu o kadar çok sevdiği için hatırlamak istiyor.” İzlerden birini parmağıyla takip ederken neredeyse titreyecektim. “Çok güzel hissettiriyorsun, bebeğim. Her zaman benimmiş gibi hissettiriyorsun.” Başını boynuma gömerek aralık dudaklarındaki öpücükleri hassas tenime bırakmaya başladı. Onu bırakmayı, bu ânı unutmayı hiç istemediğim için Thayer’ı sıkıca tutuyordum. Üzerimdeki bedeninin ağırlığı bir hatırlatıcı gibiydi. Bunun, *bizim*, gerçek olduğunu hatırlatıyordu.

“Devam et,” diye yalvardım saçlarını çekiştirirken. “Tekrar gelmek üzereyim.”

Aletin etrafında kasıldığım zaman inledi. “Bunu yapmaya devam edersen dayanamayacağım, Günışığım.”

“Elimde değil.” Tekrar yaptım. “İçimde olman çok güzel hissettiriyor.”

“Siktir, evet, öyle.” Üzerimde doğrulurken elini boynuma sardı ve hafifçe sıktı. “Çünkü senin için yaratıldım. Ve-” İçime daha sert bir şekilde girip çıkmaya başladı, “sen de benim için yaratıldın.”

Çıkardığı sesler beni tahrik ediyordu. Bundan keyif al-

dığını bilmek, zevk aldığını *işitmek* ikinci kez orgazmın beni ele geçirmesine yetmişti.

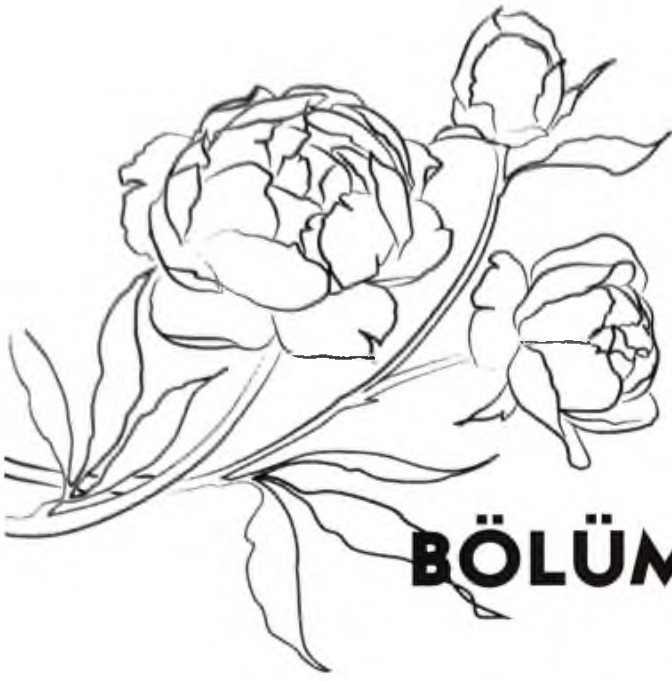
“Siktir, bebeğim.” Boğazımı biraz daha sert sıktı. “Ben-” Dişlerini sıkarken boşalmamaya çalışıyordu. “Evet-” Başını geriye attığında saçları gözlerinin önünden uzaklaştı. “Ah, *siktir.*”

Uzun ve sertçe boşalırken bedeni bu etkiyle titriyordu. Terle kaplı bedeni üstümde asılı kalmış, boynumdaki eli gevşemişti.

Yavaşça kalkarak şişen dudaklarıma nazik bir öpücük bıraktı.

“Mahvoldum,” dedi nefesini toplamaya çalışırken. “Sen beni tamamen, bütünüyle mahvettin.”

Tam da o şekilde, yerde uzanırken yarına vaatleri olan iki beden olarak uyuya kaldık.

BÖLÜM OTUZ

Salem

Georgia koltukta gürültülü bir şekilde uyuyordu ve ellerini başının altına koymuştu, ağzı açıktı. Muhtemelen rahat değildi. Eve gitmeyeceğini biliyor olsam da en azından yukarıda, yatağında yatmasını söylemiştim. Beni dinlememişti. Burada olmak istiyordu.

Annem zorlukla nefes aldı.

Bu son hafta vaktin dolduğunu biliyorduk, bunu tam da o an hissetmiştim.

Uyukladığım hâlde bir şekilde o ânın yaklaştığını sezmişim gibi uykumdan kalkmışım. Georgia'yı hafifçe dürterek uyandırdıktan sonra beceriksizce hastane yatağının iki yanına yerleştik. Ayaklarımdan biri yerdeydi. Annemin yanında olmak, ona yalnız olmadığını göstermek istiyordum.

Gözleri hafifçe de olsa aralandı. "Selam, anne," dedi Georgia burnunu çekerek.

"Kı-kızlarım," dedi annem zorlukla. Bu tek kelime dudaklarından sessiz ama duyulacak şekilde dökülmüştü.

“Buradayız.” Eline uzandım, çok zayıftı. Georgia da diğer eline uzandı. “Hiçbir yere gitmiyoruz.”

“Ben iki-ikini de seviyorum.”

“Biz de seni seviyoruz.” Yaşlarım yüzümden dökülüyordu.

“Ha-hayata küs-küsmeyin kızlar.” Göğsü bir nefesle yükseldiğinde öksürdü. “Mu-mutlu olun çü-çünkü ben ya-yaşadım.”

Georgia’yla birlikte onun kırılğan bedenini tutarken ikimiz de ağlıyorduk ve yirmi dakika sonra son birkaç haftadır yanında duran o ekranlardaki alarmlar ötmeye başladı. Onun gerçekten gittiğini bize gösteriyorlardı.

“Görüşürüz, anne,” dedim hıçkırarak. “Seni her gün özleyeceğim.”

“Seni seviyorum,” diye inledi Georgia. “Umarım artık canın yanmıyordur, anne.”

Annem, bu kadar kısa bir hayata rağmen çok çekmişti. Bizim yapabileceğimiz tek şey de şu an daha iyi bir yerde olduğunu düşünmektir çünkü bunu hak eden biri varsa bu, oydu.

BÖLÜM OTUZ BİR

Thayer

Sirenlerin sesleriyle bölünen rüyam, kâbusa dönüşmeye başladığında uyandım. Artık ne zaman siren sesi duysam Forrest'ı kaybettiğim o kederli güne dönüyordum. Yataktan kalkarken midem bulanmaya başladı. Tuvalete ilerleyip rahatladığımda hâlâ sirenleri duyduğumu ve oldukça *gürültülü* olduklarını fark ettim.

Salem.

Üzerime bir şort geçirdikten sonra ayakkabılarımı giyerek hızla merdivenlerden indim. Bir tişört almakla bile uğraşmamıştım.

Kapıdan koşarak çıktığımda yan taraftaki evin önünde bekleyen ambulansı gördüm.

Düşünmedim, yalnızca koştum.

Oradaydı. Ablasının yanında pijamalarıyla dikiliyordu. Birbirlerine sarılarak ağlıyorlardı, sanki biri, diğerini bıraksa ikisi de tamamen paramparça olacakmış gibiydi.

“Bebeğim,” diye fısıldadığımda bir şekilde Salem beni duydu.

Gözyaşlarıyla buğulanan gözlerini açıp beni fark ettiği an ifadesine yayılan rahatlamayı gördüm.

O, ablasına sarılırken ben de ona sarıldım. Şu an benim desteğime ihtiyacı vardı ve ona bunu sunmaktan memnundum. Bu kadına her şeyi verirdim.

Bedeni, bedenime karışırken sanki ilk defa alıyormuş gibi gürültülü bir nefes aldı.

“Yanımdayım,” diye mırıldandım başının üstüne bir öpücük kondururken. “Her zaman yanımdayım.”

Annesinin bedenini evden çıkarıp ambulansın arkasına yerleştirdiler.

“Gitti.” Georgia yüksek sesle ağlıyordu. “Gerçekten gitti.”

“Zamanı gelmişti.”

“Bebeğimle tanışamadı.”

“Biliyorum. Üzgünüm. Bunu ben de çok istiyordum.”

Salem daha küçük olmasına rağmen ablasını teselli ediyordu. Her zaman kendinden önce diğerlerini düşünen insanlardan olmuştu. Ama artık ben vardım. Bana yaslanabilecekti, ihtiyacı olduğunda ona destek olacaktım. Ben varken dünyadaki en güçlü insan olmasına gerek yoktu. Her fırtınasında yanında olacaktım.

Ambulans gittiğinde sokak olduğundan daha sessiz ve karanlık bir hâl aldı. Sokağın diğer tarafındaki meraklı iki favori komşum yani Thelma ve Cynthia verandalarında durmuş olanları izliyorlardı. Tekrar evlerine girmeden önce Thelma elini salladı.

“Georgia’yı eve götürmem gerekiyor,” diye fısıldadı Salem bana.

“Ben götürürüm.”

“Hayır.” Başını iki yana salladı. “Bunu benim yapmam gerekiyor.”

“Emin misin? İkinizi de bırakabilirim.”

Duraksadı, yardım teklifime müsaade ederek sonunda başını salladı. “Tamam.”

“Gidip anahtarlarımı alayım.”

Evime tekrar koşarak kamyonetimin anahtarlarını aldım. Salem, yanında ağlayan Georgia’yla birlikte arka koltuğa geçerek bana ablasının evini tarif etti. Evin önünde park edip kapılarını açtığımda Salem, ablasını arabadan indirerek kapıya kadar ona eşlik etti ve kilidi açtı. Ben de kamyonetimin dışında durmuş bekliyordum. İçeri girdikten on beş dakika sonra çıktığında sarı saçları gözlerinin önüne dökülüyordu ve omuzları dermansız bir şekilde düşmüştü. Onu kollarıma alıp sarılmak istedim. Tüm acısını silmek istedim.

Ve o an, oldukça net bir şekilde, Forrest öldüğünde onun da aynı şeyi yapmak istediğinin farkına vardım. Ben ona izin vermemiştim.

Lanet olasıca şerefsizin tekiydim.

Evet, yas tutuyordum. Evet, hayal edebileceğim en kötü durumdaydım. Ama yine de beni sevdiği için yardım etmeye çalışmıştı ve daha anlayışlı olmam gerekiyordu. Gerçekten önemsemediğiniz insanlar için yollarımızı değiştirmezdik.

Onu garaj yolunun yarısında karşılayarak kollarımı etrafına doladım. Neredeyse kollarımın arasında kaybolmasına rağmen umurunda değil gibi görünüyordu. Anahtarlarımı almak için eve döndüğümde dahi üzerime bir tişört geçirmemiştım çünkü acele ediyordum. Şimdiyse sıcak gözyaşları çıplak tenimi ıslatıyordu.

“Endişelenme, Güneşim,” başını okşarken ekledim, “yanındayım.”

Parmakları sanki tutunmakta zorlanıyormuş gibi sıkıca tenime saplanmıştı ama bunu tutunmak istediğinden değil, elleri çok fazla titrediğinden yaptığını biliyordum.

“O gitti,” diye hıçkırdı. “Gerçekten gitti. Onun için en iyisi olduğunun farkındayım. Artık acı çekmiyor ama ben, annemi istiyorum.”

“Şşş,” diye mırıldandım çenemi başının üzerine yaslar-ken. “Sorun yok.”

“Neden sevdiğimiz insanlar bizi terk etmek zorunda?” Başını inatla iterek yaşlarla ıslanan yüzünü bana doğru kaldırdı.

Başparmaklarımla gözyaşlarını sildim. “Buna cevap vermem. Yıllarca bir cevap arasam da elim boş döndüm.”

Sonunda onu kamyonetime bindirdikten sonra eve döndük, benim evime.

Yolda uyuya kaldığı için onu kollarıma alarak içeriye taşıdım ve yatak odama çıkararak örtülerin arasına yerleştirdim. Nefesleri düzenliydi, yüzüyse ağladığı için hâlâ kızarıktı.

Ancak çok güzeldi de. Her zaman öyleydi. Ona bakarken her bir kalp atışım onun *benim* olduğunu söylüyordu.

Yatakta yanına uzandım kollarımı sararak onu göğsüme çektim.

Boynuna minik bir öpücük kondururken ekledim, “Seni seviyorum.”

Yemin ederim ki uykusunda bile bu iki kelimeye gülümsemişti.

Onu görmeden önce sesini duymuştum. Sessizce merdivenlerden iniyordu. Mutfak tezgâhına yaslanarak kahvemden bir yudum aldım. Mutfağın köşesinden görüldüğünde gülümsedim. Saçları uyurken darmadağınık olmuş, tişörtü kırışmıştı ama onun benim evimde yataktan kalktığı bu hâlini çok fazla seviyordum.

“Selam,” dedi sessizce. “Ondan daha var mı?” Elimdeki fincanı işaret etmişti.

“Tabii var. Otursana.”

O yerine geçerken ben de bir fincana kahve koyarak biraz krema ve şeker ekledim. Ardından fincanı ona uzattım. “Sana kahvaltı için bir şeyler hazırlayayım mı?”

Kaşlarını çatarken burnunu kırıştırmıştı. Uzanıp parmağımı, burnunun kemerine yayılan çillerde gezdirmemek için kendimi çok zor tuttum. “Yiyebileceğimi sanmıyorum.”

“Anlıyorum.”

“Konuşmak ister misin?”

“Hayır.” Başını iki yana salladı. “Evet. Bilmiyorum.” Kahvesinden bir yudum alarak parmaklarını sıcak fincana sardı. “Burada kalmam sorun olur mu? Ben... Henüz eve dönmeye hazır değilim.”

“İstediğin kadar burada kalabilirsin.” *Sonsuza kadar kal.* Tabii bunu sesli dile getirmemiştim. “Sana evden bir şeyler getirmemi ister misin?”

Dudağını ısırırken bundan pek emin değilmiş gibi görünüyordu. Kirpiklerinin altından bana bakarken yeşil gözleri temkinliydi. “Senin için sorun olmaz mı?”

“Olmaz.”

“Peki, o zaman. Eşyalarımın hepsi üst kattaki eski odamda ve banyoda.” Parmaklarını saçından geçirerek dağınık tutamları düzeltmeye çalıştı. Ancak bunun nafile bir çaba olduğunu fark edince öfkeyle iç çekti. “Bunun geleceğini biliyordum. Aylardır biliyorduk ve geçen hafta artık bedeninin kaldıramayacağı ortadaydı, yine de... çok ani oldu.” Başını iki yana salladı. “Kulağa çok aptalca geliyor.”

“Bence ölüm, beklendiği zamanlarda bile ani. Nihai son.”

Cansız bir şekilde başını salladı. “Cenaze masraflarına kadar her şey hazır ama ben sadece-” Başını eline yasladı. “Hiçbiriyle ilgilenmek istemiyorum. Küçük kararlarla bile ilgilenmek istemiyorum ama bunları Georgia’ya yıkamam. Zaten hamile ve iki çocuğu var.”

“Sana yardım ederim. Neye ihtiyacın varsa yardımcı olurum.”

“Biliyorum.”

“Kahvaltı hazırlayıp sonra da eşyalarını alacağım. Eğer yemek istersen harika olur ama şimdilik seni zorlamıyorum.”

Tek kaşını kaldırdı. “Bu bir noktada beni zorlayacağın anlamına mı geliyor?”

“Mecbur bırakmak daha doğru olur. Gerektiğinde çok ikna edici olabilirim.”

“Öyle mi?”

“Hıhı,” diye mırıldandım arkamı dönüp buzdolabına yönelirken hazırlamak için bir şeyler arıyordum. “Kendi yöntemlerim var.”

Hafifçe güldü. Kederine rağmen onu biraz da olsa keyiflendirebildiğim için mutluydum.

Birkaç tane yumurtayla daha önce doğradığım sebzele-ri çıkartarak omlet yapmaya başladım. Kendininkini nasıl istediğini sormadan bir omlet yaparak önüne bırakmıştım bile. Çekmecedan çıkardığım çatalı da tabağının yanına yerleştirip kendi çatalımla yanına oturdum.

“Güzel kokuyor. Teşekkür ederim.”

“Rica ederim.” Kendi tabağıma dönerek onu yemesi için zorlamadım. Şaşırtıcı derecede küçük parçalar alarak omletin yarısını yedi. Elinden bu kadar gelmiş olmalıydı ki zaten daha fazlasını beklemediğim için bunu bir başarı olarak saydım.

Bulaşıkları yıkarken sessizce oturmaya devam etti. Ellerimi yıkadıktan sonra ona dönerek başımla üst katı işaret ettim. “Neden yukarı çıkıp duş almıyorsun? Ben de gidip senin kıyafetlerini ve eşyalarını getiririm.”

“Harika olur, teşekkürler.”

Tabureden kalkarak yavaşça mutfaktan çıktı. Duştan gelen su sesini duyana kadar olduğum yerde bekledim.

Annesinin evinin ön kapısı kilitli değildi. Bazı bölgeler için bu korkunç bir şey olsa da Hawthorne Mills'te suç ora-

nı o kadar düşüktü ki kötü bir şey yaşanması beklenmiyordu bile. Küçük kasabalar meraklı insanlarla dolu olsa da bu insanlar bazen işe yarıyorlardı.

Üst kata çıkarak, evin ön tarafında olduğunu bildiğim için kolayca Salem'in odasını buldum. Bir çanta alarak rastgele elime geçen kıyafetleri içine attım ve sonra banyoya geçtim. Porselen lavabonun yanındaki diş fırçasını ve diş macununu aldım. Birkaç saç bandını da çantaya attıktan sonra duş perdesini açtım ve şampuanıyla saç kremini de aldım.

Unuttuğum bir şey kaldıysa daha sonra tekrar uğrayabilirdim.

Evime dönüp üst kata çıktığımda hâlâ duştaydı. Benim erkekler için olan şampuanım yerine kendininkini tercih edeceğini düşünerek şampuanı ve saç kremini çantadan çıkarttım.

“Salem?”

Cam kapıyı yavaşça araladı. “Evet?”

“Bunları sana getirdim.”

“Ah, teşekkürler.” Elimdekilere uzandı.

O kapıyı kapatamadan çenesini parmaklarımın arasına aldım.

“Gözlerin. Yine ağlamışsın.” Başını salladığında alt dudığı titriyordu. “Bebeğim,” diye mırıldandım yanaklarını avuçlarıma alarak.

“Yanıma gelir misin? Dalga geçmiyorum.” Kırgın bir şekilde gülerken masumiyetle ellerini kaldırdı. “Ciddiyim. Uslu durmak için elimden geleni yapacağım.”

“Tamam.” Onu bırakarak bir adım geri çekildim ve pijamamı çıkardım. Aletim çoktan sertleşmişti ama karşımda çıplak ve sırılsıklam bir Salem varken ne bekleyebilirdim ki? “Onu görmezden gel,” dedim aletimi işaret ederken, “kendi kafasına göre hareket ediyor.”

İçtenlikle kıkırdadığında şaşırdım. “Yalnız olmak istemiyorum.”

Yüzünü ellerimin arasına alarak alnımı alnına yasladığımda duş başlığından akan sular yağmur misali üstümüze dökülüyordu. “Benim kalbim attığı müddetçe sen, bu dünyada yalnız olmayacaksın.”

Yutkundu. “Ben de seni seviyorum, Thayer.”

Dün gece beni duymuştu.

“Dalga geçmiyorum,” dedim, “ama seni öpmem gerekiyor.”

İhtiyacı olan şey buymuş gibi hevesle başını salladı. Onu öptüm. “Seni seviyorum.” Tekrar öptüm. “Seni seviyorum.” Her iki yanağını da öperken aynı kelimeleri tekrarlıyordum. “Seni seviyorum.” Alnını öperek birkaç dakika boyunca ona yalnızca sarıldım.

Ondan ayrılıp da arkasını dönmesini işaret ettiğimde karşı çıkmadı. Şampuan şişesine uzanıp elime biraz şampuan döktükten sonra nazikçe kafa derisine masaj yapmaya başladım.

Seks oldukça derin bir şeydi bunu reddedemezdim ama bu yaşadığımız anlar da ilişkimizi geliştiren saf, gerçek ve derin anlardı. Birini sevdiğinizde neye ihtiyacı olursa olsun o kişiyle ilgilenirdiniz. Saçını yıkadıktan sonra evde onun

duş jelini bulamadığım için kendi duş jelime uzanarak bir life döktüm. Bedenini temizleyip yıkarken hareketlerimin hiçbirinin cinsellik içermediğine emin oluyordum çünkü şu an ihtiyacı olan şey bu değildi. Yalnızca ilgilenilmeye ihtiyacı vardı.

Duştan çıkıp da onu temiz bir havluya sardıktan sonra kendi belime de bir havlu aldım.

Titrek bir nefes vermişti. “Teşekkür ederim.”

“Bana her şey için teşekkür etmene gerek yok.”

“Ama yaptıklarının benim için ne anlam ifade ettiğini bilmeni istiyorum.”

“İnan ki,” dedim yavaş ve dikkatli bir şekilde. “Biliyorum. Bana bakışlarından anlıyorum. Adımı söyleyişinden, bir şey söylerken bana gülümseyişinden anlıyorum. Biliyorum, bebeğim. Her zaman biliyorum.”

Havluyla birlikte ileriye doğru hareket ettiğinde söylemese de ne istediğini biliyordum. Kollarımı etrafına dolayarak ona sarıldım. Sanki hayatı buna bağlıymış gibi kendini dokunuşuma bıraktı. Aynı şeyi ben de ona karşı hissediyor olmadığımı söylesem yalan olurdu.

Altı yıl önce bu güler yüzlü sarışın kadın; benim soğuk, öfkeli kalbime girmeyi başarak onu kendine ait yapmıştı. Asla geri almak istememiştim. Hâlâ istemiyordum. Aksine ona daha fazlasını vermek istiyordum. Hazır olduğu zaman.

BÖLÜM OTUZ İKİ

Salem

Forrest'ın cenazesinin kalktığı aynı yere girerken sırtımdan aşağı bir ürperti yayıldı. Buradan nefret ediyordum. Buraya tekrar adım atacağım aklımın ucundan dahi geçmemişti. Ben istemiyor olsam da belli ki evrenin farklı planları vardı.

Thayer'ın, belimdeki eli kasıldı. Bu onun için de zor olsa da yanımdan ayrılmak istememişti. Buraya gelmesine gerek olmadığını durmaksızın ona söylemiştim ama çok katı bir şekilde geleceğini belirtmişti.

Burada olduğu için ve beni desteklediği için ona minnettardım ama bu yerle yüzleşmek istemese de onu anlardım.

Tabut, koridorun diğer ucundaydı ve tüm sandalyeler dolmuştu. Ben hiç kimsenin gelmeyeceğini düşünürken tüm kasaba katılmıştı.

Buraya daha erken gelmeyi kafama koymuş olsam da yapamamıştım.

Bu yüzden geç kalmıştım. Ablam ön tarafta ailesiyle birlikte oturuyordu, beni görünce ayağa kalktı.

“Selam.” Arkamdaki Thayer’ı süzse de hiçbir şey söylemedi. Ama ifadesi memnun görünüyordu. “Senin için endişelenmeye başlamıştım.”

“Üzgünüm.” Saçımı geriye atmak için elimi kaldırırsam da saçlarımı topuz yaptığımı hatırlayarak saçma bir şekilde duraksadım ve elimi tekrar indirdim. Thayer parmaklarımızı birbirine dolayarak elimi hafifçe sıktı. “Geç kalmak istememiştim. Sadece...”

“Sorun değil. Anlıyorum.”

“Caleb ve Seda birazdan burada olurlar.”

Cenaze işlemlerinin başlamasına hâlâ yirmi dakika vardı.

“Eğer beklememiz gerekirse bekleriz,” dedi Georgia beni rahatlatırcasına. “Onu görmek ister misin?”

Bir saniyeliğine açık tabuta döndüm. “Ha-hayır,” diye kekeledim.

Bazı insanlar için sevdiklerini görmenin rahatlatıcı bir etkisi olduğunu biliyordum ama benim için öyle değildi. O artık annem değildi. Bir kabuktu. O bedeni annem yapan her şey gitmişti. Ruhu bu dünyayı terk etmişti. Forrest’la selamlaşıp birlikte bal kabağı oymaya başladıklarını umut ediyordum. Belki yukarıdan bize bakıp birlikte sıcak çikolata içiyorlardı.

“Tamam.” Georgia kararına karşı çıkmadı. “Siz burada oturun. Caleb ve Seda da sizinle oturur.” Bize ayrılan yeri işaret ettiğinde minnettar bir şekilde başımı salladım.

Ablam, Thayer'la geçmişimi ve onun, Seda'nın babası olduğunu biliyordu. Bu yüzden şaşırmamıştı. Buna hiç emin olmasa da şüphelendiğinden bahsetmişti. Anlaşılan, tahmin ettiğimin aksine kimseden gizlim saklım yoktu.

Thayer'la yerimize oturduktan sonra bir nefes aldım. Bunca insanın annem için gelmiş olmaları beni mutlu etse de hiçbiriyle konuşmak zorunda kalmak istemiyordum. Şu an yüzüme yalandan bir gülümseme yerleştirip havadan sudan konuşamazdım. Yas tutan kişilerden böyle bir şeyin beklenmesini yanlış buluyordum. Bu çok zordu.

Thayer tekrar elimi sıkarak yanımda olduğunu bana hatırlattı.

Bu adamı çok seviyordum. Birlikte atlattığımız korkunç trajedilere rağmen eğer yolum onunla kesişecekse hepsini tekrardan yaşamaya da vardım.

Caleb ve Seda geldiklerinde Seda gürültülü bir şekilde ağlamaya başladı, “Anneciğim!” Beni gördüğü an kollarıma atlamıştı.

“Kızım.” Ona sıkıca sarıldım, çok çabuk büyüyordu. Yakında bana *anneciğim* deyip kendini kollarıma bıraktığı bugünler geçip birer hatıradan ibaret olacaklardı.

Caleb'la benim ortama oturduğunda Thayer hemen diğer yanımdaydı.

Her şey başladığındaysa sanki ruhum, bedenimde değilmiş gibi hissettim. Kendimi teslim etmiştim. Bununla başa çıkmamın tek yolu buydu.

Thayer da bunu kendi çocuğu için yapmak zorunda kalmıştı. Oğlu için.

Seda'nın elini daha da sıkı tuttum.

Kim olduklarını dahi hatırlamadığım birkaç adam konuşma yaptı. Belki vaiz, belki de burada çalışan görevlilerdi. Sonra sıra Georgia'ya geldiğinde ne söyleyeceğini bilmiyordum.

Boğazını temizleyerek mikrofonu ağzına yaklaştırdı. Elindeki birkaç kâğıdı düzeltirken kendini zihnen buna hazırlamak için başını sallıyordu.

“Annem çok harika, güçlü bir kadındı. Hiçbir insanın yaşamaması gereken badireler atlattı. Tıpkı kardeşim ve benim gibi.” Elindeki kâğıtları hafifçe önündeki kürsüye vurdu. “Babam öldüğünde her şeyden kaçmak için bu kasabaya taşındık. Taze bir başlangıç için. Her zaman kendine ait bir yere sahip olmak istiyordu; bu yüzden bir dükkân açtı. *Checkered Past Antika* onun özel yeri, fırtına sonrası sessizlikti. Dükkânının ismi* tıpkı satmak için taşıdığı onca şey gibi kendini yansıtıyordu. Her biri kendi içlerinde güzel ve eşsizdi, biraz yıpranmış ve çizilmiş olsalar da seilmeye layıklardı.” Burnunu çektikten sonra elindeki peçeteyle sildi. “Annem, dünyaları hak etse de evren yeterince adil değil. İlk kansere yakalandığında her şey çok zordu ama bir ikincisi daha oldu. Her şeyi doğru yapmasına rağmen neden geri gelmişti ki?” Georgia iç çekerek başını iki yana salladı. “Her şeyi

* *Checkered Past*, inişli çıkışlı geçmiş anlamına gelmektedir. -çn.

doğru yaptığınız zamanlarda bile işler korkunç ilerleyebiliyor. Annemin vakti çok çabuk doldu ve geçmişi karanlığa gömülü olsa da her şeyi yoluna koymaya çalıştı. Bizi, kardeşimi ve beni, kalbinin son atışına kadar sevdi. Bize kapkekler yaptı, saçlarımızı ördü. Bizi yataklarımıza yatırıp alınlarımıza iyi geceler öpücükleri kondurdu. Bir zamanlar... üçümüzün peşinde olan bir canavar vardı.” Islanan yanaklarındaki gözyaşlarını sildi. “Annem bizi yüzüstü bıraktığını düşünüyordu. Yeterince iyi olmadığını düşünüyordu. Ama denemişti. Birçok kez bizi korumayı, bizi kaçırmayı denemişti ama yapamamıştı. Bir canavarla evliliğe mahkûmdu. Birçoğunuz bunu bilmese de artık öğrendiniz. Artık Allison Matthews’ın aile içi şiddet, evlilik içi tecavüz ve daha birçok şeyin mağduru olduğunu biliyorsunuz. Ama olduğu *kişi* bu değil. O ışıktı. O mutluluktu. O *sevgiydi*. O bir dükkân sahibiydi. Aşçıydı. büyükanneydi. Bizim *annemizdi*. Artık gitmiş olabilir ama bizim ve çocuklarımızın her kalp atışında bizlerle yaşayacak.” Durup kendini toplamak için derin bir nefes aldı. “Teşekkür ederim.”

Sandalyesine döndüğünde Michael onu kollarına alıp alnını öptü.

Kalkıp bir şeyler söylemem gerektiğinin farkında olsam da yapamadım.

Çünkü Georgia her şeyi söylemişti.

Her şey bitmeden önce Thayer, Caleb’ı Seda’yı ve beni mezarlığa götürdü. Kendimi duygusal olarak tükenmiş ve

bitkin hissetsem de o ânı atlatmam gerektiğinin farkındaydım. Sonrasında yıkılabilirdim.

Mezarlığa vardığımızda Georgia'nın ailesi, Caleb, Seda, Thayer ve ben vardık. Çok az insan varmış gibi görünse de annemin yalnızca bizim burada olmamızı isteyeceğini biliyordum.

Seda kuzenlerinin yanında durmuş, onları gördüğü için mutluydu.

“İyi misin?” Thayer kulağıma fısıldadığında dudakları hassas tenimi okşadı.

Zorlukla gülümsedim. Söyleyeceğim yalan dilimin ucuna gelse de artık ona yalan söylemek istemiyordum. “Hayır.” Kollarını etrafıma daha da sıkıca doladı. Bakışları Forrest'ın mezarının olduğu yere dönmüştü. “Kalmak zorunda değilsin.” Bunun, onun için zor olduğunu biliyordum. Eğer her şey ona fazla geliyorsa yanımda durmak zorunda değildi.

Başını iki yana salladı. “Seni yalnız bırakmıyorum.” Sıcak kahverengi gözleri benimkilerle buluştuğunda rahatladım. “Sen neredeyse ben de oraya aitim.”

Buradaki işimizi de hızlı ve güzel bir şekilde tamamladıktan sonra hepimiz arabalarımızı park ettiğimiz yere doğru yürümeye başladık.

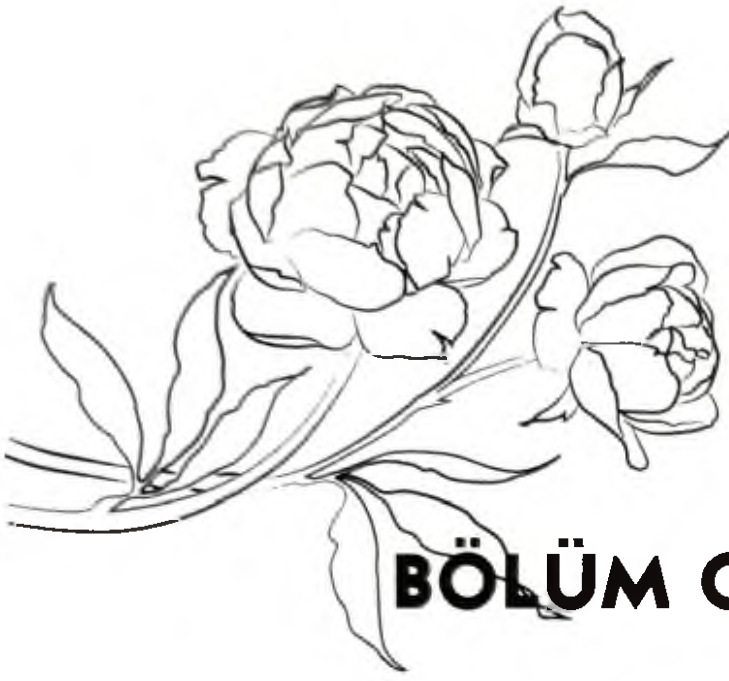
Seda, Caleb'in elini çekiştiriyordu. “Abim hemen şurada.” Forrest'ın mezarının olduğu yerin yakınlarını işaret etmişti. Bana dönerek ekledi, “Endişelenme anne. Abim, büyükanneme bakacak.”

Siyah eteğimi toplayarak onun hizasına eğildim. Yavaşça yumuşak yanağını okşuyordum. “Öyle mi dersin?”

“Hıhı. Onlar aile.” Önce bana, sonra Caleb’a ve en son Thayer’a baktı. “Hepimiz aileyiz.”

“Evet, öyleyiz.” Caleb, onu kucağına aldığında kollarını babasının boynuna doladı.

Üçümüzün Seda’yı birlikte büyütecek olmamız alışılmadık bir şeydi ama biz bir aileydik ve elimizden gelenin en iyisini yapacaktık.

BÖLÜM OTUZ ÜÇ

Thayer

Caleb’ın Boston’a dönmesi gerekiyordu ve Seda’nın şu an okulu olmadığı ve annesiyle kalmak istediği için onu burada bırakmıştı. Seda’yı bırakmanın ona zor geldiğinin farkındaydım ama kendi isteği olduğu için karşı çıkma-mıştı.

Üçümüz oturma odanın koltuğunda oturmuş Seda’nın sevdiği *PIXAR* filmlerini izliyorduk. Başını, Salem’in bacağına yaslamış, üstündeki battaniyeyle uyukluyordu. Salem da ben de filmi değiştirmiyor ya da televizyonu kapatmaya yeltenmiyorduk.

“Düşünüyordum da,” diye söze başladığımda Salem’in bakışları bana döndü. Yorgun görünüyordu ve gözleri bugün ağlamaktan kızarmıştı. “Sence... Yukarıdaki odalardan birini Seda’ya yatak odası yapsam sorun olur mu?”

Yavaşça gülümserken gerindi. Seda bacağında uyuduğu için hareket edemiyordu ve tutulduğunu tahmin ede-

biliyordum ama hiç şikâyet etmemişti. “Bence bu harika bir fikir.”

“Öyle mi?”

“Çok endişeli görünüyorsun.” Yanağıma uzandı. “Yapma. Burada da bir odası olması gerekiyor.”

“Sen burada değilken onun da burada kalmak zorunda hissetmesini istemiyorum ama kendine ait bir alanı olması güzel olur.”

“Bana güven, Seda istemediği hiçbir şeyi yapmaz.”

“Yarın alışverişe gidebiliriz. Ona ne isterse alacağım.”

Salem yavaşça güldü. “Onun için kolay lokmasın.”

Sehpadaki telefonu titrediğinde uzanarak aldım ve Salem’a verdim.

Ekrana bakarken kaşlarını çattı. “Ne-?”

“Ne oldu?” diye sordum.

“Lauren. Bir şey gönderdiğini ve gidip teslim almam gerektiğini söylüyor.”

“Ne olabilir?”

“Hiçbir fikrim yok, gidip baksam iyi olur,” dedi.

“Ben de geleyim.”

“Hayır.” Başını iki yana salladı. “Sorun yok.”

Nasıl yaptıysa Seda’yı rahatsız etmeden kalkmayı başardı. Sessizce ön kapıyı açarak etrafa bakındığı sırada yerimden kalkarak ona katıldım. Elimi ensesine yerleştirerek başparmağımla yavaşça masaj yaptım.

“Muhtemelen annenin evinden bahsediyor, aşkım.”

“Ah,” kızardı, “tabii, haklısın.”

Yalın ayak verandadan inerek yan tarafa koşturmaya

başladı. Kısa bir an sonra tiz bir bağırış duydum. Bir saniyeliğine evime dönerek kapıyı çektim ve koşmaya başladım.

Saldırıya mı uğramıştı? Ne oluyordu?

Cevabımı almam sadece saniyeler sürmüştü çünkü garaj yoluna adım attığımda Lauren ve Salem’ı zıplayıp birbirlerine sarılırken buldum.

Bu sevinç çılgılığı mıydı? Cinayet yaşanacağını düşünmüştüm.

Kulak zarım çınlarken kızların ikisi de bağırmaya devam ediyordu. “Hanımlar,” diye araya girdim, “evime geçmeye ne dersiniz?”

Salem yakın arkadaşını bıraktı.

Lauren, uzun boyluydu ve koyu renk saçlarıyla bronz bir teni vardı. Salem’la kelimenin tam anlamıyla zıtlardı ve dış görünüşü hakkında yorum yapsam da kişiliği hakkında hiçbir şey söyleyemiyordum.

“Ah, bak sen,” dikkatli bir şekilde beni yukarıdan aşağı incelerken ekledi, “Biyolojik Baba.”

Başımı iki yana salladığım sırada Salem buna kahkahalarla güldü.

“Seda uyuyor, hadi,” dedim onları cesaretlendirmek istercesine.

Salem, Lauren’in elini tutarak onu sürüklemeye başladı. “Thayer, Lauren’in çantasını arabasından alabilir misin?”

İç çekerek kiralık arabanın arkasındaki devasa büyüklükte bavulu indirerek sürüklemeye başladım.

Eve yaklaştığımızda Seda hâlâ koltukta uyuduğu için

kızlar biraz alçak sesle konuşmaya başlamıştı. Lauren'ın bavulunu üst kata çıkartarak misafir odasına yerleştirdim. Bu odanın bir banyosu da olduğu için burayı tercih edebileceğini düşünmüştüm.

Alt kata indiğimde ikisini mutfakta şarap içerken ve Salem, Lauren'ın parmağındaki elmasa heyecanla bakarken yakalamıştım. Salem yaklaştığımı duyunca omzunun üzerinden bana bakarak gülümsedi. Lauren'ın gelmesine sevinmiştim. Böyle bir zamanda keyfini yerine getirecek bir arkadaşına ihtiyacı vardı.

“Selam, Biyolojik Baba,” dedi Lauren tekrar. “Sonunda seninle tanıştığımıza sevindim.”

Salem kahkahasını bastırdı. Arkadaşının bana taktığı bu takma ad onu fazlasıyla eğlendiriyor gibiydi.

Lauren'a elimi uzattım. “Ben de tanıştığımıza sevindim.”

Tokalaşırken elimi olması gerekenden biraz sertçe sıkmıştı. “En yakın arkadaşımı bir daha kır bakalım, altı farklı ülkede diplomatik ayrıcalığım var.”

Salem güldü. “Onu dinleme.”

Lauren elimi bıraktı. “Ciddiyim.” Uyarırcasına parmağını salladı. “Onu tekrar ağlattığın an işin biter.” Boğazını kesermiş gibi bir hareket yaptı. “*Dexter*”^{*}’i izledim.”

“*Lauren*,” Salem gülerken onu azarladı. Bana dönerek ekledi, “Ciddi değil.”

“Ölümüne ciddiylim,” diye homurdandı Lauren.

Bazı insanlar Lauren'ın bu savunmacı hâllerinden soğuyor olabilirdi ama Salem'in hayatında böyle birinin olması

* Bir seri katilin hayatını konu alan drama dizisi. –çn.

beni mutlu etmişti. Lauren'ın beni uyarmaya hakkı vardı. Salem'in kalbini *kırmıştım*.

"Hanımlar, size iyi eğlenceler. Ben bir su alıp Seda'yı yatağa götüreceğim." Salem'in yanağına bir öpücük kondurdum. "Başınızı belaya sokmayın. Kefaretinizi ödeyecek kadar param olduğunu sanmıyorum."

Lauren yüzünü ekşiterek fısıldadı, "Eğer kefareti ödeyecek parası yoksa kaçsan iyi edersin."

"Lauren!" Salem şakayla karışık arkadaşının koluna vurdu.

Onları bu tuhaf davranışlarıyla baş başa bırakarak Seda'yı koltuktan kucağıma aldım. Kıpırdanmaya başladığı an yerimde duraksayıp hâlâ uyuyor olması için dua etmeye başlamıştım. Şansıma horuldamaya devam ediyordu. Üst kata çıkarak onu diğer misafir odasına yerleştirdim ve dikkatli bir şekilde üstünü örttüm.

Durup kısa bir an onu izlemekten kendimi alamadım.

Gerçek olmayacak kadar mükemmeldi. Karşımdaki çocuğun benim olduğu gerçeğini hâlâ sindirmeye çalışırken zorlanıyordum. Küçük bir kızım vardı. Kalbim çok uzun zaman sonra ilk kez tamamlanmış hissediyordu.

Krista'yla birlikte Forrest'ın cinsiyetini öğrenmeden önce kendimi bir kız çocuğuyla hayal edemiyordum. Bir kızım olsa da mutlu olacağımı biliyordum ama erkek çocuk istiyordum. Bunun üstesinden gelebileceğimi, erkek babası olmanın kolay olacağını düşünüyordum. Bir erkek kardeşim vardı ve erkeklere özgü şeyler yapmıştık.

Salem bir çocuğumuz olduğunu ve kız olduğunu söylediğinde hiç hayal kırıklığına uğramamıştım. Seda, hak ettiğimden bihaber olduğum bir lütuftu. Bu küçük kız Salem ve benim gerçek aşkımızdan var olup bizi tekrar bir araya getirip birbirimize bağlamıştı.

Alnındaki saçlarını geriye itip ona, onu sevdiğimi söyledikten sonra odadan çıktım. Belki misafir gelir diye hazırladığım bu odayı kapsamlı bir şekilde yeniden düzenleyecektim.

Salem yatağa geldiğinde aradan kaç saat geçtiğini bilmiyordum. Bana yaklaşıp soğuk ayak parmaklarını bacağıma değdirdiği an gözümü açtım.

“Bu çok kaba,” dedim ona takılarak.

Ayak parmaklarını oynatmaya başladı. “Onları ısıtmam gerekiyor.” Elini yanağıma uzattı. “Lauren için üzgünüm,” diye fısıldadıktan hemen sonra hıçkırdı. “Çok şarap içmişim galiba.” Tekrar hıçkırdıktan sonra ekledi, “Kötü niyetli değil.”

“Seni seviyor. Sana karşı korumacı olması hoşuma gitti.”

Salem gülümsedi. “O gerçekten harika bir arkadaş. Evlenecek olduğuna inanabiliyor musun? O da bir milyardermiş. Aynen, milyarder. Lauren tabii ki de zengin bir adama âşık olacaktı. Artık o milyarder sevgili hayallerini gerçeğe çevirebilir.” Eliyle ağzını kapatarak esnedi. “Sarhoşum ve saçmalıyorum.” Kıkırdadı.

Parmaklarımı dudaklarında gezdirdim. “Seninle konuşmak istediğim bir şey var.”

Gözleri irileşti. “Ah olamaz. Başım belada mı? Yemin ederim o kadar sarhoş değilim.”

“Başın belada değil, bebeğim. Ama bunu sen sarhoş ve uykuluyken konuşmak istemiyorum.”

“Sabah o zaman?”

“Sabah,” diye söz verdim.

Kollarımı ona doladığım an başını göğsüme yasladı. Uyuduğunu düşünsem de gözyaşları tenimi ıslatmaya başlamıştı.

“Günüşığım,” diye fısıldadım ona daha da sıkıca sarılırken.

“O gitti, Thayer. Gerçekten gitti,” dedi hıçkırırken. “Anemi bir daha asla göremeyeceğim.”

Dudaklarımı başının üzerine bastırdım. “Ben buradayım. Eğer ağlamak istiyorsan ağla, bağır neye ihtiyacın olursa olsun ben buradayım.”

Sadece ağladı çünkü bazen elinizden yalnızca bu gelirdi.

BÖLÜM OTUZ DÖRT

Salem

Uyandığım an zonklayan alnıma uzandım. Önceki gece çok fazla şarap içmiştim. Buna niyetlenmemiş olsam da Lauren'la konuşmaya dalıp sohbet etmeye başlamıştık ve o gün olanları unutmaya çalışmıştım. Normalde çok içki içmesem de ipin ucunu kaçırmıştım.

Ağlayarak uyuya kaldığım için oldukça şişen gözlerimden bahsetmek dahi istemiyordum.

Annem gerçekten gitmişti.

Yan eve koşup onu göremezdim.

Onu arayıp sesini duyamazdım.

Bir daha onun kahkaha attığını duyamayacak, gülümsemediğini göremeyecektim.

Yataktan -Thayer'ın yatağından- kalkıp sendeleyerek banyoya gittim. Tuvalet alanı farklı yerde olduğu için ve altıma işemek üzere olduğumdan Thayer duş alırken içeriye girmiştim.

“Diş macunu,” diye mırıldandım kendi kendime. Ağzımdaki bu iğrenç tattan kurtulmak istiyordum.

Thayer duştan çıktığında utanmadan aynadaki yansımasını süzmeye başladım. Ağzım kelimenin tam anlamıyla sulanmıştı. Aptal gibi görünmeden önce ağzımdaki diş macununu tükürdüm.

Sadece Thayer düşüncelerimi alt üst edip ona tek bir bakışında ne kadar üzgün olduğumu unutmamı sağlayabiliyordu.

Raftan bir havlu alarak beline doladı.

Beni fark ettiğinde inleyerek bacaklarımı birbirine bastırmaktan kendimi alamadım. Belli ki geceden kalma olmak beni azdırıyordu.

Arkadan kollarını bana doladıktan sonra ensemdeki hassas noktayı öptü. Ona doğru yaslanarak odunsu duş jelinin kokusunu içime çektim.

Onun kollarında olmak bile kendimi hızla daha iyi hissetmemi sağlıyordu.

Ağız temizleme suyuyla gargara yaptıktan sonra lavaboya tükürdüm ve tarağıma uzandım.

“Sarhoşluk anlarım puslu olabilir ama benimle bir konuda konuşmak istediğini hatırlıyorum.”

Eğilerek kalçasını lavaboya dayadı. “Doğru.”

“Ve?” Tarağıma indirerek ona döndüm.

Ona bakmak bile ağzımın sulanması için yeterliydi. Üstüne hemen bir şeyler giymesi gerekiyordu çünkü duştan çıktığı için hâlâ ıslak olup belinde tek bir havlu sarılı olan Thayer, benim kriptonitimdi.

Gözlerini kıstı. “Bana öyle bakmayı kes.”

“Na-nasıl?” Dudaklarımı yaladım. Ona deli gibi çekildiğim için buna karşı koyamıyordum ve kederli olmam beni onun sevgisine ve ilgisine daha muhtaç kılıyordu.

“Sanki seni becermemi istiyormuşsun gibi.”

Cüretkâr bir şekilde çenemi kaldırdım. “Belki istiyordumdur.”

İlk kimin harekete geçtiğini bilmesem de bir anda kendimi onun kollarında buldum. Eli başıma uzanmış beni tutarken dillerimiz birbirine karışmıştı. Beni tekrar yatak odasına götürüp bıraktığında vücut sıcaklığının kaybolmasıyla inledim. Kapının kilitli olup olmadığını kontrol ederek tekrar önüme geçti.

“Tanrım, seni çok fazla seviyorum,” diye homurdandı, beni yiyip yutmak istercesine öpüyordu.

Bazı insanlar böyle bir aşk için hayatları boyunca beklerlerdi.

Bense on sekizimdeyken suratsız, bitkileri seven, oduncuya benzeyen bu komşumla karşılaşmıştım. Yollarımız bir süreliğine birbirinden ayrılrsa da her zaman tekrar bu noktada bir araya geliyorduk.

Thayer beni yatağa yatırdığında doğrularak atletimi çıkarttım. Aç bir şekilde çıplak göğüslerimi süzerken eğilerek meme uçlarımdan önce birini sonra diğerini ağzına alıp yalamaya başladı.

Belindeki havluyu açıp yere düşmesine izin verdim, hemen ardından sertleşen aletine uzandım. Nefesi dişlerinin arasından çıkıyordu. Uyurken giydiğim baksırı bacak-

larımdan çıkarmama yardım ederek yere attı. Parmakları bana uzanıp klitorisimi okşamaya başladı.

“Tam orası,” diye yalvardım kalçalarımı hareket ettirirken.

Tam da istediğim gibi okşamaya devam ederken ben de aletiyle git gel yapıyorum.

“İçinde olmam gerekiyor,” dedi yalvarırcasına. “Böyle devam edersen boşalacağım.”

Aletini amıma yönlendirdiğim an hiç vakit kaybetmeden içime girdi. İnleyerek başını geriye attı. Çıkardığı sesleri dinlemeye resmen bayılıyordum. Benim bedenimden bu kadar keyif alıyor olması aşırı tahrik ediciydi.

Tırnaklarım kıkına saplanarak onu teşvik etmeye başladı.

Sert ve hızlı, hatta biraz da vahşiydi. Ama boşalmasını izlemeye bayılıyordum.

“Siktir, bebeğim,” diye homurdandı kalçalarımı daha da sıkı tutarken. “Aletimi çok güzel sıkıyorsun.”

Yatağın ucuna geçerek kollarını bacaklarıma doladı ve beni mümkün olduğunca yakınına çekti. Kalçalarımı daha yukarı kaldırarak pozisyonumu değiştirmiş olması bile orgazm olmam için yeterliydi. Kendini daha sert, daha hızlı içime iterken boşalmaya devam etti.

Üzerime yığıldığında ağırlığını başımın yanına koyduğu ellerine vermişti.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadı kulağıma. “Seni çok fazla seviyorum.”

Kirli sakallarının uzadığı yanaklarını okşarken direkt gözlerinin içine baktım. “Ben de seni seviyorum.”

Bu kelimeleri ona söyleyebiliyor olmak beni mutlu ediyordu.

Üzerimden çekildiğinde aleti hâlâ sert sayılırdı. “Burada bekle.”

O hâlde hiç çekinmeden banyoya gitmesini izledim. Çok kısa bir an sonra musluğun sesini duymuştum. Ardından elinde sıcak ve nemli bir havluyla gelip bacaklarımın arasını temizledi. Kalçalarımı hareket ettirirken kendime engel olamıyordum. Onunla yeni birlikte olmuştuk ama tekrar onu istiyordum. Thayer bir şekilde beni kendine bağımlı yapmayı başarıyordu.

Dudağını ısırdığı sırada hâlâ beni temizlemeye devam ediyordu. Gözleri benimkilere döndüğünde sorduğu soruyla şaşırdım, “Başka çocuk ister misin?”

Bunu ben de hep merak etmiştim ve bu son zamanlarda sürekli aklımda olan bir şeydi. Özellikle Seda’nın birkaç ay içinde altı yaşına gireceğini düşününce... Caleb, çocuk yapmaktan bahsettiğinde çıldırmıştım çünkü daha fazla çocuk yapmak istemiyordum ama bir yandan benden daha fazlasını hak ettiğini düşündüğüm için onunla çocuk yapmak bana yanlış gelmişti.

“Evet.” Bu sefer cevabımdan emindim.

Elindeki havluyu kenara bıraktı. “Biliyor musun...”

“Neyi biliyor muyum?” diye sordum sessiz kaldığında.

Çekmecesinden bir baksır alarak üstüne geçirdi. “Ne zaman olmasını istediğini biliyor musun?”

“Emin değilim.” Gergin bir şekilde bakışlarımı kaçırdım. “Yakında, sanırım. Seda altı yaşına girecek ve abla olmayı seveceğini düşünüyorum.”

Bedenime doğru eğilerek yüzümü avuçlarının arasına aldı. Nazikçe başparmağını alt dudağımda gezdirmeye başlamıştı. “Hayır diyebilirsin, sana kızmam...”

“Gözlerimi kısıtım. “Tamam?”

“Doğum kontrol haplarını bırakmanı istiyorum.”

Ne?

“Yani... şimdi mi?”

Başını salladı. “Baba olmayı seviyorum ve seninle daha çok çocuğumuz olsun istiyorum. Çocuklarımızın bu garip gelenekleri olan küçük kasabada büyümelerini izlemek istiyorum. Okul etkinlikleri için pişirdiğin kapkeklerin kokusunu almak istiyorum. Ben... Zaten sana istediğim her şeyi söyledim ve bu geleceği hemen başlatalım istiyorum.” Elimde olmadan ağlamaya başladım. “Siktir, bebeğim,” çıplak bedenimi kollarının arasına alarak ekledi, “seni ağlatmak istememiştim.”

“Bunlar mutluluk gözyaşları, yemin ederim.” Bunu söylerken hıçkırmıştım.

Bu sabah böylesi bir konuşma yapacağımızı düşünmemiştim ve çok hızlı olduğunu biliyordum ama... doğru şeymiş gibi hissediyordum. Annem buna mutlu olurdu, benim adıma bunun gerçekleşmesini isterdi. Georgia’nın da benim de yaşlanıp yatağımızda ölecek dahi olsak hayatın kısa olduğunu anlamamızı istiyordu. Korkunun bizi geri çekmesine izin vermemeliydik. *Yaşamalıydık.*

Yanağımdaki damlaları silerken ikna olmuş gibi görünmüyordu. “Emin misin? Bunun beklenmedik olduğunun farkındayım ama her şeyi seninle istiyorum, bekle-

meyi sikeyim. Ama eğer bunları şimdi istemiyorsan seni zorlamam.”

“E-evet. Benimle bir çocuk daha mı yapmak istiyorsun?”

“Bir tane daha, sonra bir tane daha. Sen bana kaç tane verebilirsen.”

Kahkaha attığımda bedenim sarsılmıştı. “Sen üçüncü numara ve sonrasını planlamaya başlamadan bir tanesinde karar kılalım.”

“Anlaştık.”

Gülümsemesiyle ruhum alev almıştı. Çok klişe olsa da gerçek buydu.

“Bugün doğum kontrol hapı almayı bırakacağım.” Gülümsemesi mümkün olmayacak kadar genişledi. “Beni hamile bırakacağın fikrine bu kadar da sevinemezsin ama.”

Güldü. “Bunu bir kere sen doğum kontrol hapı *kullanırken* yaptım, kendimden emin olduğum için kusura bakmayacaksın artık.”

Karnını cimcikledim. “Çekil üstümden. Duş alıp giyinmem gerekiyor. Seda birazdan uyanır. Lauren da muhtemelen günün yarısını uyuyarak geçirecektir.”

Üstümden çekildiğinde doğrulmaya yeltendim, beni belimden tutarak kendine çekti ve bedenine yasladı. Ellerim sert gövdesinde uzanıyordu.

“Bunu istediğine emin misin?”

Gözlerimi devirdim. “Eğer olmasam sana söyledim.”

“Bunların hepsi planladığımdan daha hızlı oluyor. İşleri yoluna koyup yavaşça ilerletmek istedim-”

Elimle ağzını kapattım. “Bu *bizim* hakkımız. Aşkımız bir

süreyle kısıtlayamazsın. Senin, benim olduğunu söylemek için bir ömür bekledim. Bir saniyemi daha harcamak istemiyorum.”

“Siktir, seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum. Artık beni bırak. Seks kokuyorum ve çöpe atmam gereken bir doğum kontrol hapım var.”

Kıçıma hafifçe vurarak beni bıraktığında omzumun üzerinden ona gülümsedim.

“Bir saniye,” banyonun kapısında durarak ona döndüm ve ekledim, “benimle konuşmak istediğin şey bu muydu? Bebek olayı mı?”

Başka bir çekmece açarak kendine bir şort çıkardı. “Aslında değildi.”

“Ve?” Devam etmesini bekledim.

Başını iki yana salladı. “Korkmana gerek yok. Sonra konuşuruz.”

Dolabından bir tişört alıp üstüne geçirdikten sonra yatak odasından çıktı. Ardından kapıyı kapattığında her ne zaman olacaksa o konuşmayı yapmasını beklemekten başka çarem kalmamıştı.

BÖLÜM OTUZ BEŞ

Thayer

Kahvaltı için ev yapımı waffle yapmayı düşündüğüm-
den kileri yağmalamıştım. Böylelikle kızların sistemlerin-
deki alkolden tamamen kurtulacaktık.

Bebek konusunu Salem'a öylece açmak istememiştim
ama bir anda olmuştu. Onu seviyordum, hayatımın kalanını
onunla geçirmek istiyordum ve o da aynı şeyi istiyormuş
gibi görünüyordu. O zaman beklemenin ne anlamı vardı ki?

Ancak bu sabah yeterince ayık görüldüğü için yanıma
taşınma konusunu kesin olarak açmaya karar vermiştim.

Waffle hamurunu karıştırmayı bitirdikten kısa bir an
sonra Seda, üzerine giydiği uyku tulumuyla birlikte mutfak-
ğa girdi, uykulu gözlerini ovuşturuyordu.

“Ben açım.”

“Waffle yapıyorum, biraz ister misin yoksa başka bir
şey mi yersin?”

Kahverengi gözleri parıldadı. “Waffle!”

“Makineye koymama yardım etmek ister misin?”

“Evet, lütfen.” Hevesle başını sallamıştı.

Onu tezgâhın üzerine oturtuktan sonra kaşığı eline uzattım. Hamur karışımından biraz alıp waffle makinesine dökmesine müsaade edip kapağını kapattım.

“Işık yeşile döndüğünde hazır demek.”

“Benimkine çikolata parçacıkları ekleyebilir miyiz?”

Güldüm. Çikolata parçacığı isteyeceğini tahmin etmem gerekiyordu. “Olur. Gidip getireyim.”

Kilerden paketi alıp tezgâhtaki diğer malzemelerin yanına koymam birkaç saniye sürmüştü.

“Işık yeşil yandı!” dedi heyecanlı bir şekilde waffle makinesini gösterirken.

“Bunu ben halledeyim,” dedim ve plastik spatulaya uzandım. “Sıcak.” Waffle’ı çıkartıp kenardaki tabağa koydum. “Tamamdır, biraz daha hamur dökebiliriz.”

Birlikte çalışarak tüm waffleları hazırladığımızda Salem ve Lauren aşağı inmişlerdi.

Salem yeni duş aldığı için saçları nemliydi, bugün de her zamanki gibi şort ve atlet giymişti. Lauren’insa üzerinden kamyon geçmiş gibi görünüyordu. Saçları birbirine dolanmıştı ve ağzının kenarında salya izi vardı, üstelik hâlâ pijama takımını giyiyordu.

“Lauren Teyze!” diye bağırdı Seda tezgâhtan atlarken.

Lauren parmaklarını şakaklarına bastırmıştı. “Sessiz ol benim en sevdiğim cüce cinim.”

“Burada olduğunu bilmiyordum,” dedi Seda, hızlı hızlı konuşurken kollarını Lauren’in bacaklarına sarmıştı. Zavallı Lauren kusmak üzereymiş gibi görünüyordu. “Aç mısın? Babam waffle yaptı. Yardım ettim.”

“Görelim bakalım, ufaklık.” Seda’nın saçlarını karıştırdıktan sonra sandalyeye geçip başını masaya yasladı.

Salem da portakal suyu şişesini almış her birimize birer bardak dolduruyordu. Bir tanesini Lauren’a götürerek ona ağrı kesici vereceğine dair bir şeyler söyledi.

Lauren başını kaldırarak başparmağıyla onu onayladı.

Herkesin waffle’ını tabaklara ayırdıktan sonra Seda tabakları masaya yerleştirmeme yardım etti.

Salem döndüğünde elindeki iki hapi Lauren’a uzattı. Lauren ilaçları yutarken nefes nefese bir şeyler mırıldandı. Salem kahkaha atarak önündeki tabağı Lauren’a yaklaştırdı.

“Ye,” dedi ve ekledi, “daha iyi hissedeceksin.”

“Hepsini kucağına kustuğumda seni uyarmadığımı söyleme.”

Salem gözlerini devirerek bana döndü ve dudakların oynatarak ekledi, “Dramatik davranıyor.”

Kahvaltı, Lauren’ın dakikada bir bana attığı bakışlar dışında oldukça güzel geçmişti. Bu bakışların da beni rahatsız etmesine izin vermemiştim. Salem’a karşı korumacı davrandığımı anlıyordum ve onu bu kadar önemseyen bir arkadaşı olduğu için mutluydum.

Mutfağı tamamen topladıktan sonra arka bahçeye çıktım. Seda ağaç evde oynarken Salem ve Lauren köşede oturuyorlardı.

Bir sandalye çekerek yanlarına geçtim. Lauren’ın yüzünde gözlerini koruyan büyük bir güneş gözlüğü vardı. Salem bacaklarını uzatmış, başını geriye atarak biraz gün ışığı almaya çalışıyordu.

“Seda’yı mobilya alışverişine götürmeye var mısın?”

Salem başını salladıktan sonra ayak parmaklarını oynattı. Tırnakları maviye boyanmıştı. “Kesinlikle. Bence burada kendine ait bir alanı olmasına bayılacak.”

“Güzel. Ben de nalbura uğrayabilirim.”

“Ne için?”

“Boya için. Eminim rengi değiştirmek isteyecektir.”

Şu an misafir odasının rengi bejdi çünkü önceki projemde elimde o renk kalmıştı.

Lauren güldü. “Seni parmağında oynatacak.”

Omuz silktilim. “Eğer Seda mutlu olacaksa beni parmağında oynatabilir.”

“Onu duymazdan gel. Eskiden olduğu gibi partileyemediği için surat asıyor.”

“Partilemedik bile. *İçtik* ve beynim bunu yaptığım için bana karşı olan nefretini resmen kafatasıma vurarak gösteriyor.” Lauren anlamamız için bize başını işaret etmişti. “Daha yeni yirmi altı oldum ve bedenim birden kırk yaşına girmişim de hayatım bitmiş gibi davranmaya başladı.”

“Kırk yaşına girdiğinde hayatın bitmiyor.”

Lauren güneş gözlüklerini indirdiğinde dudakları gülümsemesini saklamaya çalışıyordu. “Sen daha iyi bilirsin, ihtiyar.”

Salem başını iki yana salladı. “Senin için bir bebek bakıcısına ihtiyacım var. Seda’dan daha betersin.”

Lauren tıpkı eski filmlerde olduğu gibi şapkası olmadığı için hafifçe gözlüğüne dokundu. “Hizmetinize amadeyim. Birinin, senin dikkatli olmanı sağlaması gerekiyor.”

“Evet, sanki hayat bunu yapmıyormuş gibi.”

Lauren parmağını salladı. “Şah mat.”

“Seda!” diye seslenirken Salem ekledi, “oradan artık inmelişin. Birkaç işimiz var, odanı dekore etmek için bir şeyler almamız gerekiyor!”

“Gerçekten mi?” Seda, ağaç evin penceresinden başını uzatmıştı. “Prenses yatağı alabilir miyim?”

“Alabi-” Salem, eliyle ağzını kapattığında gülmemeye çalıştım.

“Gerçekten seni parmağında oynatacak. Ona istediği her şeyi alabileceğini söyleyemezsin. Sadece beş yaşında olabilir ama bunu çıkarı için kullanır.”

“Öyle demeyecektim zaten.” Elini indirdiğinde sırttım.

“Ah, öyle mi?”

Gülümsemem büyüdü. “Belki.”

Başını iki yana salladığında onu kucağıma çektim.

Salem hayatıma tekrar girmeden önce her günümü öylesine geçiriyordum. Şimdiyse, her günümde *yaşıyordum*.

Sanki sonunda tekrar nefes alabiliyor gibiydim.

BÖLÜM OTUZ ALTI

Salem

Alışverişi bitirip eve döndüğümüzde bir hayli yorulmuştum. Hiçbir zaman alışveriş yapmayı sevmemiştim ve seveceğimi de sanmıyordum. Ama Seda'nın yepyeni eşyaları yoldaydı. Yeni bir yatak örtüsü ve Prenses Pembesi olarak adlandırdığı bir renkte boya almıştık. Rengin asıl adı *Erimiş Dondurma* olsa da bunu asla kabul etmiyordu.

“Normalde alışverişi severim,” dedi Lauren. Süs eşyalarıyla dolu bir poşeti sürüklerken ekledi, “ama senin kızın bu sevgimi sorgulattı.”

“Öyledir,” diye katıldım ona.

Seda, gürültülü bir vahşi tavşan gibi mağazayı gezmişti. Her yerde koşuşturup zıplıyor ve neredeyse gördüğü tüm yabancılara selam verip müzik duyduğu her köşede çalan şarkıları seviyormuş gibi durup dans ediyordu.

Göründüğü gibi çocuğum benim tam tersimdi. Tabii, bir canavar tarafından lekelenmemiş olsam çocukken nasıl olacağımı bilmiyordum.

Biz poşetleri boşaltırken Seda ön bahçede koşup uydurduğu şarkıları söylüyordu.

“Yola yaklaşma,” diye uyardım onu. Verandanın merdivenlerini çıkıp elimdekileri antreye bırakmıştım.

“Yaklaşmam, anne. Bu kadar endişelenmene gerek yok.”

Hiçbir fikri olmasa da ebeveynliğin yarısı hatta belki de daha fazlası sürekli endişelenmekle geçiyordu.

“Sence çocuk yapar mısın?” diye sordum Lauren’a. Benim battaniye poşetimin yanına taşıdığı yastık poşetini bırakmıştı. Bu kadar battaniye almamızın sebebi, Seda’nın tek bir battaniyeyle yatamıyor oluşuydu. *Bu* huyunu ben-den almıştı.

“Belki otuz yaşına gelince olabilir.” Lauren burnunu kınıştırdı, sanki ekşi bir şey yemiş gibi yüzünü ekşitti. “Hayır, o zaman bile olmaz.” Aralık kapının ardından çimenlerin üzerinde kovalamaca oynayan Seda ve Thayer’a baktı. “Çocuğunu seviyorum ama hepsi bu kadar. İyi bir anne olacağıma emin değilim.”

“Harika bir anne olursun,” diye rahatlattım onu. Çünkü eğer isterse olacağına emindim. “Ama herkes ebeveyn olmak istemeyebilir ve bu gayet normal.”

Omuz silkti. “Gelecekte göreceğiz. Şu an, sadece ben ve Anthony varız.” Bakışlarını indirerek parmağındaki yüzüğe baktı. “Önce düğünü atlatmamız gerekiyor.”

“Hamptons’ta evlenecek olmana inanamıyorum,” şaka-laşarak omzuna vurdum, “seni gidi burjuva sürtük.”

Kıkırdadı. “Anthony’nin ebeveynlerinin orada bir yeri var ve bu, büyüleyici. Harika bir yer.”

Nişanlısından bahsederken gözlerinin parıldadığını görmek beni mutlu ediyordu. Bunu hak etmişti. Bir zamanlar, durulacağına hiç inanmıyordum. Bunda yanlış olan bir şey yoktu ama yine de birlikteyken durulabileceği birini aradığını düşünüyordum. Anthony onun bu vahşi yanını sakinleştirebilmiş olmasa da onunlayken normal hâinden daha sakindi.

Baş nedime elbisemin son provası için Manhattan’a gitmem gerekiyordu. Düğün, yazın sonunda olacaktı ve birkaç hafta sonra da bekârlığa veda partisi için Vegas’a gidecektik. Annemi kaybetmemin ardından bu seyahatte ne kadar eğlenirdim bilmiyorum ama kaçırmam da mümkün değildi.

“Düğünden bahsetmişken, artık Thayer’la birlikte olduğunuz için onu da getireceğini varsayıyorum,” dedi kalan poşetleri almak için SUV’ye yöneldiğimizde, bunu daha çok soru sorar gibi söylemişti.

“Yani, sanırım, evet. Bunu düşünmemiştim.”

“Onu listeye eklerim.” Bir poşete uzandığım sırada kolumu tuttu. “Seni zora sokmayı sevdiğimi biliyorsun ama senin adına mutluyum da. Sen ve o...” Gözleri Seda’yı omzundan sarkıtıp etrafında döndüren adama çevrilmişti, “Aranızdakinin özel olduğunu herkes görebilir. Bu ikinci şansa sahip olduğun için mutluyum. Herkesin böyle bir şansı olmaz. Tanıdığım diğer herkesten daha fazla mutlu olmayı hak ediyorsun.”

Kollarımı dolayarak en yakın arkadaşşıma sıkıca sarıldım. Ona yakın bir yerde yaşamayı özlemiştim. “Teşekkür ederim.”

“İyy,” dedi şakalaşarak beni ittiği sırada, “bana hastalık bulaştıracaksın.”

Arkadaşıma dil çıkardım. “Sen öyle san.”

“İstersen Thayer’a sakla. Eminim bu adam senin hastalığını da *seviyordur*.”

“Lauren!” diye bağırdım kolunu sıkarken.

Bir poşet alıp eve girene kadar kıkırdamaya devam etti.

Ertesi gün Lauren, Manhattan’a dönecekti. Buraya gelebilmiş olmasına çok sevinmiştim. Cenaze için daha erken gelmek istediğini ama Chicago’dan uçuşunun ertelendiğini söylemişti. Nişanlısının bazen iş için gittiği Chicago’da da bir evi olduğundan onunla seyahat ediyordu.

Kiralık arabasının yanında dikilirken ona sıkıca sarıldım. Thayer sağ olsun bavulu çoktan arabaya yerleştirilmişti.

“Gitmeni istemiyorum.”

“Ben de gitmek istemiyorum. Ama elbise provan için geldiğinde görüşeceğiz ve sonra Vegas zamanı geliyor, be-beğim!” Beni bıraktıktan sonra yerinde küçük bir dans etti.

Thayer tek kaşını kaldırdı. Ona düğünden ve diğer detaylardan bahsetme fırsatım olmamıştı ama Lauren, New York’a döndükten sonra konuşmak için vaktimiz olacaktı.

Ayrıca bugün Seda'yı da Boston'a götürecektik. Bizimle daha fazla kalmasını istesem de Caleb'la birlikte kurduğumuz bu sistemi çözmeye çalışıyorduk. Bir de annemin evini temizlemeye başlamam gerekiyordu tabii. Seda her şeye karışacağı için o ortalıkta yokken halletmem en iyisi olacaktı. Yine de daha gitmemiş olmasına rağmen kalbimin bir parçası eksilmiş gibi hissediyorum.

“Seni seviyorum, kızım,” Lauren'ın yanağını öptüm, “yakında görüşürüz.”

“Kendini özletme.” Cilveli bir şekilde göz kırparak göz yaşlarını gizlemeye çalıştı.

Garaj yolunda durup arabasını çıkarırken ona el salladım. Thayer hemen arkamdan yaklaşıp elini omzuma yerleştirmişti. Winnie bahçede Seda'nın peşinden koşarken havlıyordu. İkisi de Thayer'ın kendi diktiği birer gökkuşağı renginde bale eteği giyiyorlardı.

“Bu kadar erkenden gittiği için üzgünüm.” Kulağımın hemen yanından işittiğim sesi kısık ve boğuktu.

Bir nefes verirken bunun için çok fazla üzülmemeye çalıştım. “Sorun değil. Gelmesine sevindim.”

Bu gerçekten çok anlamlıydı. Arkadaşım böyle bir zamanda bana destek olmak için yanıma gelmişti.

“Diğer konuyu konuşma fırsatımız olmadı.”

Yüzümü ona döndüğümde kaşlarımı çatmıştım. “Hangi konuyu?”

“Seninle konuşmak istediğimi.”

“Ah.” Bir anda zihnim berraklaşmıştı. “Evet. Neydi?”

“Seda'yı bıraktığımızda eşyalarının bir kısmını alabiliriz diye düşündüm ve Binx'i de ve...”

“Ve ne?” diye sordum.

Başını eğdiğinde kabarık saçları gözlerini örterek onu benden gizledi. “Benim yanıma taşınmak ister misin?” Sanki utanmış ve gerginmiş gibi yanakları kızarmıştı. Böyle kızarmasını izlemek sanırım hoşuma gidiyordu. Thayer normalde sakin, serinkanlı ve aklı başında biriydi ama şimdi de böyle bocalıyordu.

“Seninle yaşamamı mı istiyorsun?” Başını salladı. “Aynı yatağı paylaşmak gibi mi? Saçlarımın duşakabinin giderini tıkaması, kıyafetlerimin yere yayılması, dağınıklığımın seninkine karışması gibi birlikte yaşamak mı?”

Tekrar başını salladı. “Mantıklı değil mi? Neden bekleyelim?”

Bir noktada haklıydı. Yani, doğum kontrol haplarımı çöpe atmıştım. O gece bu konuşmayı tekrarlamıştık ve sağlam bir kafayla yerinde bir karar verdiğime emin olmak istemişti. O sabah düşündüğü kadar da sarhoş değildim, en azından Lauren kadar değildim sadece başım biraz dönüyordu ama Thayer’ın beni ön plana koyup onayımı bu kadar önemsiyor olması beni mutlu etmişti.

Yan taraftaki gençliğimi geçirdiğim eve baktım. Orada yaşamak istemiyordum. Babam hiç orada yaşamadığı için kötü anılarım yoktu ama bana aitmiş gibi de hissetmiyordum. Bana annemi hatırlatıyordu ve bunu değiştirmem de mümkün değildi. Yapılacak en iyi şey etrafı temizleyip küçük şeyleri toparlamak ve satmaktı. Georgia ve ben parayı bölüşünce ikimize de fayda sağlamış olurdu.

Dükkân bambaşka bir mevzuydu. Onu tutmanın aptalca

olduğunu ve hiç mantıklı bir sebebi olmadığını bilsem de evi bölmek kadar kolay karar veremiyordum.

“Evet,” dedim yavaşça. Sonra sesimi biraz yükselterek ekledim, “Senin yanına taşınırım.”

Yüzüne yayılan küçük gülümseme kocaman bir sırıtışa dönüşmüştü. Hiçbir şey söylemedi bile. Sadece beni kollarına alarak döndürüp durdu. Ayaklarımı yerden kaldırarak kıkırdamaktan kendimi alamadım.

Beni yere bıraktıktan sonra yanaklarımı tuttu. “Tanrı’ya yemin ederim, Güneşim, seni bu dünyadaki en mutlu kadın yapacağım.” Bana cevap verme şansı tanımadan dudaklarına uzanarak beni öpmeye başladı.

Bazı insanlar böylesi bir aşkı hayatları boyunca bulamazlardı. Ben on sekizimde bulmuştum, bir süreliğine kaybetmiştim ve artık bunu, *onu*, hiç bırakmayacaktım.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

Salem

Eşyalarımın bir kısmıyla birlikte Binx'i de aldığım da Caleb'in biraz üzöldüğünü söyleyebilirdim. Ona nedenini açıkladığım da gözlerindeki belirgin acıya rağmen zorlukla gülümseyerek benim için sevindiğini söylemişti. Onun kalbini sürekli kırıyor olmaktan hiç hoşlanmıyordum ama artık boşandığımız için zaten eninde sonunda birimizin taşınması gerekecekti.

Bir gün, kendine uygun kişiyi bulduğunda anlayacaktı.

Thayer odaya girdiğinde elbiselerimden birini dolabına asıyordum. Kollarını arkamdan doladı. Şantiyede bir gün geçirdiği için ter, toprak ve sigara kokuyordu. Söylediğine göre artık sigara içmese de belli ki birlikte çalıştığı adamlardan biri içiyordu.

"Seni özledim." Başını omzuma yasladı. Elleri karnımda geziniyordu. "Sence hamile kalmış mısındır?"

Kollarının arasından sıyrılıp yüzümü ona dönerken güldüm. "Benimle evlenmeden çocuk yapmaya bağımlı

olduğunu söyleyebilir miyiz?” Dalga geçmekten kendimi alamadım. Dürüst olmak gerekirse bana evlilik teklifi etmesini beklemiyordum. Artık birlikte olduğumuza göre her şey vakti geldikçe yaşanırdı.

Yarım bir gülümsemeyle bana baktı. “Aynen öyle. Benim çocuğumu taşıyarak kilo almış olmanı düşünmek bile hoşuma gidiyor.” Gözlerimi devirdiğimde beni kalçalarım-dan tutarak kendine çekti. Tepemde dikildiği için ona bakarken başımı geriye eğmem gerekti. “Seni ilk seferinde göremedim. Bebeğin tekmelerini hissedemedim ya da seni doktor randevularına götüremedim. Bunu istiyorum.”

Dudaklarımı ıslattım, utanmıştım.

Yanağıma uzanarak beni, kendine bakmaya zorladı. “Böyle yapma. Ne hissettiğini benden saklama. Birbirimizi karşı hep dürüst olalım istiyorum. Hislerini saklayıp ne hissettiğin konusunda yalan söylersen işler zora girer.”

İç çektiğim sırada omuzlarım gereğinden fazla ağırlaştı. “Ben de senin yanımda olmanı istemiştim ve olamaman çok kötüydü.”

“En doğru şeyi yaptın,” diye hatırlattı bilmem kaçınıcı kez. “Ben...O zamanlarki hâlimle iyi bir adam, iyi bir baba olamazdım. Bunu biliyordun.” Başparmağıyla yanağımlı okşadı. “Pişmanlıklarına müsaade edemem çünkü artık şimdi-deyiz. Her gün kollarımda seninle uyanıyorum. Seda buradayken koridorlarda koştuğunu duyuyorum. Winnie ve Binx en yakın arkadaşlar oldular.” Son söylediğine güldüm çünkü gerçekten öyle olmuşlardı. Benim kara kedim ve o *corgi**

* Bir köpek cinsi. —çn.

koltukta birlikte uyuyorlardı. “Ve bir gün, ne zaman olursa olsun, o koridorda bebeğimizin ağladığını duyacağım.”

Bir damla yaş gözümünden firar etmişti. İşaret parmağıyla hızla yaşı sildi.

“Şimdi,” dedi elime uzanarak, “gel de benimle duş al.” Haince gülümserken gözleri arzudan koyulaşmıştı.

Beni peşinden sürükleyip çıplak sırtımı duşakabinin fayanslarına dayamasına izin verdim ve kendini içime ittiğinde teslim oldum.

Seda’yla görüntülü konuşmanın ardından film gecesi yapmaya karar vererek bir kâse patlamış mısırla koltuğa yerleşmiştik. Thayer uzanıp başını kucağıma yasladı.

“Ruh hâline göre ne izlemek istersin?”

“Dürüst olmak gerekirse,” dedi esnerken, “muhtemelen hemen uyuya dalacağım o yüzden sen ne istersen onu aç.”

Hesabıma kaydettiğim filmlerin arasında gezerek bir romantik komedide karar kıldım. Eğer gerçekten uyuya dalacaksa Matthew McConaughey’ın Benjamin Barry’sinin, Kate Hudson’ın Andy Anderson’ı tarafından *Bir Erkek On Günde Nasıl Kaybedilir* filminde eziyete uğramasını izlemeyi tercih ederdim.

Filmi başlattığımda Thayer karşı çıkmadı. Bir elimle onun başını okşarken diğer elimle ağzıma patlamış mısır atıyordum. Koltuğun diğer köşesinde horlayan Winnie’nin hemen yanına da Binx kıvrılmıştı.

Başımı eğip Thayer’ın uyuduğunu fark ettiğimde film

başlayalı henüz on beş dakika olmuştu. Çalışma saatleri çok uzundu. Patron dahi olsa konu işe geldiğinde mümkün olduğu kadar dâhil olmaya çalışıyordu.

Son birkaç gününü artık Seda'nın olan odayı boyayarak geçirdiğinden bahsetmiyordum bile. Eşyalarının bir kısmını yerleştirmiştik.

Birkaç gün sonra geldiğinde prenses odasına kavuşacaktı.

Ben her ne kadar almaması için onu ikna etmiş olsam da Thayer mağazaya dönerek bir armut koltuk bile almıştı.

Üst katta toplam üç oda vardı. Birisi artık Seda'nın odasıydı ve sanırım Thayer beni hamile bırakma hedefine ulaştığında diğer oda bebeğin odası olacaktı.

Thayer'ın geceleri kucağında yeni doğmuş bir bebeği salladığını düşünmek bile içimi sımsıcak hislerle dolduruyordu.

Ancak hemen ardından bambaşka bir his beni ele geçirdi. Thayer'ın uzun zaman önce Forrest için hazırladığı odayı düşünüyordum. Ona sorduğumda odayı bir süre olduğu gibi bıraktığını ama her gördüğünde çok üzüldüğü için eşyaların büyük bir kısmını paketleyip mobilyaları sattığını söylemişti. Forrest'ın dinozoru ve oyuncak arabası gibi çok sevdiği birkaç eşyasını evin farklı köşelerine yerleştirmişti. Bu küçük oyuncakları görmek ona Forrest'ı anımsattığı için hoşuna gittiğini ama odasını görmenin kendisine ağır geldiğini söylemişti.

Yukarıdan ona baktım, uyurken ifadesi sakindi.

Üstesinden gelmesi gereken acı dayanılmaz bir acıydı.

Bana, terapistinin kederi kutudaki bir topa benzettiğini söylemişti. Acı tazeyken bu top büyüyerek sürekli kutunun kenarlarına çarparmış ama sonra zamanla küçüldüğünden bu çarpmalar azalmış.

Şu an benim için o top fazlasıyla büyüktü. Bu yüzden annemin evine gitmeyi erteleyip duruyordum.

Onun eşyalarına dokunmak istemiyordum. Onları depoya kaldırmak, bağışlamak ya da...

Elimin tersiyle gözyaşlarımı sildim.

Bunu yaptığımda gerçeklerin farkına varmıştım.

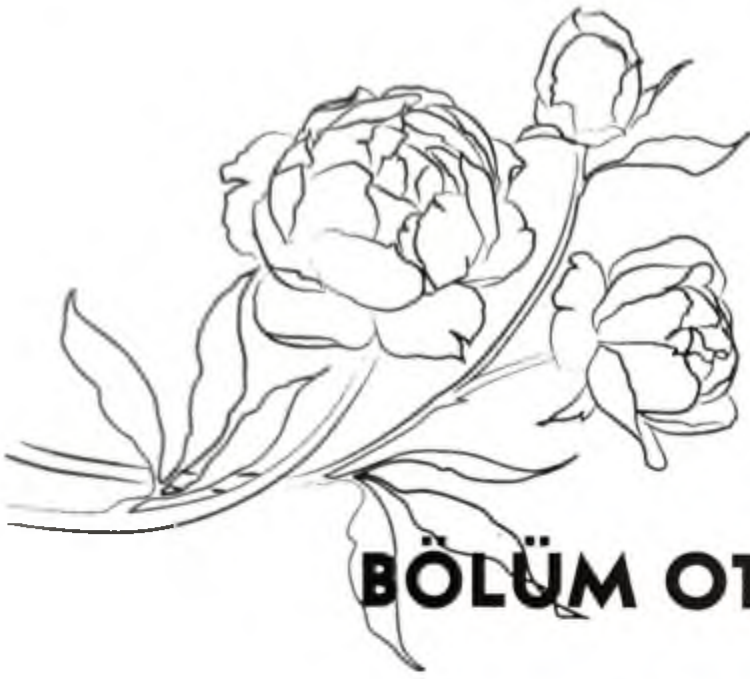
Şu an annem hâlâ o evdeymiş, kapkek pişiriyor ya da bir film izliyor hatta mutfak masasında oturmuş mısır gevreği yiyormuş gibi düşünüyordum.

Keder bir yönden garipti. Mantığı devre dışı bırakmaya çalışıyordu.

Annemin öldüğünü görmüştüm. Cenazesine, mezarına gitmiştim.

Tüm bunları yapmama rağmen zihnim hâlâ annemin o evde olacağına dair mantıksız bir umuda tutunuyordu.

Film hâlâ devam etse de dikkatim artık orada değildi. Jenerik ekranı aydınlattığında televizyonu kapatarak nazikçe Thayer'ı uyandırdım. Bana tek bir bakışıyla kederin beni tükettiğini anlamıştı. Hiçbir şey söylemedi. Söylemesine gerek de yoktu. Sadece beni kollarına alarak koala gibi sarıldı ve üst kattaki yatağa taşıdı. Sonrasında bile beni kollarından bırakmamıştı. Acaba beni yeterince sıkı tutarsa parçalanmama engel olacakmış gibi mi hissediyordu?

BÖLÜM OTUZ SEKİZ

Salem

Ben evi toparlamak için hazır olana kadar iki hafta geçmişti. Sonunda bu işe girişeceğimi Georgia'ya söylediğimde yardım etmek için ısrar etmişti ama doğumu her an başlayabileceği için kendi başıma halledebileceğime onu ikna etmeyi başarmıştım. Bu üçüncü çocuğu olduğu için tahmin edilen tarihten daha erken doğma ihtimali vardı ve inatçı tavrının aksine kesinlikle kendini yoracak bir şey yapmaması gerekiyordu.

“Nereden başlamak istersin?” diye sordu Thayer, ellerini kalçasına yerleştirmişti.

Çimenlerin üzerinde durmuş bekliyorduk çünkü henüz içeriye adım atamamıştım. Thayer çimenleri düzenli olarak biçtiği için en azından bu konuda endişelenmemize gerek yoktu.

Ağzımı açıp kapatmama rağmen kelimeler dudaklarımdan dökülmüyordu.

Thayer, sessizliğimin onu vazgeçirmesine izin vermedi.

“Belki bir göz atıp eşyaları büyüklüklerine göre farklı renk bantlarla bantlarız. Tutmak istediklerin, bağışlamak istediklerin ve çöp olanlar. Böylece işler biraz kolaylaşmış olur.”

Sabit bir şekilde başımı sallarken gözyaşlarımın akmasına engel olmaya çalışıyordum. Bunlar sadece eşyaydı. Ama o zaman neden bu kadar duygulanıyordum?

“Bu iyi bir fikir.”

“Tamam.” Kendi kendine başını salladı. “Sen burada bekle ben de kamyonetten bantları getireyim.”

Burnumu kırıttırdım. “Kamyonetinde bant mı tutuyorsun?”

“Kamyonetimde bir sürü şey tutuyorum.”

Bantları almak için gittiğinde bahçe kapısına biraz daha yaklaşmışım. Buradan girmek, ön kapıdan girmekten daha kolaymış gibi hissediyordum. Çünkü oradan girersem oturma odasına yaklaşmış olacaktım ve bunun için henüz hazır değildim.

Thayer döndüğünde beni beceriksizce anahtarlarla uğraşırken buldu.

Anahtarları aldığı anda elinde sarı, mavi ve yeşil üç bant vardı. “Hangisi?”

“Şu.” Beyaz papatyalı bir plastikte sarılan anahtarı gösterdim.

Anahtarı kilide sokarak çevirdi. Kapı gürültülü bir şekilde gıcırdayarak açıldığında menteşelerinin bir bakıma ihtiyacı olduğunu yapılacaklar listesine yazmam gerektiğini fark etmişim. Thayer içeriye ilk adımı attı.

“Geliyor musun?”

Bunu zorlayıcı bir şekilde sormamıştı. Daha çok ne hissettiğimi ölçmeye çalışıyor gibiydi. Kafasında bu işe bugün girişmenin doğru olup olmadığını tartıyordu.

Ama o kapı eşiğini bugün geçip evi toparlamaya bugün başlamazsam bir daha yapabileceğimi sanmıyordum.

Ben de yaptım. Bir ayağımı diğerinin önüne koyarak mutfığa girene kadar durmadım. Uzanıp ışıkları açtığım an oda sarı bir renkle boyandı.

Thayer hiç vakit kaybetmeden soru sormaya başladı. Muhtemelen ben düşüncelerimde kaybolmadan dikkatimi dağıtmak istiyordu. “Masaya ne dersin? Kalsın mı? Bağışlansın mı? Çöp mü? Biraz kaba duruyor ama zımparalanıp boyanabilir gibi bence bağışlansın. Her kategoriye hangi bantla renklendirmek istersin?”

Düşüncelere dalmama engel olmak için böyle çaba sarf etmesine gülümsedim. “Bence sarı bağışlayacaklarımıza, yeşil saklayacaklarımıza ve mavi çöplere olsun.”

“Tamam, anlaşıldı. Hafızama kazıyorum.”

“Masayı bağışlayacağız.”

Bir parça sarı bant kopararak masaya yapıştırdı.

“Sandalyeler?”

“Onlar da bağışlansın.”

Her bir sandalyeye bant yapıştırdı. “Her şeyi bana gösterip ne olacağını söylemen yeterli.”

“Tamam,” iç çekerek etrafa bakmaya başladım.

“Çöp.” Odanın karşısındaki resmi işaret ettim. Babam öldükten sonra bu resmi bir bahçe satışında bulmuştuk.

Bence resim çok çirkindi. Çamur gibi duran suluboya bana çirkin bir duvar kâğıdını anımsatsa da annem bir sebeple bunu çok beğenmişti. Ya da belki kendi parasıyla alabildiği ilk şey olduğu için bunu sevmiştir. “Aslında, onu saklamak istiyorum.”

Thayer bu çirkin resmi neden saklamak istediğimi sorgulamadan üzerine bant yapıştırarak ilerledi.

Mutfağı tamamlamamız bile birkaç saatimizi almıştı. Tatlı pişirirken kullandığımız eşyaların hepsini saklamaya karar vermiştim. Buraya dönene kadar yıllardır hiçbir şey pişirmemiş olmama rağmen onları saklamak istiyordum. Hatta kendi başıma tekrardan bir şeyler yapmak istiyordum. Bunun hem bana iyi geleceğini hem de beni anneme yakınlaştıracaklarını düşünüyordum. Georgia için ayırdığım birkaç şey de vardı tabii. Sirk çadırı şeklinde bir kurabiye kavanozuyla bir tabak setini ayırmamı istemiştir.

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordu Thayer. Bağışlanacak eşyaların olduğu son kutuyu kamyonetine taşıyordu. İşimiz bittiğinde buradan çıkmadan küçük eşyaları taşımaya karar vermişti. Büyük olanlardan kurtulmak için de daha sonra bir kamyon kiralayacaktık.

“Bence iyi bir ilerleme kaydettik ama aynı zamanda çok vakit kaybettiğimiz için de biraz endişeliyim. Tek bir odada *saatler* harcadık.”

“Bundan bahsetmemiştim.” Mutfağa baktı. “Senden bahsetmiştim. Bunların kolay olmadığının farkındaydım.”

Bir sandalye çekerek oturdum. “Yorulдум. Hem duygusal hem fiziksel olarak. Ama garip bir şekilde... mut-

luyum.” Başımı iki yana salladım. “Bu kulağa çok garip gelecek ama doğru. Bu eşyaların çoğunda anılarımız var ve her şeyi en baştan yaşıyormuşum gibi hissediyorum.” Saklayacağım tahta kaşıklardan birini kaldırdım. “Bunun gibi.” Gözlerimden yaşlar boşalıyordu. “Sana göre bu sadece tahta bir kaşık ama ben bunu kullanarak annemle birlikte kapkek yaptığımızı hatırlıyorum. Küçükken o bakmadığı zamanlarda kapkek hamurundan yedim. Ama yine de bunu yaptığımı bilirdi.” Kaşığı yerine bıraktım. “Unuttuğum şeyleri hatırlamak güzel.”

Thayer kutuyu yere bıraktıktan sonra masada karşıma oturdu. “Bu garip değil. Forrest’ın odasını toplarken ben de aynı şekilde hissettim. Verdiğim en zor karardı ama akıl sağlığım için orayı değiştirmem gerekiyordu. Kıyafetlerini ve oyuncaklarını toplarken tek bir kara günün gölgelediği bütün o güzel anılarımızı hatırladım.” Boğazını temizledi, duygulanmıştı. “Onu kaybettiğim gün... hayatımın en kötü günüydü. Ama onun hayatta olduğu günler de en güzel günlerimdi. Bunu o gölgenin çekilmesine müsaade ettiğim zaman fark edebildim. O andan sonra hatırlamak o kadar canımı yakmamaya başladı.” Omuz silkti. “Evet, seni anlıyorum.”

“Keder garip bir şey.”

Hafifçe güldü. “Aynen öyle.”

“Hiç merak ediyor musun...” Duraksayarak dudağımı ısırdım. Bunu söyleyip söylememem gerektiğini bilmiyordum ama söylemeye karar verdim. “Hiç merak ediyor musun acaba nasıl olurdu...”

“Forrest ölmese miydi? Annene söylemiş olsa mıydık?”

“Evet.” Önümdeki masaya bakarken bakışlarımı kaçırdım. “Aptalca olduğunu biliyordum. Sonucu değiştirmek için yapabileceğimiz hiçbir şey yok ama...”

“Bunu düşünürdüm,” dedi yavaşça. “Sürekli. Ama uzun zaman önce bunu yapmayı bıraktım çünkü beni deli edecekti. İşlerin planladığımız gibi ilerleyip annenin bizi anlayacağını düşünüyordum ama belki biraz kızardı. Yani çoktan biliyor olsa da resmi olarak ona söylemiş olmamız farklı olurdu.” İç çekerek sandalyesine biraz daha yayıldı. “Belki birkaç yıl daha çıkardık. Sonra ben birden dizimin üstüne çöküp sana evlilik teklifi ederdim ve Forrest’ın baş sağdıcım olacağı bir düğün yapardık. Ama çok genç olduğun için insanların baskısı altında kalabilirdik. Şu an toplum aramızdaki yaş farkına çok farklı bakıyor.” Parmaklarıyla ikimizi işaret etti. “Bu bizi ayırabilirdi. Bilemeyiz.”

“Haklısın.” Bakışlarımı mutfakta gezdirdim. Duvarlar artık çıplaktı, çekmeceler boştu, dolaplar tamamen boşaltılmıştı. “*Sanırım bu durum beni her zamankinden daha fazla düşündürüyor.*”

Masanın üzerinden uzanarak elimi sıktı. “Hadi,” dedi yerinden kalkarak. Elimini bırakmadan beni de kendisiyle birlikte sürüklemişti. “Gidip bu kutuyu yerleştirelim ve yiyecek bir şeyler alalım. Bence hak ettik.”

Cevap olarak karnım guruldadı. “Güzel fikir.”

BÖLÜM OTUZ DOKUZ

Salem

Evi boşaltmak için elimizden geldiğince uğraşıyorduk. Thayer çalıştığı için hafta içi bana yardım edemese de ben ağır kaldırmamı gerektirmeyecek işleri kendim hallediyordum. İlk günün ardından her şey kolaylaşmıştı. Sanırım gözüme bir at gözlüğü takmayı başarabilmiştim ki bunun faydası olmuştu. Ayrıca bu işin halledilmesi gerektiğinin de bilincindeydim. Evi öylece bırakıp burada oturamazdık. Bazen kederinizi kenara bırakıp yapılması gerekenlerle ilgilenmeniz gerekiyordu.

Dirseklerime kadar toz olmuş bir şekilde depoyu temizlerken telefonum çalmaya başladı. Şu an açamayacağım için sesli mesaja düşmesini bekledim.

Hemen ardından tekrar çalmaya başladı.

“Hah.” Temizlik malzemelerini yere bıraktığımda uzun süredir eğik durduğum için bedenim isyan ediyordu. Bir noktada kalkıp mola vermem gerektiğini bilsem de dikkat etmemiştim.

Ben telefona ulaşana kadar susmuştu ancak onu çöp yığınlarının altında bulduğum an tekrar çalmaya başladı. Harika.

Georgia'nın ismi ekranda parlıyordu.

“Alo?”

“Doğuruyorum,” ağzından çıkan ilk kelime buydu, “bunu konuşmadığımızı biliyorum ama ilk iki seferimde annem yanımdaydı. Bu sefer senin yanımda olmanı istiyorum. Senin için sorun olur mu?”

Beni yanında istediği için kalbim sıcacık olmamıştı. Üçüncü çocuğunu dünyaya getirirken beni yanında isteyecek kadar seviyor ve bana güveniyordu.

“Hayır, tabii ki olmaz. Hastanede misiniz?” Eşyalarımı toplarken yerdeki malzemeleri düzenli bir şekilde bırakmaya çalıştım ama ne kadar çaba sarf edersem edeyim her şeyin dağınık olduğunu çabucak kabullenmiştim.

“Çocukları Michael'ın annesine bırakıp direkt hastaneye geçeceğiz. Ah, siktir,” diyerek küfretti. “Acıtıyor. Bu kadar acıttığını hatırlamıyordum. Her zaman böyle mi oluyordu?”

Michael cevap verirken sesini duydum, “Evet ve her seferinde unutuyorsun,” dedi.

“Peşinizden geliyorum ben de gençler.”

“Teşekkür ederim.” Sesinden ağladığını anlayabiliyordum. “Sadece yalnız olmak istemiyorum.”

“Ben neyim? Ne güne duruyorum?” diye sordu Michael.

“Ne demek istediğimi biliyorsun.” Georgia ona karşı çıktığında tartışmaya başlamak üzerelerdi.

“Tamam, telefonu kapatıp hazırlanıyorum ve hastaneye geçiyorum.”

“Tamam,” diye cevap verdi ablam. “Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum.”

Işıkları kapattıktan sonra çöpü çıkardım ve hızlıca Thayer’ın evine geçerek tozun içinde kaldığım için duş alıp üzerime temiz kıyafetler giydim.

Arabama atlayıp hastaneye gitmek için yola çıkmadan önce Thayer’a neler olduğuna dair hızlıca bir mesaj atmıştım.

Garaj yolundan çıktığım sırada cevap yazdı.

Thayer: İşim bittiğinde ben de hastaneye geçerim.

Hastane çok uzakta değildi, yalnızca yirmi dakikalık mesafem vardı. Michael’ı arayarak arabanın hoparlörüne bağladım.

“Hey, yoldayım. Nasıl oldu?”

“Ah... şu an sakın. Ama tekrar kasıldığında bana vasktomî* olmamı söyleyecek. Ardından kasılması geçince beni bunu yapmamakla tehdit edecek çünkü bir ya da iki çocuk daha istediğini söyleyecek. Dürüst olmak gerekirse Salem, bunu yapmaya devam ederse taşaklarım büzüşüp geberecekler.”

Kahkaha atmaya engel olamadım. Zavallı adam. “Tam da ablamlık bir şey. Yolda olduğumu söyle ve-”

Cümlemi bitirememiştim çünkü trafik ışığı kırmızı yanar yanmaz metalin çizilme sesi kulaklarıma doldu. Başımı pencereye çarptığım an hava yastığı açıldı ve ardından her şey karardı.

* Erkekler için meni kanalının kapatıldığı ameliyat. –çn.

BÖLÜM KIRK

Thayer

Ekibimle vedalaştıktan sonra kamyonetime atlayarak evin yolunu tuttum. Hastaneye gitmeden önce duş alıp bir şeyler yiyecektim.

Evin yolunun yarısını tamamlamıştım ki telefonum çalmaya başladı, Georgia arıyordu.

“Alo?” Salem’in ablasının beni neden aradığını bilmediğim için şüpheyle telefonu açtım. Belki Salem’in şarjı bitmişti ve nerede olduğumu merak ediyordu.

“Thayer.” Georgia, ismimi bir anlık rahatlamayla söylemişti. “Ah, ah! Orospu çocuğu! Siktir, böyle demesem daha iyi olur çünkü kendime demiş sayılıyorum, ah!” Kulağıma bağıırıyordu. “Michael, telefonu al.”

Bir an sonra kocası telefondaydı. “Ah, merhaba, adamım.”

“Neler oluyor? Salem’in telefonu mu bozuldu?”

Bir anlığına sessiz kaldı. Birkaç saniye geçtiğini biliyordum ama dakikalar gibi gelmişti.

“Salem bir kaza geçirdi.”

Telefonum elimden düştü. Ayaklarımın arasındaki zemine çarpmıştı. Yasak olsa da bir u dönüşü yaparak ters yönde, hastaneye doğru hızlandım.

Beynim bu iki kelimeyi tekrar edip duruyordu.

Salem.

Kaza.

Salem.

Kaza.

Hastaneye gidip kamyonetimi park ettikten sonra hızlıca acil girişine koştum. Derin nefesler alıp veriyordum.

Danışma masasında oturan kadın ansızın içeri girdiğimi görünce irkildi.

“Salem Matthews. Buraya getirildi mii?”

Siktir, onu şehre götürmüş de olabilirlerdi. Uçakla onu sevk etmişlerdi belki de. Durumu o kadar kötü müydü ki? Ya ameliyattaysa? Ya o-

Hayır. Aklıma onu getirmeyecektim, bunu düşünmeyecektim. Değildi. Olamazdı. Eğer ölmüş olsa bilirdim. His-sederdim. Buna inanmak zorundaydım.

“Kim soruyor?” Kadının sesi huysuzdu ki buraya delirmiş bir adam gibi girdiğim için suç bendeydi.

“Nişanlısıyım,” dedim, pek de yalan sayılmazdı.

“Güvenlik size eşlik edecek.” Başıyla siyah beyaz üniforma giyen adamı işaret etti.

Adam bir çıkartma alıp hızlıca tişörtüme yapıştırdı.

Acilden çıkarken adam lanet olasıca derecede yavaş yürüyordu. Saniyeleri sayıyordum. Geçen iki yüz altmış üç

saniye boyunca bu lanet adamı öldürmemeyi başarmıştım, yoksa bu labirentin içinde Salem'ı bulamazdım.

“Salem Matthews orada.” Kapıyı işaret etti.

Teşekkür etmeden adamın yanından geçerek odaya girdim. “Salem?” Çirkin mavi perdeyi hızla açarken kendimi en kötüsüne hazırlamıştım.

Bir hastane önlüğüyle yatağın ucunda oturuyordu. Gözünün yanında bir kesik vardı ve dikiş atılması gerekiyor gibi duruyordu. Kolunu sakınırcasına tutuyor olması gözümünden kaçmamıştı.

Beni orada dikilirken görünce gözleri şaşkınlıkla irileşti. “Thayer? Buraya nasıl geldin? Nereden öğrendin?”

“Ablan ve Michael'dan. Hemen buraya koştum.”

Adrenalin vücudumu terk ederken karşısında dizlerimin üstüne çöktüm. Dizlerim sert zemine çarparken canımın yandığını hissetmemiştim bile çünkü sadece onun iyi olmasına odaklanmıştım. Düşünmüştüm ki... Aslında, en kötüsünü düşünmüştüm. Onun gittiğine inanmak istemesem de kafamda en kötü senaryolar dönüp durmuştu.

Parmakları saçlarıma uzanarak beni kendine çekti. “Ağlama,” dedi yalvarırcasına.

Ağladığımın farkında bile değildim ama haklıydı. Hıçkırarak ağlıyordum.

Ona daha yeni kavuşmuşken onu kaybedecek olmamın düşüncesi beni mahvetmişti.

Ama buradaydı. Hayattaydı. Nefes alıyordu. Oturuyordu. Ciddi bir şekilde yaralanmamıştı.

Ancak hissettiklerim de çok tazeydi. Sevdığınız biri incindiğinde ve elinizden bir şey gelmediğini anladığınızda, kendinizi hiç hissetmediğiniz kadar çaresiz hissederdiniz.

“Şşş,” diye fısıldadı. “Ben iyiyim. Biraz yaralandım. Sanırım kolum kırıldı. Ama iyiyim.”

Bunu, iyi olduğunu, tekrar tekrar söyleyip duruyordu.

Kendimi yerden kaldırmayı başarak nazikçe yüzünü ellerimin arasına aldım. Bedenindeki eziklere ve morluklara bakmama izin verdi. Onu incelemeyi bitirdiğimde kaşını kaldırmış, gülümsemesini bastırmaya çalışıyordu.

“Ne olduğuna karar verdiniz, Doktor Holmes?”

“Olan,” ellerimi yatağa yaslayarak onunla göz hizasına gelecek kadar eğildim ve ekledim, “bana kalp krizi geçirtmeye çalışmanız, Bayan Matthews. Ben artık yaşlı bir adamım, bunu yapamazsınız.”

“Daha kırk yaşında bile değilsin.” Gözlerini devirdi. Bu hareketi, ona şaplak atmak istememe sebep oluyordu. Bir trafik kazası geçirip lanet olasıca hastaneye kaldırılmıştı ve bana göz mü deviriyordu? Sinir bozucuydu. “Ayrıca kırk bile yaşlı sayılmaz o yüzden hiç başlama.”

“Sen iyi misin?” diye sordum. “Fiziksel olarak değil, zihnen soruyorum.”

Titrek bir nefes aldığında elimi dizine yerleştirdim. Onu birazcık rahatlatmaya çalışıyordum.

“Şoktayım,” diye itiraf etti. “Çok hızlı oldu ve başımı çarpınca bayılmışım.” Yüzündeki kesiği işaret etti. Başında da bir yumru vardı. “Ama kolum beni öldürüyor.”

Kolu çoktan şişmişti ve dirseğinin alt kısmında morarmalar vardı.

“Röntgen çektiler mi?”

“Hayır.” Başını yorgun bir şekilde iki yana salladı. “Onu bekliyorum. Zavallı Georgia doğum sırasında yanında olmamı istemişti, şu olanlara bak.”

“Stres yapma, Günişığım,” dedim yalvarırcasına. Onu böyle görmek istemiyordum.

“Sadece üzgünüm.” Alt dudağı gözyaşlarının habercisiymişçesine titredi. “Sürekli bir şeyler oluyor ve ben bir türlü dinlenemiyorum. Hayattan çok yoruldum.” Burnunu çektiği sırada yatağın yanındaki kutudan bir peçete alarak ona uzattım. Minnettar bir şekilde gülümseyerek gözlerini sildi. “Olayları dramatize ediyorum. Birçok açıdan çok şanslı olduğumun farkındayım-”

“Hislerini gizleme.” Yanağına uzandım. “Trafik kazası herkes için travmatik bir olay. Üzüldüğün için kendini suçlu hissetme. Zaten başa çıkmaya çalıştığın bir sürü şey var.”

Başını sallayarak peçeteyle burnunu sildi. “Haklısın.”

“Bayan Matthews? Sizi röntgene götürmek için geldim.”

Bir hemşire ittiği tekerlekli sandalyeyle odaya girmişti. Bunu fark edince Salem’a baktım. “Neden tekerlekli sandalye getirdiler? Bacaklarında-”

“Bu standart bir hastane prosedürü, efendim.” Hemşire sorumu bölmüştü. “Endişelenecek bir şey yok.”

Diğer bir deyişle sesimi kesip sakın olmalıydım.

Anlaşıldı.

Salem tekerlekli sandalyeye oturduktan sonra ben odada beklemek zorunda kaldım. Neyse ki on beş dakikadan fazla sürmemiştir.

“Filmler incelendikten sonra en kısa zamanda doktor yanınıza gelecek.”

“Teşekkür ederim,” dedi Salem uzanmak için yatağa yerleşiyordu. Hemşire gittiğinde bana döndü, “Artık yoruludum.”

“Adrenalinden.” Ben de aynı şekilde hissediyordum ve dürüst olmam gerekirse onun hislerini gölgelememek için hiçbir şey söylemiyordum. “Gözlerini kapatıp uyu. Ben buradayım. Hiçbir yere gitmiyorum.”

“Öyle mi?”

Elini, avcuma aldım. “Tam burada olacağım.”

Makinelerdeki tüm o bip seslerine rağmen gözleri birkaç dakika içinde kapandı. Nefesleri düzene girdiğinde uyuduğunu anladım.

Uykuya dalabilmesine sevinmiştim, kalanını bedeni halledecekti.

Bir saat kadar sonra sonunda doktor geldiğinde onu uyandırmak zorunda kaldım.

Doktor hiç vakit kaybetmeden kolunun kırıldığını ama ameliyata gerek olmadığını söyledi. Kolunu alçıya almaları gerekecekti ve gözünün yanındaki kesiğin dikişe ihtiyacı olmadığını söylemişti. Ancak hemşire yarayı bantla kapatmıştı. Şükürler olsun ki iki saattir burada olduğu için dikişe ihtiyaç kalmamıştı. Eğer gerekse buraya gelir gelmez halletmiş olurlardı.

Doktor gittiğinde Salem bana döndü, “Muhtemelen bebegin doğumunu kaçırdım.”

“Bilemezsin.”

Dudaklarını sarkıttı. “Georgia’yı hayal kırıklığına uğrattığım için çok üzülüyorum.”

“Ah, siktir,” diye küfrettim. “Onu arayıp iyi olduğunu haber vermem gerekiyordu.” Telefonu kot pantolonumun cebinden çıkardım ama hat çekmiyordu. “Dışarı çıkıp onu arayayım.”

Kolumdan tutarak beni tekrar sandalyeye çekti. “O sırada Michael’la konuştuğum için buraya gelince hemşirenin onu aramasını istedim. Doğumdayken benim için endişelenmesini istememiştim.”

Saçlarını alnından geriye iterek hayranlıkla ona baktım. “Her zaman önce başkalarını düşünüyorsun, ne kadar olağanüstü olduğuna dair bir fikrin var mı?”

Sanki bu önemsiz bir şeymiş gibi omuz silkti.

Şanslıydık ki kolunun alçıya alınması çok uzun sürmemişti. Bandaj için bir renk seçmesi istendiğinde küçük bir çocuk gibi sevindi. Seda’nın seveceğini söyleyerek açık pembeyi seçmişti. Farkında olup olmadığını bilmiyordum ama pembenin, onun da en sevdiği renk olduğuna emindim.

Taburcu olduğunda hava kararmıştı, birlikte asansöre ilerleyerek doğum katına çıktık.

“Sence bebek doğmuş mudur?” Salem bana bakarken gözleri heyecanla irileşti.

“Bilmiyorum. Şimdi öğreneceğiz.”

Asansör açıldığında birlikte doğum katına adım attık. Salem danışmaya yaklaşıp ablasının ismini verdi.

“Koridorun sonunda. 216 numaralı oda.”

Salem o yöne doğru yürümeye başlamıştı. Uzun bacaklarımla ona kolayca yetişebilecek olsam da onun heyecanının tadını çıkartmayı tercih ediyordum.

Kapıya ulaştığında hafifçe tıklattı. Bir dakika kadar bekledikten sonra Michael kapıyı yavaşça araladı.

“Selam.” Bebeğin doğduğunu söylemesine gerek bile yoktu, gözleri mutlulukla parlıyordu. “Bebekle tanışmak ister misin?”

Salem heyecanlı bir şekilde zıplamaya başladı. “Evet!”

“Kolun nasıl?” Michael alçıya bakıyordu.

“İyi, bırak da bebeği göreyim.”

Michael gülerek kenara çekildi. “Sen de gelebilirsin adamım. Herkesi kabul ediyoruz.”

Salem’i takip ederken ablasını yatakta görünce gözlerinin nasıl parladığını izledim. Yeni doğan bebek annesinin kucağında uyurken yorgun ama capcanlı görünüyordu.

“Aman Tanrım.” Salem’in eli göğsüne uzandı. Dudakları aşağı kıvrılırken elini göğsüne vurmuştu. Aldırmadan devam etti, “Şu yakışıklının küçük suratına da bakın.”

“Güzelin.”

“Güzelin mi?” Salem geri çekilirken şaşkındı. “Güzelin derken?”

Georgia’nın gülümsemesi yüzüne yayıldı. Muhtemelen onu daha önce hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Michael yanına yaklaşıp göğsü gururla kabarmıştı. “Belli ki

doktorlar yanılmış. Küçük bir kızımız oldu. Bizim kızımız.” Kocasına bakıp gülümsediği sırada Michael, onu öpmek için eğildi.

Kalbim sızlıyordu. Ancak kıskançlıktan değil, ben de bunu istediğim için. *Bunu Salem’la istiyordum.*

Bir gün, diye hatırlattım kendime. *Doğru vakitte.*

“Aman Tanrım.” Salem yatağa yaklaştığında yeni doğan bebeğin küçük suratına bakıyordu. Başında pembe ve mavi bir şapka vardı. “Adı ne?” diye sordu sessizce, uyanan bebeği rahatsız etmek istemiyordu.

“Victoria Allison.”

“Ah.” Elimi Salem’in sırtına yerleştirdim. Bana döndüğünde gözleri yaşlarla dolmuştu. Tekrar ablasına dönerek fısıldadı, “Çok güzelmiş. Harika.”

“Onu almak ister misin?”

Salem’in gözleri heyecanla irileşti. “Alabilir miyim?”

Ablası başka bir şey söylemeden bebeği alabilmesi için kardeşine uzattı. Salem dikkatli bir şekilde Victoria bebeği kucağına aldı. Farkında olduğunu sanmıyordum ama bebeği alır almaz sallamaya başlamıştı.

“Kendine bir bak. Çok kıymetli, çok küçüksün. Abilerin sana bayılacaklar.” Bakışlarını ablasına ve eniştesine çevirdi. “Çocukların haberi var mı?”

Georgia gülümserken başını iki yana salladı. “Hayır, yarın ziyarete geldiklerinde onlara sürpriz yapmaya karar verdik.”

“Çok heyecanlanacaklar,” dedi Salem bana dönerek. “Kız kardeş istedikleri için erkek olduğunu öğrenince biraz hayal kırıklığına uğramışlardı.”

Georgia gülerek gözlerini devirdi. “Hayal kırıklığı mı? Jackson, en büyük oğlumuz, haberi alınca ağlayarak kendini yerlere attı.”

Michael, hafifçe Georgia’nın omzunu sıktı. “Onlara yalan söylediğimizi düşünecekler.”

“*Hepimiz* bu ufaklığın oyununa geldik.” Bebeği işaret etti. “Doğalı sadece birkaç saat oluyor ama çoktan kök söktürmeye başladı.”

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordu Salem. “Doğum nasıldı?”

“Epidural aldığımda her şey yoluna girip güzel geçti.”

Salem keyifle başını iki yana salladı, hâlâ bebeği sallamaya devam ediyordu. “Almak ister misin?”

“Ben mi?” Bu soruyu şaşkınlıkla sormuştum.

“Al hadi,” dedi Georgia cesaretlendirmek istercesine.

Salem bebeği bana uzattı. Kollarımda çok küçük görünüyordu. Küçük bir patatese benziyordu. Küçük pembe dudakları uyurken aralanmıştı ve göz kapakları açık mavi rengindeydi. Kundaktan kurtardığı küçük bir yumruğunu yüzüne dayamıştı.

Gürültülü bir burun çekme sesi duyunca dikkatimi Salem’a verdim. Bebeği tutmamı izlerken açık açık ağlıyordu. Ona sorunun ne olduğunu sormadım. Yüzünden anlaşıyordu. Seda’yla nasıl olacağımızı düşünüyordu. Ona ağlamamasını, bunların geçmişte kaldığını söylemek istedim ama sanırım buna ihtiyacı vardı. Acısını yaşamasına izin verdim.

Uyanmaya başlayana kadar bebeği biraz daha tutmuştum. Muhtemelen acıktığı için bebeği Georgia'ya verdim.

“Gitsek iyi olur.” Salem ablasına sarıldıktan sonra yanağını öptü. “Geç oldu ve dinlenip yeni bebeğinizi sevmeniz gerekiyor. Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin. Özellikle de bu tatlı şey bir erkek değil de kız olduğu için...” Nazikçe bebeğin burnuna dokundu.

Georgia kucağındaki bebeğine gülümseyerek baktı. “Birkaç kıyafete hayır demem. Hep erkek eşyaları almıştım ama onu eve götürürken sevimli bir şeyler giydirmek istiyorum.”

“Tamamdır. Birkaç seçenek getiririm.” Tekrar ablasına sarıldıktan sonra birlikte hastaneden çıktık.

Arabayı acil çıkışına park ettiğim için oradan geçmiştik.

Kamyonetimi gördüğünde iç çekti, dudakları aşağı doğru kıvrılmıştı. “Yeni bir araba almam gerekecek.”

“Seninki tamir edilemez durumda mı?”

“Sağ tarafı tamamen mahvoldu. Tamir edilebileceğinden şüpheliyim.” Alnını ovuşturmaya başladığında bantları oynatmaması için eline uzanarak onu durdurdum. “Caleb’i arayıp olanlardan bahsetmem gerekiyor. Seda’ya iyi geceler dilemek için neden aramadığımı merak etmiştir.”

“Yolda ararsın.”

“Evet,” dedi uykulu bir şekilde. “Olur.”

Bugün onu fazlasıyla yormuştu. Arabadayken bir süre Caleb’la konuştu. Endişelendiği ortadaydı, söylediklerini anlayamıyordum ama hızlı bir şekilde sorular sorduğunu duyabiliyordum. Salem, iyi olduğuna dair içini rahatlattığı

sırada yiyecek bir şeyler almak için restoranın araba servisi kısmına girdim.

“Gerçekten iyiyim. Cidden. Sadece birkaç ezik ve çürüğüm var.” Konuşmasının sonunda biraz duraklamıştı. “Evet, kırık bir kolun çizikten farklı olduğunun farkındayım ama-” Caleb’in sesi biraz yükselmişti, daha hararetli konuşuyordu. “Hayır, sürücüyü dava etmeyeceğiz. Caleb, yemin ederim iyiyim. Araba değil ama ben iyiyim.” Başını iki yana sallarken gülümsememeye çalışıyordu. “Arabayı umursamadığını biliyorum sadece sana, iyi olduğumu söylüyorum. İyi olmasam seninle konuşamazdım.”

Arabayı sipariş vermek için kenara çekerek birkaç şey söyledim. Doğrularak cüzdanımı çıkarttığım sırada Salem çoktan kartını çıkartmış bana uzatıyordu. Nazikçe elini ittim.

Bana dil çıkarsa da kartını cebine koydu.

“Hıhı, sabah seni ararım. Tamam. Görüşürüz.” Telefonu kapatmıştı. “Caleb çok endişeleniyor.”

“Seni önemsiyor.”

“Bunu söylerken sesin çok kıskanç gelmedi. Şaşırdım.”

Omuz silkerken pencereden parayı uzatmıştım. “Değilim çünkü. Artık değilim en azından.”

Sırıtırken gözlerinin yanı kırıışmıştı. “Yani kabul ediyor musun? Bir zamanlar onu kıskanıyor muydun?”

Homurdanarak para üstümü aldım ve siparişi teslim almak üzere bir sonraki pencereye ilerledim. Paketleri teslim aldıktan sonra arabayı oradan çektim.

“Söyle hadi, mağara adamı,” dedi patronluk taslayarak.

“Ne kadar aptalca olsa da evet. O zaman ne yaptığımın farkında değildim. Sadece sana göz kulak olmaya çalışıyordum. Birinin yapması gerekiyordu.”

Başını iki yana sallarken dudakları keyifle kıvrılmıştı. “Oduncu mağara adamı,” diye mırıldandı yavaşça.

“O da ne demek?” Gülümsememeye çalışıyordum, elimi kaldırarak dudaklarımı örttüm.

“Tam bir oduncusun. Sakalın. Ekoseli gömleklerin. Kasların. Bazen de iri yarı bir mağara adamı gibi davranıyorsun. Bu yüzden oduncu bir mağara adamısın.”

“Hadi ya,” dedim sokağa dönüp mağara yoluna girmeden önce, “bu yeni bir lakap.”

“Eh, sana uyuyor.”

Bu beni rahatsız etmemiştir.

Yemek paketlerini aldıktan sonra içeri girdiğimiz an Winnie ve Binx bizi karşıladılar. Winnie’nin arka bahçeye çıkmasına izin verdikten sonra yemekleri tezgâha çıkardım.

“Kendimi aç hissetmiyordum ama harika kokuyormuş.” Bir patates kızartması alarak ağzına attı.

Winnie’yi içeri aldıktan sonra oturup yemeklerimizi yedik ve ardından yatmak için üst kata çıktık.

Onu kollarıma çekerek yüzümü boynuna gömmüştüm. Kokusunu içime çektim. Düşündüğüm tek şey bugün onu kaybedebilecek olmamdı. Ama kaybetmemiştim.

Onu daha da sıkı tuttum.

BÖLÜM KIRK BİR

Salem

“Alçın, nedime elbisenin eşsiz bir parçası olacak,” dedi Lauren keyifle. Pembe alçıya imzasını atıyordu.

“Biliyorum,” dedim iç çekerek. Mağazanın aynasından yansımama bakarken kaşlarımı çattım. Yeşil nedime elbise min üzerinde açık pembe alçı oldukça dikkat çekiyordu. “Üzgünüm. Kötü duruyor.”

Gözlerini devirdi. “Alçı umurumda bile değil. Seni umursuyorum.”

“Biliyorum ama kötü hissediyorum.” Devasa boy aynasındaki yansımama bakarken kaşlarımı çatmaya devam ediyordum. Alçı kalın ve kaba bir şekilde ayan beyan ortadaydı.

“Kes şunu.” Ellerini havaya kaldırarak yüzüme doğru salladı. “A-ah. Bunu yapmıyoruz. Kötü hiçbir şey hissetmek yok. Üzölmek yok. Ciddiyim.”

“Tamam.” Yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. “Senin için bir sorun yoksa, önemli olan tek şey bu.”

“Sanki kolun kırıldı diye seni düğünümde kovacaktım gibi davranıyorsun. Beni hiç mi tanımıyorsun acaba?” Şakalaşırken perdenin arkasına geçmişti. Terzi, son provası için elbisesini hazırlıyordu. İki hafta sonra bekârlığa veda partisi için Vegas’ta olacaktık ve hafta sonu da düğünü vardı.

Bu yaz çok fazla şey olmuştu. Tek güzel yanı, Victoria’nın doğumu ve Lauren’in düğününün bana annemi kaybettiğimi az da olsa unutturmuş olmasıydı.

Basamaktan inerek Lauren’in diğer nedimelerinden biri olan Holly’nin yanına oturdum. Lauren için çalışıyordu. Diğer tarafımda ise Elizabeth ve Anthony’nin kardeşi vardı. Partiye iki arkadaşı daha katılacaktı, Kelsey ve Sabrina. Onlarla sevdiği bir sanat galerisinde tanışmışlardı.

Lauren perdenin arkasından çıktığında hepimiz aynı anda iç çektik.

Mükemmel görünüyordu. Elbisesi şıktı ve bedenine oturuyordu. Modern ama aynı zamanda klasikti.

Tepkimize karşı gülümsedi. “Güzel değil mi?”

Gelinliği seçmeye annesiyle gelmişti ama zevkine uyan hiçbir şey bulamadığı için baştan tasarlanmasını istemişti. Bu yüzden gelinliği üzerinde ilk kez görüyorduk.

“Mükemmel görünüyorsun!” dedi Holly.

“Çok güzel.” Elizabeth gözünden akan yaşı siliyordu.

“Gözlerini senden alamayacaklar,” dedi Kelsey.

Sabrina ekledi, “Anthony seni gördüğünde aklını kaçırarak.”

Son olarak ben ekledim. “Çok güzelsin, Lauren. Sen... gelin oldun.”

Ağzı kulaklarındaydı, hızla ellerini çırpı. Ardından saç ve makyajı için ne planladığını anlatmaya başladı. Düğünü için bu kadar mutlu ve heyecanlı olduğunu görmek beni çok mutlu ediyordu. Anthony onun için harika bir adamdı.

Gelinlik provası bittiğinde hepimiz birlikte Lauren’ın favori restoranına yemeğe geçtik.

Siparişlerimizi verdikten sonra Lauren bana dönmüştü. “Anlatsana, Caleb’la işler nasıl gidiyor?”

“Her zamanki gibi sanırım.”

Gözlerini kısarak mimosasına* uzandı ve bir yudum aldı. “Sanırım mı?”

Bu konuya girmeyi gerçekten istemediğim için iç çektim ama Lauren bir şeye kafayı taktı mı takardı. Bu yüzden peşimi bırakmayacağının farkındaydım.

“Velayet olayını çözmeye çalışmak biraz zor. İkimiz de bir arabulucunun dâhil olmasını istemiyoruz ama Seda okula başlayacağı için hafta içleri benimle kalmasını istiyorum, hafta sonlarını da Caleb’la geçirir. Ama Caleb, Boston’daki okuluna devam etmesi için ısrar ediyor, oraya alıştığı için okulunu değiştirmesini istemiyor.”

Lauren anlayışlı bir şekilde elimi sıktı. “Caleb alınmasın ama sen annesisin. Sadece DNA açısından söylemiyorum. Onunla evde kalıp tüm vaktini harcayan sendin. Ayrıca o uzun saatler çalışıyor. Yapabileceğini düşünse de Seda için bir düzene sokabileceğini sanmıyorum.”

* Alkollü bir kokteyl. –çn.

Saçımı toplayarak atkuyruğu yaptım. Amacım saçlarımı yüzümden çekmekten ziyade ellerimi meşgul etmekti. “Sanırım Boston’a taşınacağımı düşünüyordu bu yüzden bunları kafasına takmadı çünkü onun yanından taşınısam bile hâlâ şehirde olacağımı düşünüyordu. Ama Hawthorne Mills şehre birkaç saat uzaklıkta.”

“Muhtemelen bunu söylemem hiç hoşuna gitmiyor tatlım ama bencilce davranıyor. Seda’nın seninle olması gerek ve hafta sonları da onunla vakit geçirebilir.”

Bunları çok kolaymış gibi söylese de çocuğunuzun velayetiyle ilgili *hiçbir şey* kolay değildi. İlişkim ne kadar düzgün bir şekilde sonlanmış olursa olsun bu karışık bir durumdu.

“Bir yolunu bulacağız,” dedim kaçamak bir yanıt vererek.

“Bunun peşini bırakmıyorum.” Bir parmağını salladı. “Eğer Seda, seninle kalacaksa kayıt yaptırman gerekiyor. Bunun farkındasın. Bu yüzden pısrıklığı kenara bırak ve Caleb’a söyle.”

Sağlam elimle mimosama uzanarak tek dikişte bitirdim.

Sanırım günün kalanını atlatmak için sarhoş olmam gerekecekti.

Eve döndüğümde sabah çok erkendi. Pazar günü olduğu için sokak sessizdi. Eve girdiğimde Thayer’ı uyurken bulmayı bekliyordum ama oturma odasındaki yapboz masasında oturmuş Seda’nın onun için seçtiği *Disney* Prensesli yapbozla uğraşıyordu. Seda son hâlini görmek için çok heyecanlandığından o gelmeden bitireceğine söz vermişti.

“Selam.” Kollarımı arkadan ona doladım. “Seni özledim.” Yanağına küçük bir öpücük kondurdum.

“Hıhı,” dedi ve ekledi, “ben de seni özledim.” Uykudan uyandığı için sesi hâlâ kısık ve kalındı. Saçlarının da dağınık olduğuna bakılırsa uyanalı çok olmamıştı.

“Biraz kahve istiyorum. Yapmış mıydın?” Oturma odasından çıkarak mutfağa ilerledim.

“Henüz değil,” diye mırıldandığını duymuştum.

Kahveyi demlenmesi için makineye koyarak kendime bir kâse mısır gevreği aldım.

Thayer mutfağa geldiğinde Winnie ve Binx ayaklarının dibindeydi. “Seni havaalanından alabileceğimi söylemiştim.”

“Biliyorum ama seni sabahın köründe oraya sürüklemek istemedim. Taksi işimi gördü.”

“Bugün bayiye gitmemiz gerekiyor.”

“Biliyorum.” Kaşlarımı çattım. Araba satın alma süreci midemin bulanmasına sebep oluyordu. Zaten kızlar için öyle değil miydi ki? Arabam tam da düşündüğüm gibi hurdaya çıkmıştı ve yenisini almamın vakti gelmişti. “Ne istediğimi bilmiyorum bile.”

“Test sürüşleri bunun için var. Ben senin için birkaç seçenek araştırdım. Bütçeni bilmediğim için farklı fiyat aralıklarında birkaç araba seçtim.”

“Bak sen,” dedim keyifle. Ardından dolaptan kendime bir fincan çıkardım. “Harika bir izci gibi tüm araştırmanı yapmışsın.”

Bakışları kolumdaki alçıya indi. Nedimelik partisindeki kızların imzalarıyla süslenmişti. Lauren kendisini imzalar-ken isminin üzerine “*Ben yaladığım için benim,*” yazmıştı. Ondan farklı bir şey bekleyemezdim zaten.

“Sadece güvende olmanı istiyorum.”

“Biliyorum ve bunun için sana minnettarım.” Kendi fincanımı doldurduktan sonra Thayer için de bir fincana kahve doldurdum. “Keşke bu kadar endişelenmesen.”

Omuz silkerken gülümsememeye çalışıyordu. “Engel olamıyorum.”

Kahve ve mısır gevreğiyle masaya yerleşirken ekledim, “Bana şu seçenekleri gösterebilirsin.”

Birkaç saatin ardından kendimi bir Toyota bayisinde buldum.

“Buna ne dersiniz?” Satıcı bana beyaz bir 4-runner modeli gösteriyordu. Beyaz iç dekorasyonu ve sedefli kaplamasıyla çok güzeldi.

Hiçbir şey söylemesem de görüşünü beğendiğimi belli etmemeye çalıştım. Thayer, yetişmekte zorluk çeken adama bir dolu soru soruyordu.

Thayer’ın kontrolü eline almasında delicesine ateşli bir şeyler vardı. Orada dikilmiş kollarını gri tişörtünün üzerinde kavuşturmuştu. Bronz kalçalarını atletik bir şort sarıyordu.

Bu adamla ilgili her şeyin beni baştan çıkardığına yemin edebilirdim.

O da bundan şikâyetçi değildi.

Thayer'ın seks konusunda bana kendimi güvende hissettirmek gibi bir etkisi vardı. Kendimi, tutkumun önemi ni yok sayıyormuş gibi hissetmiyordum. Ayrıca istediğim zaman sevdiğim ve sevmediğim şeyler konusunda onunla konuşabileceğimi biliyordum.

Ergenlik dönemindeyken cinsel dürtülerimden utanırdım ve geçmişim yüzünden bunların normal olup olmadığı konusunda endişelenirdim. Ergenken harekete geçseniz de geçmesiniz de hormonlarınızın tüm gücüyle sizi ele geçirdiğine dair çok az şey biliyordum.

“Bir deneme sürüşüne çıkalım.”

“Tamam, efendim. Gidip anahtarları getireyim,” diye cevap verdi genç satıcı, bayiye doğru ilerlemeye başladı.

“Sevdin mi?”

“Güzelmış,” diye cevap verdim. “Diğer konularda yorum yapabilecek kadar bilgim yok.”

Üç farklı bayiye gezmiştik ve hiçbir arabayı delicesine beğenmemiştim. Bu yüzden artık en iyisinin bu olacağına karar verdiğim için tamamen nötr davranıyordum. Böylelikle hızlı karar vermemiş olacaktım.

Thayer heyecanlı bir şekilde arabanın güvenliği ve kullanımıyla ilgili detayları anlatmaya başladı. “Bu sınırlı bir modelmiş, ekstra iki koltuğu var.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Bu da önemli, çünkü?” Cevabını beklerken gülümsememek için kendimi zorluyordum. Evet, ona yem atmıştım. Ne dersiniz deyin.

Beni göğsüne çekerek başını eğdi ve hafifçe burnunu,

burnuma sürttü. “Gelecekteki çocuklarımızın hepsi için alana ihtiyacımız var. Winnie ve Binx’in de alana ihtiyacı var. Onlar da önemli aile üyeleri.”

“Köpeği ve kediyi nasıl da unuturum.” Başımı yalandan bir utançla iki yana sallarken cık cıkliyordum.

“Anahtarları ve plakayı aldım.” Satıcı dönerek ikisini de bize uzattı.

SUV’yle bir tur atarken Thayer, satıcıyı geride kalması için ikna etmeyi bir şekilde başarmıştı. Pencereleleri açarak temiz havanın içeri girmesine izin verdim. Saçlarım omuzlarıma çarparken gülümsemekten kendimi alamıyordum.

“Bunu sevdim.”

Thayer kahkaha attı. “Aradığımızın bu olduğunu hissetmişim.”

Eski arabamı özölüyordum ama onu geri almam mümkün değildi ve o kadar lüks bir arabayı kendi başıma karşılayamazdım.

Bayiye döndüğümüzde evrak işlerini Thayer’a bıraktım.

Çok uzun sürse de iki saatin ardından yeni bir arabam olduğu için gururluydum.

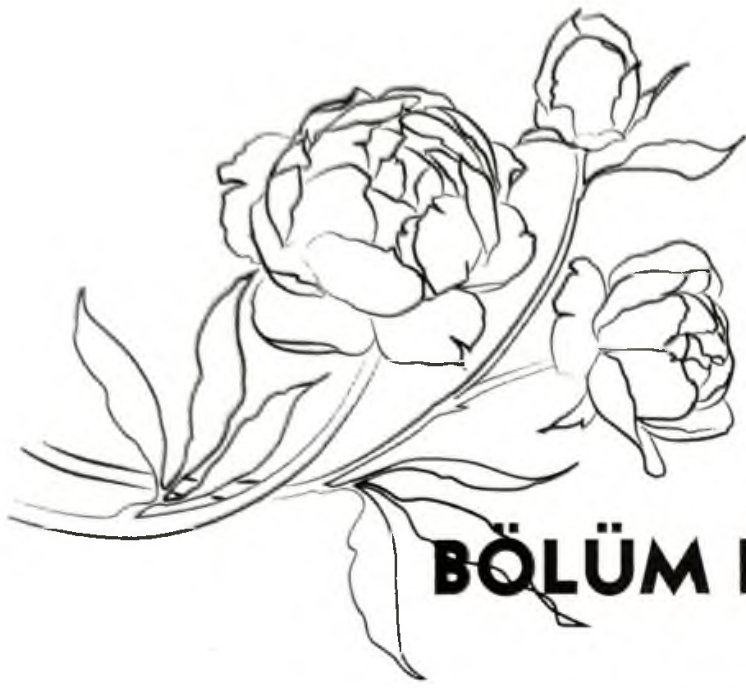
Thayer, SUV’ye kadar bana eşlik etti. Sürücü koltuğuna yerleşip pencereyi açtığımda kapıya yaslanmıştı.

“Nereye gitmek istersin?” diye sordu. “Seni takip edeceğim.”

Yalnızca bir cevap vardı. “Eve.”

Gözleri parladı. “Bunu sevdim.”

“Ben de.”

BÖLÜM KIRK İKİ

Salem

Checkered Past Antika'nın arka odası boş kutular ve ön tarafa hiç çıkmamış rastgele ürünlerle doluydu.

Burası... burası evden daha zordu.

Çünkü burada annemin sevgisi ve tutkusu vardı. Babam öldükten sonra annemin kendi başına yaptığı bir şeydi. Bu dükkânın, kendini yansıtmak için çok çalışmıştı. Güzel ama kırık ve belki biraz tamire ya da emeğe ihtiyacı olan eşyalarla burayı doldurmuştu.

Hislerimi bastırmak yerine ağlamak için kendime müsaade ettim.

Tüm bu eşyaları toplamak annemin kalan son parçasına veda etmek gibiydi.

"Ne yapmamı istersin?" diye sordu Thayer odanın diğer tarafından.

Benim için endişelendiğini biliyordum ama aynı zamanda bu hisleri yaşamam gerektiğini de biliyordu. Kendime her bir gözyaşımın sevgiyle dolu olduğunu hatırlattım.

Babam için tek bir damla gözyaşı dökmemiştim. Kalbimde ona karşı hiç sevgi yoktu. Şimdiyse tüm bedenim yaşadığım kayıpla ağlıyordu.

Bazı zamanlar, eğer gözlerimi sıkıca kapatırsam ve kendimi düşünmeye verirsem annemin görüntüsünü gözümün önüne getirebileceğimi ve onu tekrar yaşıyormuş gibi görebileceğimi düşünüyordum.

Thayer da böyle mi hissetmişti? Eğer yeterince çabalarsa olanları geri alabilirmiş gibi mi düşünmüştü?

“Bence boş kutuları katlayıp dışarı atabilirsin. Dolu olanları da bana getirirsen içlerine bakarım.”

“Tamam.” dedi Thayer maket bıçağını çıkartıp işe koyulurken.

Ben de eşyaları inceleyip ilerlerken bazılarına işaretler koyuyordum. Yakında kasabada bir bitpazarı kurulacaktı. İyi durumda olan küçük ürünleri orada satmayı başarabilirdim.

Mumlarımla dolu olan kutuya uzandım, bu kutu, annemin bana çoktan biri tarafından satın alındığını söylediği kutuydu. Tek sorun kimin aldığı hakkında hiçbir fikrimin olmamasıydı. Kimse benimle iletişime geçmemişti.

Bir tane mumu çıkartarak etiketine baktım. Köşeden soyulmaya başlamıştı.

Tıpkı tatlı yapmayı bırakmış olduğum gibi mum yapmayı da bırakmıştım.

Bu kasabayı terk ettiğimde çok genç ve hamileydim, kendime ait parçaları da geride bırakmıştım. Sanki bana Thayer’ı anımsatan her şeyi unutmak istiyor gibiydim.

“Hey, her şey yolunda mı?” Bana yaklaşıp nazikçe elini, belime yerleştirdi.

“Evet.” Kutuyu yere bıraktım. “Sadece eski mumlarım.”

“Ben de bunların nerede olduğunu merak ediyordum. Uzun zaman önce bunları Allie’den satın almıştım, benim için saklıyordu.”

Hızla arkamı döndüğümde neredeyse başımı, çenesine çarpacaktım. Bir adım geri çekilerek beni durdurmak için elini uzattı.

“Bunları satın alan kişi sen misin?”

“Evet.”

“Neden?” diye sordum şaşkın bir şekilde.

Aklı karıştığı için kaşları çatılmıştı. “Gerçekten nedenini sormana gerek var mı?”

Başımı salladım. “Bilmek istiyorum.”

“Çünkü sen gitmiştin. Elimde hatıralarımız ve bu yüzük dışında hiçbir şey kalmamıştı.” Bana uzun zaman önce aldığı yüzüğü taktığım parmağımı işaret etti. “Birkaç tane de mum vardı. Hepsini yakıp bitirdikten sonra evim artık senin gibi kokmamaya başladı ben de gelip bunları satın aldım.”

“Bunların hepsi şakayık aromalı. Ben şakayık mı kokuyorum?”

“Evet. Üstelik en sevdiğin çiçek. Bence bu iki amaca da hizmet ediyor.”

“Yani sen de gelip bütün şakayıklı mumları aldın mı?”

“Hayır, bütün mumları aldım.”

“Evet,” kutuyu işaret ederek ekledim, “şakayıklıların hepsini.”

“Hayır.” Başını iki yana sallarken kalçalarım uzandı. “Hayır, Güneşim. *Hepsini* aldım. Yaptığın mumların her birini alıp yıllar boyunca yavaşça yaktım. Bunlar da sona sakladıklarımı. Hiçbir zaman gelip alamadığım için annen bunları benim için saklıyordu.

“Sen... hepsini aldın mı? Thayer,” gülmekten kendimi alamadan ekledim, “en az iki yüz tane vardı.”

“En az,” dedi bana hak vererek. “Ama başkalarının onları almasına müsaade edemezdin.”

“Sen... Ben...” Aklım buna bir türlü ermiyordu.

Yanaklarım uzandı. “Seni kaybettim ve bunun sonsuza kadar süreceğini sandım. Elimden gelen her şekilde seni saklamak istedim.” Dudaklarım nazik bir öpücük kondurdu. “Bunu şimdilik kenara bırakalım. Sana göstermek istediğim bir şey var.”

Eve yaklaştığımız zaman şaşırmıştım. “Neden eve döndük?”

Thayer kamyonetini park ettikten sonra kontağı kapattı. “Çünkü sana göstermek istediğim şey burada.”

Bana göstermek istediği şeyin ne olabileceğini düşünmeye çalışsam da bir türlü aklıma gelmiyordu.

Emniyet kemerimi açarak kamyonetten indim ve onu takip etmeye başladım. Beklediğimin aksine içeri girmemişti, ben de onu arka tarafa doğru takip ettim.

Etrafı çitle çevrili havuzu geçtikten sonra seraya uzanan yolu izledik. Henüz burayı gezmemiştim ve neden gezmediğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Kapıyı açarak önce benim girmemi bekledi.

Ağzım açık kalmıştı. Etrafımda dönerek güzel pembe çiçeklerin her birini incelemeye başladım. Her yerdelerdi. Seranın tamamı şakayıklarla çevriliydi.

“Buketleri buradan mı hazırlıyordun?” diye sorsam da cevabı çoktan biliyordum. Ellerimle ağzımı kapattım.

“Evet,” diye cevap verdi yavaşça. Benim etrafımda dönüp durmamı izliyordu.

Derin bir nefes vererek olanlara akıl erdirmeye çalıştım. En sevdiğim çiçektir.

Thayer Holmes, serasında bunca zaman boyunca sırf beni hatırlattığı için ilgiyle en sevdiğim çiçekten yetiştirmişti.

“Ne diyeceğimi bilemiyorum.”

“Bir şey demene gerek yok.”

“Çok fazlalar.” Sera kocaman ama güzel bir boyuttaydı. Thayer’sa müsait olan her bir alanı benim en sevdiğim çiçeği yetiştirmek için kullanmıştı.

“Hepsiyle ne yapmayı düşünüyordun?” Bir tanesine uzanarak kokusunu içime çektim.

“Sen gelmeden önce mi?”

“Hıhı.”

Muhakkak çiçekleri ya satar ya da bir şekilde çevre düzenleme işinde kullanırdı.

“Hiçbir şey.”

“Hiçbir şey mi?” İrkilmiştim. “Öylesine mi yetiştiriyorsun? Hepsi bu mu?”

“Evet,” dedi tekrardan masum bir şekilde. “Çiçeklerden

birini ilk kez, sana buket hazırlarken kestim. Teknik olarak daha önceden kesmiştim ama o öldükleri içindi.”

“Sen... Sen... Ben... Ben ne diyeceğimi bilemiyorum.”

“Bir şey demene gerek yok.”

Yanağıma düşen bir damla yaşı sildim. Thayer Holmes beni seviyordu. Daha önce hiç kimsenin bu kadar sevilmiş olamayacağını düşünmeme sebep olacak şekilde seviyordu. Aradan geçen bunca zaman boyunca gölgelerde kalıp benim hayatıma devam etmeme müsaade etmişti çünkü evli olduğunu biliyordu. Bunların hepsini, benimle tekrar şansı olabileceğini düşünmeden yapmıştı.

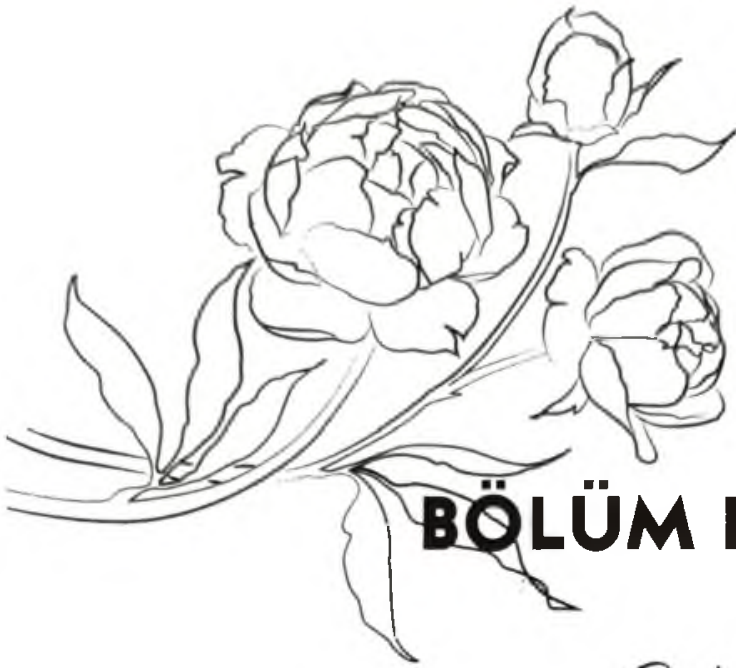
Kollarımı boynuna doladığım an onun kolları da benim bedenime dolandı. Sert ve sıcak göğsünün üzerinde beni sıkı sıkı tutuyordu.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadım boynuna doğru.

Dudakları başımın üzerine nazık bir öpücük kondurdu. “Ben de seni seviyorum, Günışığım. Beni sevdiğin için teşekkür ederim.”

İşte bu, bana teşekkür etmesine gerek olmayan bir şeydi.

Thayer’ı sevmek bir seçim değildi. *Bu* kadardı. Onu sevmek doğaldı, tıpkı bedenimin nefes almaya ihtiyacının olması gibi bir refleksti.

BÖLÜM KIRK ÜÇ

Salem

“Baba! Buradayım!” Seda eve doğru koştuktan sonra çantasını yere bıraktı.

Caleb’la orta yolu bulmak için bir süredir konuşuyorduk ve sonunda onu, Seda’nın benimle kalmasının en iyisi olacağına ikna etmeye başarmıştım. Seda artık benimle yaşayacağı için onu mümkün olan en hızlı şekilde kasabadaki okula yazdırmam gerekiyordu.

“Merhaba, tavşancık.” Thayer köşeyi döndüğü an Seda kendini onun üzerine attı. “Vay vay. Birileri beni özlemiş.”

“Sizi özledim.”

“Biz de seni özledik,” dedim çantasını alıp merdivenlere taşırken.

“Akşam yemeğinde ne var? Ben açım.”

“Ev yapımı pizza yapıyorum. Yardım etmek ister misin?” diye sordu Thayer.

“Ah, evet!” Zıplamaya başlamıştı bile. “Yardım etmeye bayılırım.”

İkisi mutfakta kaybolurken ben de Seda'nın çantalarını odasına taşımıştım. Eşyalarını yerleştirdikten sonra çantasını dolabın kapağına astım. Uyku vakti yaklaştığı için bir pijama takımını alarak banyoya bıraktım. Ancak benim seçtiğim takımını giymek yerine başka bir takım seçeceğini biliyordum.

Alt kata indiğimde en sevdiğim iki insanı mutfakta görünce gülümsemekten kendimi alamadım. Seda, tezgâha oturmuş pizzaya pepperoni diziyordu. Toplam da üç pizza vardı, her birimiz için bir tane.

Winnie yerde koşup dururken bir parça peynir ya da yiyebileceği herhangi bir şey arıyordu.

“Nasıl bir pizza yapıyorsun?” diye sordum Seda'ya. Başının üzerine bir öpücük kondurmuştum.

Kıkırdayarak beni kendinden itmeye çalıştı. “İyy, anne. Yemek yaparken öpücük yok.” Elinde tuttuğu pepperonileri havaya kaldırdı. “Pepperoni pizza yapıyorum.”

“Peki, sen ne yapıyorsun?” Bu sefer arkasına geçerek Thayer'ı dürtmüştüm.

“Et ve sebzeli. Kendininkine ne istersen koyabilirsin sonra fırına atacağım.”

“Tamam.”

Hamurun üzerine bir kaşık sos döktükten sonra kaşar ekledim. Üzerine de soğan, yeşilbiber ve zeytin serpiştirdim.

“İğrenç görünüyor, anneciğim.” Seda, zeytinleri işaret ediyordu. “Göze benziyorlar.”

“Ama göz değiller. Onlar zeytin,” diye açıkladım. “Tatlarının güzel olduğuna garanti verebilirim.”

Seda bir parmağını Thayer'a uzatarak ona eğilmesini işaret etti. Bir şey fısıldayacakmış gibi eliyle ağzını örtse de sesini hiç kısmadan normal bir şekilde konuşmuştu. "Bence yalan söylüyor. Tatları iğrenç olmalı."

Thayer kıkırdadı. "Ben de sevmiyorum."

Başımı iki yana sallayarak cık cıkladım. "Siz ikiniz bana karşı birlik oluyorsunuz."

Thayer bir elini göğsüne yerleştirdi. "O şeyleri seviyor olman benim suçum değil."

Pizzaların hepsini fırına yerleştirdikten sonra Seda'ya döndü. "Seni indireyim."

"Hayır, sırtına al!"

"Seda," diye uyardım onu.

"Lütfen?"

Thayer arkasını döndü. "Atla bakalım."

Hiç beklemeden Thayer'ın sırtına atladı. Etrafta koşuştururken Seda kıkırdıyordu, Winnie de havlayarak onları takip ediyordu.

"Siz ikiniz dikkatli olun," dedim.

İkisi beni gerçekten delirteceklerdi. Ama bunu seviyordum, *onları* ve aralarında hızla kurdukları bu bağı seviyordum. Seda başka bir babası olduğunu bilse de Thayer'la karşılaştığında zorluk yaşayacağından endişelenmiştim. Bütün endişelerim boşa çıkmıştı.

Pizzalarımız hazır olduğunda arka bahçeye geçerek yemeğimizi yemeye başladık.

"Bu çok lezzetli." Seda pizza diliminden bir ısırık aldı. "Tekrar yapabilir miyiz?"

“Tabii.” Thayer gülümsüyordu, pizzası beğenilmişti.

“Bu, sipariş etmekten daha çok hoşuma gitti, anneciğim.”

“Sanırım bütün pizzalarımızı evde yapmaya başlayacağız,” dedim şakalaşıp burnuna dokunurken.

Kıkırdayarak parmağımın değdiği yere uzandı. “Burnumda sos var mı?”

“Olabilir.”

“Ah, anne.” Bir peçete alarak deliye dönmüş gibi burununu sildi. “Beni pislettin.” Thayer bizi izlerken gözleri keyifle parıldıyordu. Ne kadar mutlu olduğunu görebiliyordum ve bu kalbimin hızla çarpmasına sebep oluyordu. Seda peçetesini bırakarak bize döndü, “Akşam yemeğinden sonra film izleyebilir miyiz?”

“Banyo yaptıktan sonra desek?”

Ofladı. “Tamam.”

“Onun da en sevdiği film *Hocus Pocus* mu?” Thayer bunu kulağıma fısıldamıştı.

Seda, koltuğun diğer tarafında hızla uyuya kalmış, Winnie ve Binx de ayak ucuna kıvrılmışlardı. Film başlayalı daha on beş dakika olmamıştı bile.

“Ne diyebilirim ki? Hamileyken de Seda bebekken de bu filmi milyarlarca kez izledim. Aklına kazınmış olmalı.”

“Zombi olan adamdan korkmuyor mu?”

“Bill’den mi?”

“Evet, o adam.”

“Hayır.” Başımı iki yana salladım. “Aslında o, en sevdiği.”

Başını iki yana sallayarak yavaşça cık cıkladı. “Kızlarım cidden çok garip.”

Bunu duymayı çok seviyordum. Garip olduğumuzu değil de onun kızları olduğumuz kısmı.

“Sen kendine bak, Bay *Yüzüklerin Efendisi*.”

“Harika bir seri.” Kâsedan bir avuç dolusu patlamış mısır aldı. “Kitaplar da öyle.”

“Kitapları okudun mu?”

Bana aklımı kaçırmışım gibi batı. “Evet, kitapları okudum.”

“Çok uzun değiller mi?”

“Aslında değiller. Okuyamayacağımı mı düşünmüştün?”

“Tabii ki öyle düşünmedim,” sessizce kahkaha attım. Seda yüzünden hâlâ fısıldıyorduk. Yapmak isteyeceğim son şey uyuması gerekirken onu uyandırmak olurdu.

“Sanırım seni oturup kitap okurken hayal edemedim. Yani zaten çok yoğunsun ve başka hobilerin de var ve-” Beni bir öpücükle susturdu. “Bu ne içindi?”

“Saçmalarken mükemmel görüldüğün için.”

“Ah.”

Bana o kadar yoğun bakıyordu ki ne düşündüğünü merak etmeye başladım. O an, keşke zihin okuyabilsem diye düşünüyordum.

Öne doğru eğilerek Seda’nın boyama yaparken sehpayı bıraktığı kaleme uzandı.

Gözlerimi kıstım, ne yaptığını merak ediyordum.

“Hâlâ alçına imza atmama izin vermedin,” dedi meraklı bakışlarına karşı.

“Bunu istediğini düşünmemiştim.”

Alçılı kolumu ona uzattım. Alçının üst kısmında, dirseğimin yakınlarında bir boşluk vardı. Koluma yaklaşarak başını eğdiğinde ne yazdığını göremedim. İsminden fazlasını yazıyor gibi görünüyordu.

Geri çekilip bana döndü ve kolumu bıraktı. Bakışlarımı eğerek alçıma baktım.

Nefesim kesildi.

Benimle evlenir misin?

Gözlerim hızla ona döndü. “Ne?”

Kucağındaki battaniyeyi kenara atarak önümdeki halının üzerine diz çöktü. Bakışlarını ellerimde gezdirdi.

“Sana böyle teklif etmek istememiştim ama burada, onunla otururken,” dedi uyuyan Seda’ya bakarak, “neden bekliyorum diye düşündüm. Senin hakkında ne hissettiğimi biliyorsun, ben de senin, beni sevdiğini biliyorum. Birlikte aile ve bir hayat kurmaya devam etmek istiyoruz, neden karı koca olarak devam etmeyelim ki?”

Söyleyebileceğim tek bir şey vardı. “*Evet.*”

Ellerini yanaklarıma uzatıp beni öperken gülümsüyordu. “Burada bekle.” Diz çöktüğü yerden kalkarak üst kata yöneldi. Bir iki dakika sonra geldiğinde elindeki yüzük kutusunu açtı. Şaşkınlıkla iç çekmekten kendimi alamadım. Zümrüt kesim yüzüğün etrafında kalın gümüş bir bant ve üstünde soluk pembe bir elmas vardı. Eşsiz ama yine de abartısızdı, gördüğüm en güzel yüzüktü. Parmağıma geçirdiği an yüzük mükemmel bir şekilde oturdu. “Birkaç hafta önce bu yüzüğü görüp aldım. Sana mükemmel olacağını biliyordum.”

“Çok sevdim. *Seni* seviyorum.”

Beni tekrar öptüğünde Seda uyanmak için tam da o ânı seçmişti. “Siz neden öpüşüyorsunuz? Filmi izlememiz gerekiyordu.”

Thayer kıkırdarken ben başımı iki yana salladım. Çoktan uyuyor olduğu gerçeğini görmezden geliyormuş gibiydi.

“Annene evlenme teklifi ettim. Senin için sorun olur mu?”

İfadesi aydınlanırken tamamen doğruldu. Winnie, bu hareketliliğe karşı sızlandı. “Bu, benim nikâhta çiçekleri taşıyacağım anlamına mı geliyor?”

Thayer’la birbirimize baktık, ikimiz de hâlimizden çok memnunduk. “Evet,” dedik aynı anda.

“O zaman benim için kesinlikle sorun olmaz.”

BÖLÜM KIRK DÖRT

Salem

Yarı yarıya dolu olan makyaj çantam lavabonun yanında duruyordu. En son yola çıktığım zaman içine attığım tamponlar en alttaydı. Günleri saymaya başladığında bir hafta geciktiğimi fark ettim.

Birkaç saat sonra Las Vegas'a doğru yola çıkmam gerekiyordu ama...

"Thayer?" Banyodan ona seslendim. Yatak odasında işe gitmek için hazırlanırken başını uzattı.

"Evet?"

"Geciktim."

Saatine baktı. "Ne? Hayır, gecikmedin. Uçağının kalkmasına hâlâ saatler var."

"Hayır, bebeğim. Reglim... Gecikti."

"Ah siktir." Gözler irileşmişti. "Sen... Sen hamile misin?"

Dudağımı ısırırken ellerim bilinçsizce karnıma uzanmıştı. "Sanırım olabilir. Hemen markete gidip bir test alıyorum."

“Hayır, sen burada kal ve toparlanmaya devam et. Ben gidip alırım. Elimden geldiğince hızlı döneceğim.” Tişörtünü hızla başından geçirdi. Göğsünün sol kısmında bir Holmes Çevre Düzenleme logosu vardı. Sırtındaysa logo-nun daha büyük bir versiyonu vardı.

Thayer gider gitmez banyo ve yatak odası arasında volta atmaya başladım. Rastgele eşyalarımı çantama atıyordum. Vegas’ta yalnızca iki gün kalacak olmama rağmen hiç benlik olmayan bir şekilde yanıma fazla eşya almıştım, kafam hiç yerinde değildi.

Doğum kontrol haplarımı bıraktığımda sonucun bu olacağını bildiğim için hamile olmam bir sürpriz sayılmazdı, yine de test yapana kadar emin olamayacağımın da farkındaydım.

Aynanın karşısına geçip atletimi sıyırdım ve karnımı açıkta bıraktım. Elbette hiçbir şişlik yoktu. Elimi göbek deliğimin altına yerleştirerek daireler çizmeye başladım.

Orada bir bebek var mı?

Seda’da reglim geciktiğinde çok değişken duygular içindeydim. O zaman on dokuz yaşında, plansız bir hamilelikle karşı karşıya, bekâr bir anne olmaktan korkan bir kızdım.

Şimdiyse tekrar anne olma fikri beni yalnızca heyecanlandırıyordu.

Birkaç ay öncesinde tekrar çocuk yapacağımı düşünmek bile bana garip geliyordu. İçten içe Thayer dışında biriyle çocuk yapamayacağımın farkındaydım.

Ön kapının açıldığını duydum ardından Thayer gergin bir enerjiyle yatak odasına girdi. Eczane poşetini bana uzattığı an kutuyu çıkardım. Hiç şüphe olmaması adına parasına kıymış, kesin sonuç veren testlerden birini almıştı.

Hızla banyoya geçerek kapıyı kapattığımda Thayer diğer tarafta beni bekliyordu.

“Sonuçların beş dakika sonra görüneceğini söylüyor,” dedi kapıdan.

İşimi bitirip şortumu çektim. Kapı açıldığında Thayer içeri girmişti. Testi lavabonun kenarına bırakarak ellerimi yıkadım.

“Nasıl hissediyorsun?” Kollarını bana dolayarak sıkıca göğsüne çekti.

Dudağımı ısırırken başımı kaldırarak ona baktım. “Gergin. Heyecanlı. Mutlu. Sen?”

“Mutlu,” diye tekrar etti bana gülümseyerek. Başparmaklarıyla yanaklarımı okşuyordu. “Çok fazla mutluyum.”

“Negatif çıkabilir,” diye hatırlattım. Ancak öyle olmayacağına kendimi ikna etmişim.

Reglim hiç gecikmezdi, bu da mantiken hamile olduğum sonucuna ulaşmamı sağlıyordu. Ama olmayacağıma dair de küçük bir ihtimal vardı. Bu yüzden beş dakika boyunca banyoda volta atmaya başladım. Thayer köşede durmuş beni izlerken dudakları keyifle kıvrılmıştı. Hiçbir şey söylemeden bu gerginliğimden kurtulmamı izliyordu.

“Ne kadar oldu?”

Soruma karşılık saatine baktı. “Bir dakika daha var.”

“Ah!” Hayal kırıklığıyla homurdandım.

Hayatımın en uzun bir dakikasının ardından gebelik testine uzandım. Şaşkınlıkla bakakaldığım sırada Thayer arkamdan uzanıp sonucu görmeye çalışıyordu.

HAMİLE DEĞİL

“Ah,” dedim alçak sesle. Testi nazikçe lavabonun yanına bıraktım. “Ah,” diye tekrarladım bu sefer daha yüksek bir sesle. “Hamile olduğuma emindim. Ben...”

İçim hüsrarla dolmuştu.

Kontrolsüz bir şekilde hıçkırıklara boğulmaktan kendimi alamadım. Aptalca olsa da sanki bir konuda başarısız olmuşum gibi hissediyordum. Uzun zamandır denemiyorduk ve bu işler uzun sürüyordu. Ancak doğum kontrol hapı kullanırken Seda’ya hamile kaldığım için bu sefer de hapları bırakır bırakmaz hamile kalacağıma kendimi saf gibi inandırmıştım.

Çok aptaldım.

Annemin de yasını tuttuğum için son günlerde fazlasıyla duygusaldım.

“Hey,” Thayer bana uzanarak ekledi, “sorun yok.”

“Gecikti, reglim gecikti,” dedim savunmak istercesine. “Ama ben...” Hâlâ şaşkın olduğum için kelimelerim havada asılı kalmıştı.

“Siktir, bebeğim.” Çenesini başımın üzerine yerleştirdi. “Üzgünüm.”

Özür mü diliyordu? Neden? Bu onun hatası değildi ki. Kendi hatam olmadığını da biliyordum ama üzgündüm. Son zamanlarda olanlardan sonra hamile olduğumu düşünmek beni heyecanlandırmıştı.

“Sorun yok,” dedim burnumu çekerken. Kendimi kol-
larından uzaklaştırmıştım. Bir parça tuvalet kâğıdı alarak
yüzümü sildim. “Şu an sadece gereğinden fazla şeyle uğ-
raşıyorum.” Bir anda kızaran yüzümü ellerimi sallayarak
serinletmeye çalıştım. “Büyütmeye gerek yok.”

Onu mu yoksa kendimi mi ikna etmeye çalıştığımı bil-
miyordum.

“Üzgün olmaya hakkın var.”

“Biliyorum.” Makyaj çantama apar topar birkaç şey
daha koyup fermuarını kapattım. “Gitmem gerekiyor. Uça-
ğımı kaçıraramam.”

“Salem-” Bana uzansa da kenara çekilerek ondan kur-
tuldum.

Elimdeki küçük çantayı da bavuluma attıktan sonra fer-
muarını çektim. “Uber çağıracağım.” Telefonumu bulmak
için etrafa baksam da en son nereye koyduğumu hatırlaya-
mıyordum.

“Salem,” dedi tekrardan, bu sefer daha sert bir şekilde
söylemişti. “Belki de gitmemelisin.”

Alayla güldüm. “Gitmeyeyim mi? Bu Lauren’in bekâr-
lığa veda partisi, gitmek zorundayım. O benim en yakın
arkadaşım.”

Ona ait bu hafta sonunu gölgelemek istemiyordum. Bu
bencillik olurdu.

“Lütfen, konuş benimle.” Kollarımı tutarak odanın için-
de dolanıp durmama bir son verdi. “Seni havaalanına bıra-
kacağım.” İşe geç kalacağı için karşı çıkmak üzere ağzımı
açmıştım ama lafı ağzıma tıktı. “Ben patronum, istersem

geç kalabilirim. Sadece nasıl hissettiğini bilmek istiyorum. Her şeyi bastırmanı istemiyorum. Bunu gereğinden fazla yaptın.”

Başımı ileri geri sallarken dudacağımı ısırdım. “Bunu konuşmak istemiyorum.”

“Konuşmalısın,” diye ısrar etti.

Ama düşüncelerimi sesli bir şekilde dile getirmek istemiyordum. Bunun kulağa bencilce ve mızımız geldiğinin de böyle bir insan olmak istemediğimin de farkındaydım.

“Salem,” diye ısrar etti. “Lütfen, benimle konuş. Beni üzecek bir şey söylemezsin.”

“Şikâyet etmek istemiyorum.”

“Bu konu hakkında *konusmanı* isteyen bensem bu nasıl şikâyet etmek olsun?”

Yatağın ucuna oturdum. “Bazen cezalandırıldığımı düşünüyorum,” diye fısıldadım aklımdaki kötü düşünceyi. “Sanki mutlu olmaya hakkım yokmuş gibi.”

Yüzü düştü. “Neden böyle düşünüyorsun?”

“Babam.” Bu kelimeyi zorlukla söylemiştim. Ağzıma acı bir tat yayılmıştı. Onun hakkında konuşmayı sevmiyordum. Thayer karşımda diz çökerek ellerini dizlerime uzattı. “Belki,” diye devam ettim, “bana yaptıkları yüzünden acı çekmem gerekiyordur.” Bu yalnızca terapistimle paylaştığım bir düşünceydi. Uzun zamandır beni huzursuz etmese de bu düşünce, annemin kanseri bu sefer kalıcı olarak döndüğünde tekrar kafamda dönüp durmaya başlamıştı. Aynı düşünce, Thayer’ı bırakmak zorunda olduğumda da karşıma çıkmıştı. “Sanki kaçmam mümkün değil gibi. An-

nem kansere yakalandı, Forrest öldü, seni kaybettim, kanser geri geldi, annem öldü, ben sadece...” Başım önüme düşmüştü. “Mutlu bir şey yaşamaya başladığım an bir şeyler onu bozmak için ortaya çıkıyor gibi. Sanki evren bana, bunu hak etmediğimi söylüyor.”

“Hey.” Sesinden ağladığını anlayabiliyordum. Yanaklarımı ellerinin arasına alarak beni, ona bakmaya zorladı. “Böyle düşünme. Bu doğru değil. Buna bir an olsun inanmadım. Yaptıkları, *onunla* alakalıydı. Sen yanlış bir şey yapmadın. Beni duydun mu, Salem? Sen. Yanlış. Bir. Şey. Yapmadın. Olanları sen istememiştin bile. O korkunç ve iğrenç bir adamdı ve bunlar onun tercihiydi. Bunların bedelini o ödemeli, sen değil. Ama bazen...” Yanaklarının gözyaşlarıyla ıslandığını görmek kalbimi daha çok kırdı. “...böyle şeyler olur. Hayat mükemmel değil. İşler hep yolunda gitmez. İyi günler de kötü günler de var. Anlamadığımız şeyler olsa da hayata devam ederiz. Oğlumun, neden benden önce bu dünyayı terk ettiğini hiçbir zaman anlayamayacağım. Ama o burada olup göremese bile onun için yaşamaya devam edeceğim. Annenin kansere yakalanması gerçek bir trajedi ve korkunç bir durum ama hayat böyle. Bu senin cezan değil. Lütfen, böyle düşünme. Ve bu da,” dedi parmağıyla banyoyu işaret ederken, “bu yalnızca negatif *bir* test. Eğer seni bu kadar endişelendiriyorsa rahatlamak için lanet olasıca testlerin hepsini alıp getiririm. Ama bu lanet olasıca şeylerin senin yüzünden olduğunu bir an dahi düşünmenden nefret ediyorum.”

Boğazımdaki yumruya rağmen zorlukla yutkundum. Bu adamı hak etmiyordum ama benim olduğu için minnettardım.

Yanaklarıma akan yaşları sildim. “Seni seviyorum.”

Beni yavaş ve nazik bir şekilde öptüğünde bu his ayak parmaklarıma kadar yayıldı. “Ben de seni seviyorum, Günişığım.”

Yüzümü yıkayıp kendimi biraz daha... şey, son bilmem kaç dakikamı ağlıyormuşum gibi gözükmeyecek hâle sokana kadar banyoda kaldım. Ardından normalde yapmayacağı kadar makyaj yaptım. Banyodan çıktığımda Thayer yatakta oturuyordu ve bavulum ortalıkta yoktu. Elinde tek bir tane şakayık vardı.

Hiçbir şey söylemedi. Yalnızca yerinden kalktı, çiçeği bana uzattı ve beni dışarıya doğru yönlendirdi.

Thayer böyleydi.

Yanımda olduğunu göstermek için kelimelere ihtiyacı yoktu.

BÖLÜM KIRK BEŞ

Thayer

Havaalanının girişine yaklaşıncı kamyonetimi park ettim. Salem daha iyi hissediyormuş gibi görünse de negatif gebelik testi onu yıpratmıştı.

Arabadan atlayıp arka koltuktaki bavuluna ulaşarak yere bıraktım, ön tarafta beni beklediği yere kadar sürükledim.

“İyi eğlenceler,” dedim. “Ciddiyim. Bir şeylere takılma. Sadece kızlarla güzel vakit geçir.”

Gülümsedi ancak biraz zoraki bir gülümsemeydi. “Güzel vakit geçireceğim.” Parmak uçlarında uzanarak dudaklarıma hızla bir öpücük kondurdu. Bavuluna uzanır uzanmaz hızla benden kaçmaya çalışmıştı.

“Bekle.” Durup omzunun üzerinden bana baktı. “Eğer ihtiyacın olursa beni ara. Üzülürsen, içini boşaltmak istersen ya da sadece konuşmak istersen... Ne olursa ne zaman olursa olsun beni ara, cevap vereceğim.”

Küçük gülümsemesini gizlemeye çalıştı. “Gecenin bir yarısı bile mi?”

“Özellikle gecenin bir yarısı.”

Bizi ayıran birkaç metre olsa da neredeyse tek adımda bu mesafeyi kapattım. Onu bırakmadan önce derin ve uzun bir öpücüğü dudaklarına kondurdum. Ardından kamyoneti-
min yanında durarak havaalanında gözden kaybolmasını iz-
ledim. Beni arkasında bırakırken onu izlemek, özellikle bu
hâldeyken canımı yakıyordu. Onun için endişeleniyordum.

Onu görememeye başladığımda kamyonetime atlayarak
bugün kontrol etmem gereken ilk şantiyeye doğru yol al-
maya başladım.

Ancak çocuklar dikkatimin dağınık olduğunu hiç va-
kit kaybetmeden anlamışlardı. Hiçbir şey söylemeseler de
beni izleyiş şekillerinden anladıklarının farkındaydım.

İkinci şantiyeye vardığımda aklım karman çormandı.

“Sorun ne, patron?” Adamlarımdan biri, Aaron’dı.

Bu soruyu soracak cesareti gösteren ilk kişi oydu. “Hiç-
bir şey,” diye homurdandım.

“Ah, hadi ama, Thayer. Kör değiliz. Bir şeyler olduğunu
görebiliyoruz.”

“Benim kız,” dedim. “Üzgün.”

“Ne yaptın?”

“Ben hiçbir şey yapmadım,” dedim sırtımı kamyoneti-
me yaslarken. “Sadece birkaç boktan şey var ve onu üzü-
yorlar. Ben de kendini iyi hissetmesini nasıl sağlayabilece-
ğimi bilmiyorum.”

Bebek yapmayı deniyor olmamız gibi kişisel hayatımız-
la ilgili özel detayları çalışanlarıma anlatacak değildim.

“Kız arkadaşım bana sinirlendiğinde ona çikolata veriyorum,” diye araya girdi Jake, çalışanlarımdan bir diğeriydi. “Hatunlar çikolataya bayılır.”

“Çikolatanın işleri yoluna koyacağını pek sanmıyorum.”

“O zaman eve git, adamım,” dedi Aaron eliyle beni kovarken. “Bu iğrenç ruh hâlindeyken bizim işimize yaramazsın. Git onunla konuş ve ne yapman gerekiyorsa yap.”

“Evde değil.”

“O zaman neredeyse oraya git. Çalışıyor mu? Onu yemeğe çıkar.”

Bu kelimeleri zihnimde tartmaya başladım. *Neredeyse oraya git.* Yapacağım son şey Lauren’ın bekârlığa veda partisini basıp kızların seyahatini mahvetmekti. Ama ya bana ihtiyacı olursa diye Vegas’a, yakınlarına *gidebilirdim.* Ona yakında olmak benim de daha iyi hissetmemi sağlayacaktı. Bu sabah kötü haber alıp gitmek zorunda kalması hoşuma gitmemişti.

“Biliyor musun,” parmağımı Aaron’a doğru sallarken ekledim, “bence mantıklı bir noktaya parmak basıyorsun.”

Gülerek elindeki küreği geriye doğru çekti. “Tam da bu yüzden bana zam yapacaksın değil mi, patron?”

Eldivenlerimi kamyonetin arkasından ona doğru fırlattım.

Son anda eğilirken kahkaha atıyordu. Eldivenlerimi tekrar geçirip şantiyede yapmam gerekenleri yaptım ve ardından eve döndüm. Bir bilet ayarlayıp eşyalarımı toplamam ve oradan havaalanına geçmem çok uzun sürmemişti.

Vegas'a indiğimde akşam olmuştu, direkt otele geçtim. Salem'in kaldığı otelde oda ayarlamayı başarmıştım ancak aynı katta olmadığını umut ediyordum. Onunla karşılaşp sapık gibi onu takip ettiğime dair bir intiba vermek istemiyordum.

Planım bir duş alıp odama akşam yemeği söylemekti.

Salem ve arkadaşları bu gece ve yarın geceyi burada geçireceklerdi. Pazar öğlen de buradan ayrılacakları için kendime pazar sabahına bir bilet ayarlamıştım.

Salem'in bu hafta sonu bana ihtiyacının olmayacağını umut ediyordum ama içimin rahat etmesi için burada olduğuma minnettardım.

İçeriye gömülü bir duşu olan otel banyosu oldukça güzeldi. Bugünün endişelerini üzerimden yıkayıp attıktan sonra eşofmanlarımı giyerek odama döndüm.

Otel odasının menüsü hemen yatağın yanındaydı. Menüye uzandım ve göz gezdirmeye başladım. Fiyatlar akıl alır gibi değildi ama açtım ve yemek arayacak ruh hâlinde değildim. Hamburger ve patates kızartması sipariş verdim. Menüdeki en ucuz şey olmasına rağmen otuz kâğıttı.

Televizyonu açarak *Netflix*'e giriş yaptım ve arka planda ses yapması için rastgele bir film açtım. Winnie ve Binx'i kontrol etmek için Thelma'yı aradım. İki evcil hayvanımızla ilgilenmek isterler mi diye Thelma ve Cynthia'yı ziyaret ettiğimde ikisi de yardım etmeye oldukça heveslilerdi.

Yemeğimin gelmesi bir saat kadar sürmüştü ve beklerken açlıktan gebermek üzereydim. Yemeği getiren adam bahşiş beklentisiyle suratıma baktığında neredeyse kapıyı

yüzüne kapatmak üzereydim çünkü yemeğimi yemek istiyordum. Ancak yemeğimin geç gelmesinin suçlusunun bu adam olmadığını ve buranın büyük bir otel olduğunu kendime hatırlattım. Adama biraz nakit uzatarak sonunda otel odamda akşam yemeğimle birlikte keyif yapmak için köşeme çekilmiştim.

Masaya yerleşerek hamburgerimi açtım ve ağzıma patates kızartması tıktım.

Masada hemen yanımda duran telefonumun ekranı parladı. Salem'dan bir mesaj vardı.

Salem: Her şey yolunda mı?

Ben: Sakin. Akşam yemeği yemek üzereydim.

Gördünüz mü? Yalan söylemiyorum.

Ben: Nasıl hissediyorsun?

Salem: Lauren dikkatimi dağıtıyor. Yüzüğü görünce aklını kaçırdı. Bizim adımıza mutlu. Gösteriye gitmek için hazırlanıyoruz. Gece de sana haber veririm ama muhtemelen uyumuş olursun.

Paragraf uzunluğundaki mesajına gülümsedim.

Ben: Sadece tadını çıkar.

Caleb'tan, daha doğrusu Caleb'tan değil Seda'dan bir görüntülü sohbet araması geldiğinde hamburgerimin henüz yarısını yiyebilmiştim.

Aslında bu hafta sonu Seda'nın benimle kalacağını konuşmuştuk, böylece bir bağ kurma şansımız olacaktı. Ancak Salem'la ben, bunun Caleb'ı huzursuz ettiğini fark ettiğimiz için ve ben onun yoluna çıkmak istemediğimden bu plandan geri çekilmiştim.

“Hey.” Küçük kızımın yüzünde bir gülümseme vardı.
“Yatmaya mı hazırlanıyorsun?”

“Hıhı.” Üzerinde gülen yüzler olan pijamasını gösterdi.
“Banyo da yaptım.” Bu sefer de ıslak kafasını göstermişti.
“Babam saçlarımı benim için taradı. Ben nefret ediyorum.
Hep birbirine karışıyor ve acıyor. Ama babam şu şeyden
kullanıyor, adı neydi babacığım?”

“Bukle açıcı.” Caleb’in seslendiğini duydum.

“Bukle açıcı,” diye tekrarladı Seda. “O şey işe yarıyor.”

Böyle konuşuyor olmasına karşı güldüm. “Yatmadan
önce kitap okuyacak mısın?”

“Evet, çoktan seçtim bile. Çantada yaşayan bir ördekle
mi ilgiliydi?”

“Öyle miydi?”

“Yani,” burnunu kırıştırdığında bana Salem’i anımsattı.
“Sanırım ama hatırlayamıyorum. Neredesin?” diye sordu
bana. Arkamdaki otel odasını inceliyordu. Caleb’in da ka-
meraya yaklaşıp baktığını fark edince telefonu kendime
yaklaştırdım.

“Dışarıdayım,” diye cevap verdim belli belirsiz.

“Ah, akşam yemeğine çıkmışsın. Biraz geç oldu, baba.”

“Haklısın, biraz geç oldu. Birbirimize iyi geceler dile-
yip biraz dinlensek harika olur.”

“İyi geceler, baba. Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum, bal kabağım.”

Koşuşturmaya başlasa da arama kapanmamıştı. Caleb
telefonu aldı.

“Neredesin?” Sorusu patronluk taslayan ve talepkâr bir

ses tonuyla dudaklarından dökülmüştü. Gözlerini kıstı. “Bir otel odasındaymışsın gibi görünüyordu. Yemin ederim ki eğer Salem, Vegas’tayken sen de onu aldatıyorsan seni kendi ellerimle bulup boğazını keserim.”

“Bu çok net oldu.” Bunun beni eğlendirdiğini göstermeye çalıştım.

“Salem’la artık birlikte değiliz ama onu her zaman önemseyeceğim, bu da onu asla incinmiş bir şekilde göstermek istemeyeceğim anlamına geliyor.”

“Ben oteldeyim,” dediğim an telefonda fırlayıp beni boğazlamak istermiş gibi görünüyordu. “Sakin ol. Vegas’tayım. Salem’a bir şey söyleme. O... kötü bir sabah geçirdi, tamam mı?” Ona özel hayatımızla ilgili detayları vermeyecektim. Salem onunla çocuk yapmak istemezken şimdi bizim çocuk sahibi olmaya çalıştığımızı söyleyemezdim. “Birine ihtiyacı olabilir diye kendime bir oda ayarladım.”

“Lauren orada.”

“Yani? Bu Lauren’in bekârlığa veda partisi, ikimiz de Salem’in planları bozmak istemeyeceğini biliyoruz.”

İç çekerek parmaklarını sarı saçlarının arasından geçirdi. “Haklısın.”

“Salem’a burada olduğumla ilgili bir şey söyleme. Eğer bana ihtiyacı olursa yakınında olmak istedim.”

“Tamam. Anladım. Hiçbir şey söylemeyeceğim.” İfadesi sanki ekşi bir şey yemiş gibi değişti. Dudakları aralandığında söylediklerine şaşırdım. “Onu gerçekten seviyorsun, değil mi?”

“Muhtemelen tahmin edebileceğinden daha çok.”

Onu hiçe saymak istemiyordum ama lanet olasıca gerçek buydu. Bazen birine karşı bu kadar çok şey hissetmek beni bile şaşırtıyordu.

“Ona söylemeyeceğim.”

Aramayı bitirdiğinde rahatlayarak iç çektim.

Salem her neredeyse güzel vakit geçirdiğini umuyordum.

BÖLÜM KIRK ALTI

Salem

Vegas'ta ilk gecemiz çok kötü değildi. *Cirque Du Soleil*'in gösterilerini izlemiştik ve fevkaladeydi, ardından dışarıda akşam yemeği yiyip bir kulüpte içip dans ederek devam etmiştik. Aslında Lauren ve diğer arkadaşları içip dans ediyordu. Ancak bu benlik olmadığı için ben oturup onlara tezahürat yaparak vakit geçirmiştım.

Ama sonraki gece hiç havamda değildim. Tuvalete gidip de reglimin başladığını fark ettiğimde havam değişmişti.

Buraya gelmeden önce reglim başlamadığı için belki çok erken test yapmış olabilirim diye düşünmüştüm. Ki görüldüğü kadarıyla olay bu değildi. Hamile değildim, sadece gecikmişim ki bu muhtemelen doğum kontrol haplarımı bırakmamdan kaynaklanmıştı.

Lauren'a bir mesaj göndererek ona tamponu olup olmadığını sordum, çünkü ben eski tamponları çıkarttıktan sonra çantama yenilerini eklememiştım. Mesajıma hızla dönerek birkaç dakikaya alıp odama geleceğini söylemişti.

* Kanada merkezli sanat grubu --çn.

Temizlenip ellerimi yıkadım ki alçıyla bunu yapmak zordu. Hâlâ duş alma olayına alışmamıştım. Lauren'ın odası hemen çaprazımda olduğu için bir dakika sonra kapım çalındı.

“Yanına tampon almadın mı?” Beni iterek içeri girdikten sonra tamponları tezgâha bıraktı. “Bir şey unutmak hiç senlik değil.”

Ses tonunda bir itham vardı. Lauren aptal olmadığı için muhtemelen bir şeyler döndüğünün farkındaydı.

“Uçağa binmeden önce bir gebelik testi yaptım.”

Şaşkınlıkla iç çekti. “Düşük yapmadın, değil mi?”

Başımı iki yana salladım. “Sadece gecikmişim.”

“Bekle.” İki elini de yüzünün önünde sallıyordu. “Reglin başladığı için şükrediyor musun? Yani bu seni korkutan bir kaza mıydı yoksa hamile kalmaya mı çalışıyorsun?”

Mahcup bir şekilde gülümsedim. “Deniyorum.”

“Salem!” Koluma hafifçe vurdu. “Bana bunu nasıl söylemezsin?”

Omuz silktim. “Önemli bir şey değilmiş gibiydi.”

“Thayer’la tekrar bir araya geleli birkaç ay oluyor ve şimdiden çocuk yapmayı mı düşünüyorsunuz? Bu en yakın arkadaşınla paylaşman gereken büyük bir konu. Ve nişanlanmışsın da.” Elime uzanarak pembe nişan yüzüğüme baktı. “Dinle, sürtük gibi değil arkadaşın gibi davranmak istiyorum o yüzden lütfen beni yanlış anlama ama sence de fazla hızlı gitmiyor musunuz?”

Ne söylemek istediğini anlıyordum. Eğer işler tam tersi olsa ben de ona aynı şeyi sorardım.

“Evet,” dedim ona katılarak, “teknik olarak hızlı hareket ediyoruz ama bir yıl boyunca gizlice onu sevdiğimi ve sonra altı yılımı onsuz geçirdiğimi hatırlaman gerekiyor. Birçok açıdan bakınca da çok uzun zaman oldu ve acele etmiyoruz.”

“Böyle söyleyince anlıyorum.” Başını eğerek tezgâhtaki tamponlara baktı. “Üzgünüm.”

“Teşekkürler. Bu arada harika görünüyorsun.”

Soluk pembe pullu mini bir elbise giymişti bu da bronz teninin daha da parlamasına sebep oluyordu. Koyu kahverengi saçları geriye doğru yatırılıp ensesinin dibinden alçak bir topuz yapılmıştı.

“Teşekkür ederim.” Hemen bir poz vererek üzerinde GELİN yazan kuşağını düzeltti. “Seni bırakayım da işlerini hallet, bitince de bana haber ver. Ben dans etmeye hazırım.”

Birkaç içki içince kendimi bu gece diğer kızlarla dans pistinde bulmuştum. Bu kadar kalp kırıklığının ardından her şeyi boş vermek iyi geliyordu. Lauren ellerimi tutarak bir daire çizdi. Kesinlikle sarhoş olmuştu ve harika vakit geçiriyordu. Üzerindeki gelin kuşağına rağmen birkaç kişi ona asılmayı denemişti bile. Belki de büyük günden önce biriyle takılabileceğini umut etmişlerdi ama Lauren hepsini hızla başından savmıştı.

Gösteriler ve dans dışında hangi sebeple Vegas’a gelmek istediği konusunda emin değildim, çünkü aynı şeyleri

Manhattan'da da yapmamız mümkündü. Bazen onu anlamaya çalışmak kafamın ağrmasına sebep oluyordu.

Müzik değiştiğinde şarkı pek de benlik olmadığı için bara yöneldim. Tabii öncesinde kızlara nereye gittiğimi söylemeyi ihmal etmemiştim. Kaç yaşında olursanız olun özellikle kadınsanız tanımadığınız insanlar ciddi sıkıntı yaratabiliyordu. Erkeklerin bu tip şeyler için endişelendiğini hiç sanmıyordum. En azından bizim endişelendiğimiz şekilde.

İçkimi sipariş ederek beklemeye başlayıp bara yaslandım.

“Hey.” Sağ tarafımdan alçak bir ses geldiğinde dönüp yanımdaki yakışıklı adamla göz teması kurdum.

Muhtemelen benden birkaç yaş küçüktü, belki yirmi iki yaşında olabilirdi. Kısa kesilmiş kahverengi saçları ve çarpıcı yeşil gözleri vardı. Belirgin elmacık kemikleriyle bir model gibi görünüyordu.

“Selam,” dedim. Müziği bastırmak için resmen bağıırıyordum.

“Ben Dylan,” dedi.

“Salem.”

“Salem,” diye tekrarladı, ardından dudaklarını yaladı. Turuncu ipek elbisemle orada dikilirken beni süzüyordu. Muhtemelen kulüpteki diğer herkesin elbisesinden daha kapalıydı. Yalnızca hafif bir göğüs dekoltesi vardı ve hemen dizlerimde bitiyordu. Ama bana bakış şekli onun gözünde kendimi çıplakmışım gibi hissetmeme sebep oldu. “Salem Cadı Mahkemeleri’ndeki gibi mi?”

“Ta kendisi.” Barmene nakit para uzatarak içkimi aldım.

“İçkini ben ödeyecektim,” dedi Dylan dudaklarını sarıtarak.

“Gerek yok. Ben bekâr değilim.” Yüzük parmağımı kaldırdım.

Gülümsemesi büyürken kafası güzelmiş gibi görünüyordu. Nedenini bilmek istemiyordum bile.

“Umurumda değil. Yine de eğlenebiliriz. Seninkinin bilmesine gerek yok.”

“Gerek yok.”

“Ah, hadi ama,” bileğime uzandı, “bu kadar erken gitme.”

“Gerek yok, ciddiylim.” Ondan geri çekilmeye çalışsam da beni daha sıkı tuttu. “Bırak beni.”

“Siktir git.” Beni bıraktıktan sonra rahatsız etmek üzere başka bir kadına yaklaştı.

Gözlerimi devirerek içkimi aldım ve kızların oturduğu yere ilerledim. Lauren hâlâ Kelsey’le dans pistindeydi.

Sabrina içkime baktı. “Ah, o neymiş? Lezzetli görünüyor.”

“Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum,” diye itiraf ettim içkimi hafifçe kaldırarak. “Rastgele bir şey seçtim.”

Yerinden kalkarak elbisesini düzeltti. “Gidip ben de bir tane alacağım. Hemen dönerim.”

Mutlu bir şekilde içkimden bir yudum alırken Sabrina’nın Dylan’la döndüğünü görünce tadım kaçtı.

“Bu Dylan,” diye tanıttı onu bize. “Dans edeceğiz. Bunu benim için tutar mısın?” Bir cevap beklemeden içkisini

bana uzattı. İtiraz etmedim çünkü zaten burada durmayı düşünmüyordum.

Dylan, Sabrina'yı kalabalığa çekerken bana göz kıptı. Tekrar nişan yüzüğümü kaldırdım. Bu salağın gerçekten umursadığımı düşünmesine inanamıyordum.

Telefonumu kontrol edince Thayer'dan mesaj gelmediğini görüp kaşlarımı çattım.

Ona mesaj atmamalıydım çünkü orada muhtemelen... Saatin kaç olduğunu hesaplamaya çalıştım. Ancak işin içinden çıkamayınca mesaj attım.

Ben: Teni sösledim.

Ben: Hah.

Ben: Teni ösledim.

Ben: Seni özledim.

Ben: Sen kusuyor musun?

Ben: Susuyor musun?

Ben: Uyuyor musun?

Telefonum çalmaya başladığında yerimde zıpladım. Telefonumun ekranında Thayer'ın ismi işaret fişegi gibi yanıyordu.

“Selam,” dedim telefonu açarken.

“Sarhoş musun?” Ses tonu azarlar gibi değil keyifliydi.

“Evet,” hıçkırdım. “Bu gece reglim başladı, yani kesin-kes hamile değilmişim. Ne olur ne olmaz diye dün içmemiştim.” Alt dudağım titrerken gözlerim dolmaya başlamıştı. “Lauren'a denediğimizi söylemek zorunda kaldım. Tampon almamıştım; bu yüzden ondan istedim ve ben-”

“Günüşiğim,” dedi nazik bir şekilde. Bu tek kelimesi

bile sıcacık bir yorgana sarılmışım gibi hissetmemi sağladı. “Neredesin?”

“Vegas.”

Keyifle güldü. “Biliyorum. Hangi kulüp?”

“Ah... bekle.” Lauren’la mesajlarımıza bakarken bu gece geldiğimiz kulüpten bahsettiği mesajı arıyordum. Bir ekran görüntüsü alarak Thayer’a gönderdim. “Burası.”

“Seni almaya geliyorum. Orada bekle.”

“Nasıl? Sen Massahootest’tesin. Hayır, bu doğru değil,” diye mırıldandım kendi kendime. “Lanet olsun, bu içkiler çok sertmiş.”

“Orada duracağına söz ver.”

“Bilmiyorum. İşemem gerekiyor.”

“İšemeye gidebilirsin, Salem.” Sesi gülmemek için zor duruyormuş gibiydi. “Kulüpten çıkmamamı söylemeye çalışıyordum.”

“Ah. Anladım. Çıkmam, söz.”

Arama sonlandırıldığında ekrana bakakaldım. Ama bekle, burada değilse gelip beni nasıl alacaktı?

Başımı iki yana sallayarak Lauren’ı ya da kızlardan birini bulup tuvalete gideceğimi haber vermeye çalıştım. Elizabeth hızla bana katılmıştı.

Ancak tuvaletler tıka basa dolu olduğu için sırayı beklememiz gerekmişti. Çok şükür el çantama tampon koymayı akıl edebilmişim. Otele dönmeden önce eczaneye uğrayıp biraz daha almam gerekecekti.

Tuvaletten çıkınca bir duvarla – daha doğrusu *duvarla* değil ama bir insanla karşı karşıya geldim. Bir anlığına

bu kiřinin Dylan ya da sarkıntı bir tip olduđunu dűřűnerek paniklesem de kokusu tanıdıktı. Odunsu koku hislerimi harekete geçirmiřti.

Yukarı baktım, baktım, baktım ve Thayer'ın yűzűyle karřılařtım. Sarhoř bir řekilde yanaklarındaki sakallara uzandım.

“Benim oduncum.” Dudaklarım kıvrıldı. “Rűya gűrűyor olmalıyım. Amma da garip bir rűya ama,” kulűbe baktım.

“Rűya gűrműyorsun, Gűnıřıđım.”

“Gerçekten burada mısın? Vegas'ta?”

“űyleyim.”

“Neden?” diye sordum şaşkın bir şekilde.

“Bana ihtiyaın olabileceđini dűřűndűm.” enemdeki kaslar gevřemiřti. Bu adam bir uçađa atlayıp sırf benim ona ihtiyaım olabilir diye hafta sonu için Vegas'a mı gelmiřti? Sessiz kaldıđım için sinirlendiđimi dűřűnműř olacak ki ekledi, “Ortaya çıkıp hafta sonunu mahvetmeyecektim. Eđer iyiysen ben de yarın senden űnce Massachusetts'e dűnecektim ama-”

Parmak ularımla bařının arkasına uzanarak dudaklarını, dudaklarıma çektim. Ađzımdaki alkol tadını űnemsiyorműř gibi durmuyordu. űpűcűđűme karřılık verirken elleri kalçalarıma uzandı ve beni műmkűn olabilecek kadar kendine çekti.

“Seni seviyorum,” diye mırıldandım.

Bűyle hissettiđim için bunu sűylemiřtim űnkű *sűyleyebiliyordum*. Ařkımız artık bir sır deđildi. Bu en gűzel řeydi ve kutlanmayı hak ediyordu.

Sonunda onu öpmeye ara verdiğimde Elizabeth'in tuvaletten çıkıp yanımıza geldiğini görünce yanaklarım utançtan kıpkırmızı kesildi. "Bu kim?" diye sordu keyifle.

"Ah, Elizabeth, bu benim Thayer. Erkek arkadaşım. Nişanlım. Evet, o. Thayer, bu Elizabeth. Anthony'nın kardeşi."

Anthony hakkında her şeyi biliyordu ve düğünde onunla tanışmayı iple çekiyordu.

"Tanıştığımıza memnun oldum." Thayer, Elizabeth'e elini uzatmıştı.

"Aynı şekilde." Sanki iyi birini seçmişim gibi bana bakış attı. Gülmekten kendimi alamadım. Thayer'ın kadınlar üzerinde böyle bir etkisi olduğu ortadaydı. Herkesi hayran bırakıyordu.

Kulübe dönerek diğer kızları bulduk ve onlara Thayer'la otele döneceğimi söyledim.

Lauren tam olarak neler olacağını bildiği için bana sırtıttığında gözlerimi devirdim. Eğer unuttuysa da regldim. Daha önce hiç reglken seks yapmamıştım ve bu gecenin farklı olmayacağından şüphem yoktu.

"Erkeklerin davetli olduğunu bilseydim Anthony'i de peşime takardım," diye takıldı pembe içeceğinden bir yudum alarak.

"Ah, hayır, onunla evleniyor olman umurumda değil ama abim tüm planlarımı bozardı."

"Evet, bunun için üzgünüm," dedi Thayer çekinerek. "Ben sadece-"

"Devam edin." Lauren eliyle gitmemizi işaret etti. "İyi geceler. Biz de zaten döneriz. Eskisi gibi partileyemiyorum. Uyumayı daha çok seviyorum."

Ona hızlıca sarılarak veda ettikten sonra Thayer'ın insanların arasından beni çıkışa yönlendirmesine müsaade ettim.

Sokağa adım attığımız an derin bir nefes aldım. Ancak temiz havadan ziyade sigara ve Tanrı bilir neyin kokusunu içime çekmiştim.

“Yürümek ister misin?”

Başımı iki yana salladım otel buradan çok uzakta değildi ama topuklularla yürümek istemiyordum.

Hızla bir taksi çağırmış olsa da yol trafikten tıkalı olduğu için bitmek bilmemişti. Yürüsek muhtemelen daha hızlı varırdık ama en azından ayaklarım ağrıyordu.

Taksi sonunda otele ulaştığında Thayer parayı ödedi. İçeri girdiğimiz an bu gece çok bir şey yemediğimi bana hatırlatırcasına karnım guruldamaya başlamıştı. Ama ne yazık ki fiyatlar çok pahalıydı.

“Ben açım.” Thayer bakışlarını bana indirdiğinde kaşları çatıldı. “Bana kaşlarını çatma. Yoksa orası kırışır.” Uzanıp bahsettiğim kırışıklığı düzelttim.

“Odaya sipariş veririm.”

“Beni kendi odanıza mı götürüyorsunuz, Bay Holmes.”

“Evet.” Asansörün düğmesine basarken yüzündeki keyifli ifadeyi gizlemeye çalışıyordu.

“Konseri hatırladın mı? Benimle aynı yatağı paylaşmak zorunda kaldığın için delirmiştin.” Bu hatıraya karşı kıkırdadım.

“Hatırlıyorum.” Söyleyiş tarzı, onun da o geceyi düşündüğünü bana hissettirdi.

“Hâlâ hayatımın en güzel gecelerinden biri.”

“Solistin sana baktığını düşündüğün için öyle diyorsun.”

Suratımı asarken asansöre adım attım. “Düşündüğüm için mi? Gayet de bana bakıyordu. Adını bilmiyormuş gibi de davranma.”

“Mathias,” diyerek iç çekti. “Ayrıca o gece sana baktığı için seninle evleneceğini düşündüğünü de hatırlıyorum.”

“Ne diyebilirim ki? Şehvetime yenilmişim.” Bunu gelecekteki gerçek kocama söylediğimi fark edince kalbim tekledi. Vay canına. “Benimle evlen,” dedim hızla. Gözleri şaşkınlıkla irileşmişti. “Şimdi. Vegas’tayız. İnsanlar hep bunu yapıyor, değil mi?”

“Olabilirdi ama bunu yapmayacağız.” Asansörün duvarına yaslanarak kollarını göğsünde birleştirdi.

“Nedenmiş?” Somurturken odasının olduğu kata gelmiştik. Onu takip ederek koridora adım attım.

“Çünkü şu an sarhoşsun ve gereken tek sebep bu.”

“Çakırkeyifim, sarhoş değilim.”

“Salem,” omzunun üzerinden bana bakarak ekledi, “bana attığın anlaşılmaz mesajları açmamı ister misin?”

“Tamam, tamam. Anlaşıldı. Ama zaten seninle evlenmeyi kabul etmişim ve o zaman kafam gayet ayıktı. Yani seninle evlenmek istediğim ortada.”

İç çektiği sırada odasının önüne gelmiştik. Kapının kilidini açarak geçmem için araladı. “Beni ikna etmeyi başaramayacaksın.”

“Oldukça ikna edici olabilirim.”

“Tabii.” Arkamdan kapıyı kapattı. “Ne yemek istersin?”

“Yağlı bir şeyler.”

Başını iki yana sallasa da sipariş vermek için odanın telefonuna uzandı.

“Duş alacağım.” Elbisemi çıkartmaya başladım.

Elbisemin kalçalarımın sıyrılıp yere düşüşünü bakışlarında bir açlıkla izliyordu. Sutyen giymemiştim, zaten rahat edebileceğim tarzda bulamadığım için çoğunlukla giymiyordum. Bana nasıl baktığını tarif etmem imkânsız.

Yüzümde bir sırıtişla tuvaletin kapısını kapattım ve kitledim.

Gerçekten onunla evlenmek isteyip istemediğimi bilemeyecek kadar sarhoş olduğumu mu düşünüyordu?

Onunla evleneceğime on sekiz yaşımdayken bile emindim. Neredeyse yirmi altı olmuştum ve ona daha güçlü hisler beslemem dışında hiçbir şey değişmemişti. Tüm dünyanın, bu adamın bana ait olduğunu bilmesini istiyordum.

Dans ederek terlediğim bu gecenin kirini duş alarak atmıştım.

Saçlarımı yıkamak için otelin şampuanı ve saç kremini kullandım çünkü saçlarım kulüpte zaman geçirdiğim için kirlenmiş ve yapış yapış olmuş gibi hissediyordum. Sıcak suyun altında gereğinden fazla vakit geçirmiş olsam da çok güzel olduğu için dışarı adım atmak istememiştim.

Parmaklarım buruşmaya başladığında artık çıkmam gerektiğinin farkına vardım. Alçılı kolumu suyun dışında tutmaya çalıştığım için de artık ağrıyordu. Duştan çıkarak bedenimi yumuşacık bir havluya sardım. Yanımda tarağım olmadığından saçlarımı parmaklarımla taramıştım. Karışmaması için yapabileceğim en mantıklı şey buydu.

Kapının arkasında bir bornoz asılı olduğunu görünce havlumu bırakarak bornoza sarındım ve odaya adım attım. Thayer yatağa yayılmış, ayaklarını üst üste atmıştı.

Bana baktığı an gözleri bornoza odaklandı.

“Sana bir tişört ayarladım.” Yatağın üzerindeki beyaz pamuk tişörtü işaret etti.

“Aslında sizinle tanışmak güzeldi ve duşunuzu kullanmama izin verdiğiniz için teşekkürler ama odama dönsem iyi olur. Orada pijamalarım var.”

Yoğun kahverengi gözleri kısıldı. “Güzel şaka, Günışığı. Yatağa geç.”

“Tamam ama tişörte gerek yok.”

Bornozu bıraktığım an yere düştü ve Thayer’ın ağzı açıldı. Beni her çıplak gördüğünde sanki ilk kez görüyormuş gibi olmasına bayılıyordum.

Örtülerin altına girerek çeneme kadar çektim.

“Hiç gerek yokmuş,” diye homurdandı göğüslerimi açığa çıkartmak için örtüyü çekerken. Onaylarcasına homurdanırken birine uzandı.

“Oyun oynamak yok. Reglim başladı.”

“Umurumda değil.” Başını eğerek dilini önce bir meme ucunda, ardından diğerinde gezdirdi.

Umursadığımı söylemek dilimin ucuna gelse de o bunu yaparken söylemem imkânsızdı.

Gözlerimi kapattım ve göğüslerimden birini emmeye başladığımda inledim. Bedenim ağzına doğru yükseldi. “Thayer.” İsmi nefes nefese dudaklarımdan döküldü. Bunun nasıl olduğunu bilmiyorum ama hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamışım gibi hissediyordum.

Ancak ne yazık ki oda servisi kapıyı çalarak bizi böldü. Thayer homurdanarak dudaklarını göğsümden ayırdı. Meme ucum tükürüğüyle ıslandığı için klima esmeye başladığında sırtımdan bir ürperti yayıldı. Kapıdan yatak gözükmese de üstümü örtmüştü. Doğrularak ereksiyonundan hiç rahatsız olmadan yemeği aldı.

Ben de yatakta oturur pozisyona geçmiştim. Yemek için hevesli olsam da onun dokunuşuna muhtaçtım.

Tepsiyi yatağa bırakarak dolaptan bir su alıp bana uzattı. “Yemeğini ye,” dedi yavaşça, “ihtiyacın olacak.”

BÖLÜM KIRK YEDİ

Salem

Diğer sabah uyandığımda yanımdaki adama gülümsemekten kendimi alamadım. Yüz üstü yatmış, başının altındaki yastığa sarılmıştı. Örtülerin zorlukla örttüğü bedenini açlıkla süzdüm.

Ona baktığımı hissetmiş gibi hareketlenmeye başladı.

Yavaşça kırptırdığı gözleri aralandı. “Saat kaç?” diye sordu esneyerek.

Doğrularak yatağın yanındaki saate baktım. “Yedi.”

Yalnızca iki saat uyumuştuk. Bunun onu mahvedeceğini biliyordum.

“Siktir.” Sırt üstü döndü. “Havaalanına gitmem gerekiyor.”

“Ya da uçuşunu değiştirip birlikte dönebiliriz?”

“Uçuşları değiştirmek mi istiyorsun?” Tekrar esnedi.

“Aynen.”

Gülerek telefonuna uzandı. “Bir bakayım halledebilir miyim.” Birkaç dakika sonra bana döndü, “Tamam. Uçağımız on birde.”

“Güzel.” Yatakta dönerek çenemi göğsüne yasladım. “Bu, benimle bugün evlenebileceğin anlamına geliyor.”

Bana akli karışmış bir şekilde bakıyordu. “Gerçekten Vegas’ta evlenmek mi istiyorsun? Seda ve-”

Elimle ağzını kapattım. “Seninle bugün evlenmek istiyorum. Sana kocam demeden bir gün daha geçirmek istemiyorum. Daha sonra bir tören yapabiliriz Thayer ama seninle evlenmek için çok uzun zaman bekledim ve bu yol üstünde bir şapelde evlenecek dahi olsak daha fazla ertelemek istemediğim anlamına geliyor.”

“İstediğinin bu olduğuna emin misin?”

“Tamamen.”

Ne yaptığımızı Lauren’a söylemedim. Bu onun hafta sonuydu ve okları kendime çevirmek istemiyordum. Ona söylemediğimi fark ettiğinde beni gırtlaklayacağını biliyordum ama şimdilik bilmemesi sorun olmazdı.

Odamdan kıyafetlerimi aldıktan sonra Thayer’la alışverişe çıktık çünkü ikimizin de nikâh sırasında giyecek kıyafeti yoktu. Onunla her zamanki şort ve atlet ikilimi giyerken evlenmek istemiyordum.

Bulduğum beyaz elbise, basit bir yazlık elbiseydi ve üst kısmı korseli, sırtı da açıktı. Bir nikâh elbisesi değildi ama ben zaten öyle bir elbise aramıyordum. Sadece güzel gözükecek bir şeyler arıyordum. Elbisenin parasını öde-

dikten sonra yakınlardaki bir tuvalette üstümü değiştirdim. Thayer'da aynısını yaparak bulduğu şeyleri üzerine geçirmişti.

Tuvaletten çıkıp aynanın karşısına geçince saçlarıma bir şey yapmak istesem de sonunda vazgeçerek her zamanki dalgalı hâliyle bıraktım.

Dışarı çıktığımda hâkî renk pantolonu ve mavi gömleğiyle duvara yaslanan Thayer'la karşı karşıya geldim. Gözlerimle onu yiyip bitiyordum.

Hayatımın kalan her gününde bu adamı seveceğim.

Eğer geçmişe gidip on sekiz yaşındaki kendime bunu söyleyebilseydim acaba ne düşünürdü? Dürüst olmak gerekirse muhtemelen bana destek olurdu.

Thayer üzerimdeki beyaz yazlık elbiseye baktı. Dili uzanıp dudaklarını ıslatmıştı.

“Sen çok...” Aradığı kelimeleri bulamıyor gibiydi.

“Sen de öyle.”

Çoktan evleneceğimiz yeri seçip bir randevu oluşturmuştuk. Nikâhın hemen ardından -ki zaten çok uzun sürmeyecekti- eşyalarımızı alıp havaalanına geçmemiz gerekiyordu. Bu yüzden vakit kaybetmeden nikâhımızın olduğu yere ilerledik.

Buranın ucuz ve süslü püslü bir şekilde, basmakalıp dekorlarla süslenmiş olması umurumda değildi. Din görevlisinin karşısına geçtiğimizde önemli olan tek şey yanımdaki adamdı.

Thayer Holmes.

Şerefsiz komşum.

Patronum.

Aşkım.

Çocuğumun babası.

Benim *o kişim*.

Yeminlerimiz yankılanıp yüzüklerimiz parmaklarımıza
yerleşirken artık...

Benim kocamdı.

BÖLÜM KIRK SEKİZ

Thayer

Uçuş boyunca *karımın* elini tutmuştum. Bu hafta sonu Vegas'a giderken Salem'la evlenmeyi düşünüyor muydum? Kesinlikle hayır. Pişman mıydım? Hayır.

Bu kadınla evlenmek için uzun bir zaman beklemiştim.

Uçak piste indiğinde eve gidip onunla hayatımıza dönmek için sabırsızlanıyordum.

Her şey çılgıncaydı ama onunla var olmak bile yeterdi. Onunla yapmayı istediğim basit şeyler vardı. Televizyon izlemek, geç saatlere kadar sohbet etmek, hatta bulaşıkları yıkamak...

Salem Holmes benim en iyi arkadaşımdı.

Salem Holmes. Bunun kulağa nasıl geldiğini çok fazla seviyordum. Benim soyadımı kullanıyor olması tahrik ediciydi. Kızlık soyadını kullanmak istemesinde benim için hiçbir sorun yoktu ama benim soyadımı kullanmak istemişti.

“Havaalanına arabayla mı gelmiştin taksiyle mi?”

“Kamyonetimi park ettim. Bu taraftan.” Bavulunu arkamdan sürüklerken benim çantam da omuzumdaydı. Karımın elini tutabilmek için bir elim boşta kalıyordu.

Karım – kendi kendime sııttım. Bu kelimeyi düşünüp durmadan edemiyordum.

“Neden gülümsüyorsun?” diye sordu.

“Sana.”

“Bana mı?” Suratı asılmıştı. “Ah hayır!” Panik yapmaya başladı. “Yüzümde *donut* mı var?” Boştaki elinin tersiyle ağzını silmeye çalışıyordu.

“Hayır, yüzün mükemmel.”

“O zaman şapşal ifaden neden?”

“Bu şapşal ifade mi?” Bavulunu, yüzümü işaret etmek için bir anlığına bıraktım. “Buna aşk deniyor, Günişığım, üstelik senin için.”

“Ah.” Yanakları hafif bir pembeliğe büründü.

Otoparktaki kamyonetime ulaştıktan sonra eşyaları arka koltuğa yerleştirdik.

Hafta sonumuz plansız olsa da güzel geçmişti, tıpkı spontane evlilik kararımız gibi ama eve döndüğümüz için de mutluydum.

“Aman Tanrım.” Kontağı çalıştırdığımda Salem panikle bana döndü.

“Ne?” Bir şeyi mi yanlış yaptım, bir şey mi unuttum yoksa kamyonette bir sorun mu var diye etrafıma bakmaya başladım.

“Winnie ve Binx! Onları yalnız bırakmadın, değil mi?”

“Tabii ki bırakmadım,” dedim alayla. “Thelma ve Cynthia’nın becerikli ellerindeler.”

“Ah hayır,” dedi yavaşça.

“Ne?”

“Thelma kim bilir onlara neler yapmıştır.”

Bu konuda haklı olabilirdi.

Sokağın karşı tarafındaki evin kapısını çaldığımda evcil hayvanlarımı geri almaya oldukça hevesliydim. Kapının açılması için biraz beklemem gerekmişti. Yüzünde bir gülümsemeyle Cynthia kapıyı araladı.

“İçeri gel, gel. Thelma, Winnie’yle şimdi dışarıdan geldi. Sanırım artık o da bodur köpeklerden istiyor.”

“Corgi mi?” diye sordum. O sırada Binx odanın köşesinden koşarak gelerek kendini bacaklarıma sürmeye başladı.

“Onlara ne diyorsanız artık, evet, ondan.”

Arka kapıyı aralayarak Thelma’ya burada olduğumu haber verdi. Binx’i tekrar kaybetmeden kucağıma aldım. Yumuşak başını hemen boynuma gömdü. Bu kediyle birbimize fazlasıyla alışmıştık. Ona baktım ve-

“Tırnaklarında oje mi var?” Patilerinin ucunda parlayan simli, canlı pembeye baktım. Oje olduğu ortadaydı, gelgelelim gözlerime inanabilmem için bir de onay almam gerekmişti.

“Bir spa gecesi yaptık, delikanlı,” diye cevap verdi Thelma diğerkapının ardından. Verandanın merdivenlerini çıkıyordu. “Ve spa gecelerinde kendimizi şımartırız.”

“Bu yüzden de kedinin tırnaklarına oje mi sürdünüz?”

Thelma omuz silkti. “Rengi kendisi seçti.”

Winnie ve Binx’in eşyalarını toplayıp Thelma ve Cynthia’ya teşekkür ettikten sonra evime dönmem on beş dakikamı almıştı.

İçeride de mutfaktan bir kargaşa sesi yükseliyordu. Binx’i yere bırakıp Winnie’nin tasmaını açtığımda ikisi de mutfağa doğru koşmaya başladılar.

Onları yavaşça takip ederken Salem’in müziğe eşlik ettiğini duyduğumda duraksadım, kalçalarını sallayıp kâse-deki bir şeyi karıştırıyordu.

“Tatlı mı yapıyorsun?” Sesimdeki şaşkınlığı gizlemeye çalıştım.

Etrafında dönüp yüzünde bir gülümsemeyle bana baktı. Mutlu görünüyordu ki böyle hissetmesinin sebeplerinden biri olduğum için göğsümün kabarmasına engel olamadım.

“Evet.” Yanakları hafifçe kızarmıştı. “İçimden geldi.”

“Eskisi kadar mutfağa girmediğini sanıyordum...” Malzemeleri incelemeye başladım. “Kurabiye hamurlu kapkek mi?”

“Özlemiştim,” diye itiraf etti omuz silkerek. “Mutfaka girmiyordum çünkü...”

“Çünkü ne?” diye sordum, cevabı duymaya ihtiyacım vardı.

Elindeki kâseyi bıraktıktan sonra kapkek kalıbını alarak dökmeye başladı. “Bana fazlasıyla seni hatırlatıyordu. Mumlar da öyle. Ama artık sana sahip olduğum için bunlar canımı yakmıyor. Tekrar denemek istedim. Güzel de oldu. Annem ölmeden önce birkaç kere kapkek yapmıştık. Bir şey istediğinde çok ısrarcı oluyor-” Gözlerini kırptı. “Bir şey istediğinde çok ısrarcı *olurdu*. Tekrar tutkumu bulmamı istediğini aklımdan çıkaramıyorum.”

“Annen muhtemelen derinlerde bunu özlediğini biliyordu.”

“Muhtemelen.” Üzgün bir şekilde gülümsediğinde artık düşüncelerinin annesine odaklandığını biliyordum.

“Seni yalnız bırakayım o zaman.” Seraya doğru yöneldim. Karıma bir buket hazırlamak istiyordum.

Karım. Bunu düşününce bile yüzüme yayılan aptalca gülümsemeye engel olamıyordum.

Buket hazırlamak için yeteri kadar çiçek kesmem uzun sürmemişti. Arka bahçeden tekrar içeri girdiğimde Salem kapkekleri fırına atıyordu. Kapkekleri süslemek için malzemeleri tezgâha yaymıştı.

“Caleb aradı. Seda’yı bırakmak için yola çıkmış.”

“Bu kadar yolu kendi mi gelecek?” diye sordum. Genelde birimiz ya da ikimiz de gidip yarı yolda onunla buluşuyorduk. Ayrıca geç olmuştu.

“Öyle söyledi. Sanırım geceyi ailesiyle falan geçirecek. Sormadım. Onun işine karışmak istemiyorum. Seda’yı yarın okul alışverişine çıkarmam gerekiyor, bir de markete uğrayacağım.” Yapması gereken şeyleri sayıyordu.

“Tamam. Yardım edebileceğim bir şey olursa bana haber ver.” Bir vazo alarak içine biraz su doldurdum, ardından da çiçekleri yerleştirdim. “Bunlar senin için.”

Gülümsedi. “Çok güzeller.” Dikkatini tekrar kremaya verdiğinde muhtemelen bir şeyi düşündüğü için burnunu kırıştırmıştı.

“Ne oldu? Aklında ne varsa benimle paylaşabileceğini biliyorsun.”

İç çektiğinde yanağına pudra şekeri bulaştı. “Sadece hayatımla ne yapacağıma, neyin beni mutlu edeceğini uzunca bir süre bilmiyordum. Üniversiteye gitmedim, gitmek istemedim ve biraz gelir elde etmek için farklı işlerde çalıştım.” Sanki aradığı her şeyin cevabına sahipmiş gibi pudra şekeri kutusuna bakıyordu. “*Benim* olan bir şey bulmak istiyorum. Bu senin için bir anlam ifade ediyor mu?”

“Elbette ediyor. Seni mutlu edecek şey neyse onu yapmanı istiyorum. Ne olduğu beni ilgilendirmez. Ne olursa olsun sana destek olacağım.”

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı neredeyse utanarak. “Annemin dükkânını tutmak istiyorum.” Dükkânı tutacağı aklımdan geçmişti. Oraya, annesinin evinden daha bağlıydı ve evi birkaç hafta içinde satılığa koymayı düşünüyorduk. “Nasıl yapacağımı çözmeye çalışıyorum. Orayı tutamıyorum da kullanamıyorum da...”

“Eminim bir yolunu bulursun. Yani, bunu yapma şansın var.” Kapkek malzemelerini işaret ettim.

“Neyi yapma şansım var?” Sesi şaşkındı. “Fırın açmak mı? Thayer, profesyonel değilim ki.”

“Evden çalışan bir sürü kişi kendi dükkânlarını açıyor. Sen de yapabilirsin, Salem. Yapabileceğini biliyorum.”

Bunu düşünürken tekrar burnunu kırıştırdı. “Hım, olabilir.”

“Sen ne düşünüyordun?”

Omuz silkti. “Kafayı taktığım bir şey yoktu ama kapkekleri düşündüm,” dedi dalgın bir şekilde. “Bence haklı olabilirsin ve kulağa saçma gelecek ama eğer annemin dükkânında kapkek yaparsam benimle gurur duyacakmış gibi hissediyorum.”

“Bence de duyacaktır.”

“Belki tekrar mum yapmaya da başlarım. Kapkek kokulu olanlardan yapıp onları da satarım.” Artık gözleri parlıyordu, bu fikir onu heyecanlandırmıştı.

Duvarları hangi renge boyayacağından, nasıl dekorlar kullanmak istediğinden bahsetmeye devam ediyordu. O farkında değildi ama ben farkındaydım.

Tutkusunu bulmuştu.

Caleb garaj yoluna girdiğinde hava tamamen kararmıştı. Seda arka koltuktan atlayarak koşmaya başladı. Önce annesine sonra bana sarıldı.

Caleb arabadan inerek çantasını aldı ve yavaşça verandada bize yaklaştı.

“Seda, neden içeri koşup kendine bir kapkek almıyorsun?” dedi Salem.

“Gerçekten mi?” Gözleri parıldamıştı. “Yatmadan önce tatlı yememe hiç izin vermezdin.”

“Bu gece bir istisna olsun.”

“Yaşasın!” Seda içeri koşarken kapı arkasından kapandı.

Seda gittiğinde Salem, Caleb’a döndü. “Bu gece Boston’a dönmeyeceksin, değil mi?”

Başını iki yana saladı. “Hayır, aslında ben düşünüyordum da...Sizinle bir konu hakkında konuşmak istiyorum.”

“Ah?” Salem bir kaşını kaldırdı.

“Neden oturmuyoruz?” diye önerdi Caleb. Biraz rahatsız görünüyordu.

Salem’la birlikte salıncağa geçtiğimizde Caleb verandadaki sandalyelerden birini çekti.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Salem. Eski kocası için endişelendiği sesinden anlaşılıyordu.

“Evet, bir sorun yok.” Parmaklarını saçında gezdiriyordu.

“Peki, ne oldu?”

Gözlerimi kısarak merakla karşımdaki adamı izlemeye başladım.

Derin bir nefes alarak dudaklarını araladı, “Annenin evini satıyorsun, değil mi?”

Salem’in kaşları çatılmıştı. “Evet.” Başını yana eğdi. “Neden?”

“Ve burada yaşamayı planlıyorsun değil mi? Yani taşınacak mısınız?”

Salem bana baktı, gözleriyle bana bir şey soruyor gibiydi.

Ona söyleyelim mi?

Başımı salladım. Ona söylemesine engel olamazdım, hayatımıza dâhil olduğu için bilmeye hakkı vardı.

“Thayer’la bu hafta sonu evlendik.”

Caleb’in gözleri irileşti. “Ah, vay canına. Ah. Tebrikler.”

“Teşekkürler.” Salem bir tutam saç kulağının arkasına itti. “Soruna cevap olarak da evet, burada kalmayı planlıyoruz. Thayer bu evi düzenlemiş ve ben de bayıldım. Burada kalabiliriz.”

“Güzel, güzel.” Elleri pantolonuna sildi. “Annenin evini satın almak istiyorum.”

“Ne?” dedi Salem şaşkınlıkla, şok olmuştu.

Gözlerimi kısarak karşımdaki adama baktım, aklında ne olduğunu merak ediyordum.

“Satın almak istiyorum. Seda zamanının çoğunu seninle geçirecek, okul ve diğer her şey varken en mantıklısı da bu zaten. Onun, benim çocukluğumu geçirdiğim kasabada büyüyecek olması hoşuma gidiyor.” Salem bir keresinde Caleb’in, bu kasabayı kuran ailenin soyundan geldiğini söylemişti. “Eğer annenin evini alırsam onu daha sık görebilirim. Yakınım ama kendime ait bir yerim de olur. Tamir edip kendime göre düzenleyebilirim. Boston’daki evi de tutacağım ve zamanımın çoğunu orada geçireceğim ama hafta sonları da buraya gelebilirim. İşten ve şehirden kaçmak için güzel bir fırsat olur.” Derin bir nefes verdi. “Küçük kızıma yakın olmak istiyorum. İlişkimizin değişmesini istemiyorum. Söz veriyorum, karşınıza çok çıkmayacağım. Kendi kabuğumda kalacağım. Georgia’yla evi satmak için ne kadar düşündüyseniz ödemeye hazırım.”

Salem’in eski kocasının yan evde yaşaması fikri hoşuma gitmiş miydi?

Elbette hayır.

Ama aynı zamanda ona bunu yaptıran sebebi anlamış ve onu takdir etmiştim. Birçok erkek biyolojik olarak kendilerinin olmayan bir çocuk için böyle bir şeye kalkışmazdı. Caleb’la bazı sorunlar yaşamıştık ve dürüst olursam bu sorunlar tamamen kıskançlıktan kaynaklanıyordu ama o aynı zamanda iyi bir adamdı. Bu dünyada kendi mutluluğunu bulmayı hak ediyordu ve bir gün bulacağını umuyordum.

Salem’la birbirimize baktık. Aramızda söylenmeyen milyarlarca kelime geçiyordu. Biriyle ağzınızı dahi açmadan konuşabiliyor olmanız harika bir şeydi.

“Tamam,” dedi Salem. “Senindir.”

Caleb rahatlayarak iç çekti. “Hayır diyeceğini düşünmüştüm.”

Salem başını iki yana salladı. “Dürüst olmak gerekirse bu, Seda için harika olur. Gerçekten mükemmel. Ama bu *senin* için sorun olmayacak mı?”

Caleb bize baktığında omuzları düşmüştü. “Olmayacak. Bir parçam her zaman seni sevecek, Salem. Sen benim ilk aşkımsın ama siz ikinizin aranızdaki şey... bizde hiçbir zaman yoktu.” Elini çenesine uzattı. “Biriyle görüşüyorum. Nereye varır bilmiyorum ama birkaç kez buluştuk. Bence bilmen gerekiyor.”

Salem teşekkür edercesine başını salladı. Bunu benimle konuşmamış olsa da Caleb için endişelendiğini biliyordum. Onun en yakın arkadaşı ve ilk aşkıydı, mutlu olmasını istiyordu.

“O zaman ev senindir.”

BÖLÜM KIRK DOKUZ

Thayer

Allison'ın evini boşaltmıştık ve Georgia'yla Salem, annelerinin eşyalarından oldukça azını tutmuşlardı. Bunu, annesinin kesin olarak gittiğini, kabul etmenin Salem için kolay olmadığını biliyordum, yine de tahmin ettiğimden çok daha iyi idare ediyordu.

“Biz bu hafta gittikten sonra muhbir işlemleri başlatacak.” Çantasına birkaç çorap sokmuştu. Lauren'in düğünü için Hamptons'a gidiyorduk.

Artık bir çift olmamızın, hatta evli bir çift olmamızın yanı sıra düğüne davet edilmeyi beklemiyordum. Lauren'in benden pek hoşlanmadığının farkındaydım ve ona hak veriyordum. Hatta Salem'in, onu bu kadar önemseyen bir arkadaşısı olduğu için Lauren'in tavrını takdir bile ediyordum.

Telefonum çaldığında arayanın kardeşim olduğunu görünce şaşırmadım. Konuşma yapacağımı göstermek adına

telefonumu Salem'a işaret ettikten sonra yatak odamızın dışına çıktım. Çoktan odaya kendi dokunuşunu ekleyerek gri yorganı beyaz bir yorganla değiştirmiş, bir de yatağın yanındaki lambaları yenilemişti.

“Alo?”

“Selam, ezik, nasılsın?”

Kardeşimin telefonu açış şekline karşı gözlerimi devirdim. “İyiyim. Senden n'aber?”

“Aynı. Annem ve babam, seni ziyaret etmemiz için beni sıkıştırıyorlar.”

“Neden?” diye sordum merakla. Koridorun duvarına yaslanmıştım.

“Sanırım artık evlendiğin ve yıllardır gizlenen bir çocuğun olduğu için. İkisiyle de tanışmak istiyorlar ve yaşlı oldukları için ya onlarla uçağa binmemi ya da arabayla onları getirmemi istiyorlar.”

Eylül'ün ortasına gelmiştik, yaz bitmişti. Son birkaç yıldır tatillerde, Şükran Günü ve Noel'de onların yanına gidiyordum. Ancak belki de bu yıl eski geleneğimize dönmeliydik ve onlar buraya gelmeliydi.

“Şükran Günü'nde bu yıl tekrar bana gelseniz?”

Laith sessiz kaldı. “Bunu ister misin?”

Forrest öldüğünden beri evimde bayram kutlamıyordum. Kendimi çok yalnız hissettiğim için anne ve babamı görmeye gitmek daha kolay geliyordu.

“Evet, neden olmasın. Hâlâ birkaç ay var ama bence güzel olur, hepimiz bir arada oluruz. Seda ve Salem için

de burada, rahat oldukları bir alanda onlarla tanışmak daha kolay olacaktır. Seda çok küçük, onu evden uzaklaştırıp ilk kez yabancı insanlarla başka bir yerde tanıştırmak istemem.”

“Anneme ve babama, onlar için *yabancı insan* dediğini söyleyeceğim.”

“Ne demek istediğimi anladın,” diye homurdandım.

“Aynen, anladım. Mantıklı geliyor, hem böylece işten ekstra izin almama da gerek kalmaz.”

“Onlarla bunu konuşacağım, sonra plan yaparız.”

“Güzel. Sonra konuşuruz.” Aramayı sonlandırdığında telefonumu cebime attım.

Odaya döndüğümde Salem’ı dolabın karşısında dikilirken bulmuştum. Nedime elbisesini tekrar kontrol ediyordu.

“Sorun ne?”

Eşyalarımı çoktan toplayıp ön kapıya indirmiştım ve bu düğünde resmi kıyafet giymek gerektiğinden yanıma bir de smokin almıştım. Lauren’in tanıdığı bir adam vardı bu yüzden özel dikim bir smokin alabilmişim. Biraz pahalıya patlamış olsa da gelinin istediği bir şeyi reddedecek değildim.

“Bu aptal alçı kabak gibi ortada olacak.” Yüzünü asıp kolunu kaldırdı.

“Üzgünüm, bebeğim. Biliyorsun, birkaç hafta daha kalması gerekiyor. Yapabileceğimiz hiçbir şey yok.”

İç çekti. “Biliyorum, Lauren da önemli olmadığını söyledi ama fotoğraflarda kötü çıkacak.”

“Lauren’ın fotoğraflarda nasıl çıkacağına kafayı takmak yerine alçılı ama hayatta olmanı tercih edeceğini düşünüyorum.”

“Haklısın,” dedi. “Büyük ihtimalle en çok beni rahatsız ediyor. Zor duş alıyorum ve bir de kaşınıyor.”

“Bir bakmışsın çıkmış olacak. İhtiyacın olan her şeyi aldın mı?”

Çantasını son kez kontrol ederek başını salladı. “Hadi gidelim.”

Tren yolculuğumuz gayet kolay geçmişti, ulaştığımızdaysa Lauren hâlihazırda bizi almak için bekliyordu. Salem’a sarılarak düğünle ilgili detaylara girmeye başladı ki benim için tamamen laf kalabalığıydı.

Salem’ı bıraktıktan sonra bana dönerek kollarını açtığına şaşırılmışım. “Hadi, sarılınca incilerimiz dökülmez. Ayrıca Salem benim kardeşim gibidir, bu da seni teknik olarak eniştem yapıyor.” Sarılmasına karşılık verdiğimde kulağıma fısıldaması beni şaşırtmamıştı, “Tehdidim hâlâ geçerli.”

“Evet, evet, biliyorum. Boğazımı keseceksin. Bana sorarsan baya kanlı bir yol.”

Beni bırakıp tekrar Salem’a döndü ve sanki beni öldürmekle hiç tehdit etmemiş gibi düğünle ilgili konuşmaya döndü.

Kadınlar tehlikeliydi, en azından Lauren öyleydi. Onun-

la karşı karşıya kalmayı hiç istemezdim. Adım gibi emindim ki bir cesedi saklayıp nasıl kurtulacağını biliyordu.

Bizi otoparka doğru, bekleyen SUV'ye yönlendirdi. Şoför olduğu için hepimiz arka tarafa geçmiştik.

“Anthony ısrar etti,” dedi Lauren şoförü açıklamak istercesine. “Trafikte yol verdin vermedin kavgası yapmamdan endişeleniyor.”

Salem kahkaha atarken gözleri keyifle parıldıyordu. “Adam senin araba sürme konusunda başarısız olduğunu biliyor.”

“Yapma.” Dilini çıkarmıştı. “Ben harika bir şoförüm.”

“Yirminin üzerindeki aşırı hız cezalarına anlat bunu.”

“O kadar çok değil. Abartıyorsun.”

Kızlar, tren istasyonundan Lauren'in nişanlısının evine kadar konuştular. Evin kocaman olduğunu söylediği için burada kalacaktık.

Bahçe kapısına yaklaştığımızda kapı yavaşça açılmaya başladı...

Siktir, yalan söylemiyordu. Buranın kocaman olması yetmiyormuş gibi bir de lanet olasıca yer bir binalar topluluğuydu.

Evin önünde indiğimizde şoför çantalarımı almıştı bile.

“Konuk evi bu tarafta,” dedi Lauren. Eliyle onu takip etmemizi işaret etmişti.

Salem bana dönüp baktığında onun da aynı şeyleri düşündüğü ortadaydı. Bir de misafirler için ayrı konuk evi mi vardı?

“Siz burada kalacaksınız.” Lauren arazideki köy evine benzeyen yapıya bizi yönlendirdi. “Yemek daveti saat altıda olacak. Geç kalmayın. Siz ikinizi şimdilik baş başa bırakıyorum.” Omzunun üzerinden el sallayarak patikayı takip etti ve eve yöneldi.

“Burası akıl alır gibi değil.” Salem etrafında dönerek her yeri incelemeye çalışıyordu. “İnsanların böyle yerlerde yaşadığına inanamıyorum. Burası evleri bile değil, *konuklar* için,” dedi. Son kısmı sanki saksıların arkasından her an biri fırlayabilir diye sessizce söylemişti.

Çantalarımızı yatak odasına götürürken Salem beni takip ediyordu.

Akşam yemeği için hazırlanmaya başladık, ben gri bol bir pantolonla beyaz bir gömlek giymiştim. Salem tuvaletten çıkarken gömüğümün kollarını kıvırıyordum. Üzerindeki mavi elbiseyle nefesimi kesmişti. Şekil verdiği dalgalı saçları sırtından dökülüyordu. Gözleri beni süzmeye başladığında kendime baktım.

“Sorun yok, değil mi? Lauren’in detaycı olduğunun farkındayım. Başka gömüğüm de var-”

“Kocam oldukça *ateşli*.”

Sırıttım. “Öyle mi dersin?”

“Aynen öyle.”

“Bana öyle bakmayı kesmezsen akşam yemeğine yetişemeyeceğiz.”

“Benim için sorun olmaz... ama Lauren için olur.”

Yakama uzandı ve ardından gömüğümün göğüs kısmın-

daki kırıışıkları düzeltmeye çalıştı. Yani yapmaya çalıştığı-
nın bu olduğunu varsayıyordum.

Bir adım geri çekildikten sonra bakışları parmağımdaki
siyah yüzüğe odaklandı. “Keşke annem burada olsaydı. Bi-
zim adımıza çok mutlu olurdu.”

“Olurdu tabii.” Salem’in yanağına uzandım. İç çekerek
başını, avcuma yasladı. “Benim için ne kadar önemli oldu-
ğunu biliyordu.”

“Bunu istemişti değil mi? Birlikte olmamızı?”

“Bence, seni ne mutlu edecekse onu istiyordu.”

Salem bir adım geri çekilerek eliyle yüzüne yelpazeledi.
“Ağlayamam. Makyajımı mahvetmek istemiyorum.”

“Bu arada,” dedim duvara yaslanarak, “Şükran Günü
için annemler bize gelebilir diye düşündüm.”

Gülümserken elindeki peçeteyle hafifçe gözlerini si-
liyordu. “Bence bu harika bir fikir. Sonunda onlarla yüz
yüze tanışmayı çok isterim.”

Salem ve Seda, son birkaç aydır ailemle görüntülü ko-
nuşmalar yaparak onları tanıma fırsatı bulmuşlardı. Bunda
sıkıntı yoktu ama yüz yüze tanışmanın da yerini tutmazdı.

“Biraz aşırı olabilirler,” diye uyardım, ellerim kalçala-
rına uzanırken. “Seda’yı şımartmak isteyecekler ve muhte-
melen sana benim hakkımda utanç verici hikâyeler anlata-
caklar.”

“Aile önemlidir,” diye hatırlattı bana. “Herkesin harika
bir ailesi yok. Biliyorsun, benim babam çöptü. Ama senin-
kiler iyi insanlar, gelmelerini çok isterim. Endişelenmeyi
bırak.” Başparmağıyla kaşımı okşadı.

Gülümsedim. “Denerim.”

“Güzel.” Bir adım geri çekildi. “Hadi akşam yemeğine gidelim. Açlıktan geberiyorum.”

Salem’ı saatlerdir görmüyordum. Sabah erkenden hazırlanmak için Lauren’la ve diğer nedimelerle gitmişlerdi. Yerime geçerek törenin başlamasını beklemeye başladım ancak karımı görmek için daha çok hevesliydim.

Bu sabah beklerken annemleri arayıp Şükran Günü gelmeleri için plan yapmıştık. Bu kadar bekleyecekleri için mutlu olmasalar da neden böyle düşündüğümü açıkladığımda beni anlamışlardı. Seda’yı şu an okuldan alıp uzun bir seyahate çıkamazdık; ayrıca onları tam olarak tanımadığı için en güzeli bu şekilde olacaktı.

Aynı zamanda Laith’e de haber verip her şeyi ayarladığımı söylemiştim. O da tek kelimelik bir mesaj atmıştı: Güzel.

Biraz alçakçaydı. Yetişkin olmamıza rağmen hâlâ beni deli ediyordu.

Düğün planlamacısı koltuğumun olduğu yeri işaret ettiğinde o tarafa doğru ilerlemeye başladım. Birlikte oturduğum ama tanımadığım insanlara hafifçe başımı eğerek selam vermiştim. Bu insanların hepsi birbirini tanıyormuş gibi görünüyordu ve tek farklı kişi bendim. Bu beni pek rahatsız etmemişti.

Müziğin değişmesi gelin ekibinin geleceğinin habercisiydi.

Nefesimi tutarak Salem'ı bekledim. Geldiğinde nefesim kesilmişti. Bir gün tören yapmaya karar verdiğimizize şükrettim çünkü mihraba doğru yürümesini izlemeyi deli gibi istiyordum.

Gözleri etrafta gezinerek beni buldu. Yüzüne bir gülümseme yayıldı, göz kırptı.

Gözlerimi ondan ayırmak istemiyordum.

Kaderimin yalnız olduğunu düşünmüştüm, günlerimi yalnız geçireceğime ve kızı kapamadığıma kendimi inandırmıştım. Hak ettiğimin bu olduğunu düşünüyordum. Kendi gözümde hikâyedeki kötü karakter bendim. Forrest öldüğünde ben de yaşamayı hak etmiyormuşum gibi hissediyordum. Kardeşim ya da terapistim olmasa şu an hayatta olacağıma dair şüphelerim vardı.

Salem bir keresinde bana, yaban çiçeklerinin öz güvenini istediğini söylemişti. Hayat yoluna ne çıkarırsa çıkarsın büyüyüp serpmek istiyordu. Ve tam da öyle yapmıştı.

Eğer o yaban çiçeklerinin öz güvenine sahipse ben de yaban çiçeklerinin yeniden doğuşuydum. Ruhum, oğlumun ölümüyle solmuştu. Kaybolmuştum ve o versiyonum sonsuza kadar yok olmuştu. Ama dönmüştüm, dönmüştüm ve şimdi onun yanında büyüyüp serpiliyordum.

Lauren'ı, babasının kolunda görünce duygulanmıştım. Çünkü bir gün Seda da kalbini birine verdiğiğinde, o kişi-

le birlikte mihraba yürüyecekti. Aynı şeyi Forrest'la yaşamayacak olsam da onun her zaman benimle olduğunu biliyordum. Çünkü kalbimde oğluma karşı olan sevgi hiç azalmamıştı. Aksine, daha da güçlenmişti.

Lauren yürümeye başladığında Forrest'ın küçük elini, elimde hissettiğime yemin edebilirdim. Sanki düşüncelerimin saçmalık olmadığını ve tam yanımda olduğunu bana söylüyordu.

Sevdiklerimiz bizleri terk ederlerdi ama onları hatırladığımız müddetçe yanımda kalırlardı. Canımızı yaksa ve dayanılmaz bir acı dahi olsa hatırlamak zorundaydık.

BÖLÜM ELLİ

Salem

Yazın sonuna gelmiştik. Sıcak hava dağılarak kendini ekim ayının soğukluğuna bırakıyordu. Caleb annemin evine taşınmıştı ve hafta sonlarının çoğunu burada, hafta içlerini de Boston'da geçiriyordu. Yan evde yaşadığına alışmak başta biraz zordu ama sonra Seda için etrafımızda olmasının en iyisi olduğuna karar vermiştik.

Annemin dükkânının kapısı açıldı, artık *benim* dükkânım olduğunu kendime hatırlatmam gerekiyordu. Boya fırçasını kenara bırakarak kızımızla içeri giren Thayer'ı görünce gülümsedim. Seda, gökkuşağı rengindeki çantasını bırakarak bana doğru koşmaya başlayıp, bana sıkıca sarıldı.

"Heceleme sınavımdan A aldım, anneciğim. Bayan Lowell, heceleme yarışmasına katılabileceğimi söyledi."

"Vay canına, bu harikaymış." Burnuna dokundum. "Ödevin var mı?"

Suratını asarak mırıldandı, "Evet."

“Babanla ben duvarları boyarken sen de ödevlerine başla. Yardıma ihtiyacın olursa bize seslenirsin.”

“Tamam.” Sırt çantasını alarak arka tarafta, neredeyse tamamlanan mutfığa doğru geçti. Benim için fazla süslüydü ve tüm bu şeylerin ardından başarılı olup olmayacağımı bile bilmiyordum ama tek yenilgi, hiç şans vermemekti.

“İşte, sana bir şey getirdim.”

Gözlerimi kısarak merakla kocama baktım. “Nedir?”

Elini arkasından uzattığında bir diyet kola tutuyordu. “Senin için.”

Elimi göğsüme koyarak kolaya uzandım. “Kahramanım.” Parmak uçlarımda uzanarak sakallı yanağını öptüm.

“Bu rengi sevdim.” Başka bir fırça alarak boyaya batırdı.

“Öyle mi?” Bu koyu turuncuyu sevmesine biraz şaşır-mıştım. Koyu turuncuyu ana renk olarak kullanıp üzerine retro çiçeklerle duvar resmi yaptıracaktım. Pastanelerin çoğunda pastel renkler kullanılıyordu ve bunda yanlış olan bir şeyler yoktu. Ama ben farklı bir şeyler yapmak istiyordum. Biraz alışılmadık bir şey istiyordum. *Bana* özgü bir şey.

“Sevdim. Çiçeklerle harika görünecek.”

Diyet kolamdan bir yudum alırken etrafımdaki değişen alana bakıyordum. Jen, beni tebrik etmek için uğramıştı. Açılmamıza biraz daha vardı ama önemli olan tek şey bunu yapıyor olmamdı. Bence bu, annemin benimle gurur duyacağı bir şeydi. Bu yerin yeni bir hayatla varlığını sürdürdüğünü bilmek onu mutlu ederdi. Hatta nostaljik eşyaların bir kısmını duvar dekoru olarak kullanmaya devam ediyor-

dum ve 70'lerden kalan yeşil renkli koltuk ön taraftaki büyük pencerenin önünde duruyordu.

Thayer'la birlikte çalışırken daha fazla iş yapabilmek için sessizdik. Üstelik bir duvarın tamamının ikinci katını bitirmiştik. İlerleme kaydettiğimiz için şikâyet edemezdik.

“Ödevini bitirdin mi?” diye sordum Seda'ya, başımı arkaya çevirerek.

“Evet. Çoğunu.”

“Çoğunu ne demek?”

“Eve gittiğimizde birkaç soruda yardıma ihtiyacım olacak. Meşgul olduğunuz için size sormadım.”

“Tatlım, eğer yardıma ihtiyacın olursa haber vermeni söylemiştim.”

“Biliyorum.” Sırt çantasını omuzlarına geçirdi. “Ama boyamayı bitirip burayı açmanızı istiyorum. Ben de istediğim zaman kapkek yiyebileceğim böylece.”

Keyifle iç çektim. “Kulağa mantıklı geliyor.”

“Yüzünde boya var,” dedi bana. Yanımdan geçerek ön tarafa ilerledi.

İşte benim çocuğum, her zaman mütevazı olmamı sağlıyordu.

Thayer'ın kamyoneti kapıdaydı. Seda'nın çocuk koltuğuna yerleştiğine emin olduktan sonra ben de yerime geçtim.

“Eve geçmeden önce siz hanımları bir yere götürmek istiyorum.”

“Neresiymiş burası?” diye sordum arabayı kaldırımdan uzaklaştırdığı sırada.

“Göreceksiniz.”

Birkaç dakika sonra mezarlığın dışına park etmiştik. Ona sorarcasına baksam da eliyle onu takip etmemi söyleyerek kamyonetten indi.

“Büyükanneyle abimi mi ziyaret edeceğiz?”

“Evet,” dedi Thayer, Seda’nın elini tutarak, “öyle yapacağız.”

“Ama çiçek getirmedi.” Bu onu sinirlendirmiş gibi kaşlarını çatmıştı. “Bekle.” Elini Thayer’dan çekerek mezarlığın yan tarafındaki alana doğru koşmaya başladı. Bir avuç dolusu yaban çiçeği toplamış, gülümseyerek elindeki bukete bakıyordu. Çiçekler kuru ve soluklardı, soğuktan neredeyse ölmek üzere olsalar da Seda, sanki dünyadaki en güzel şeyi görmüş gibi gülümseyerek onlara bakıyordu.

Bize doğru koşarak çiçekleri bırakmadan ikimizin de elini tutmayı başardı. Thayer başını eğip önce ona sonra da bana baktı. Bunu onun da hissedip hissetmediğini merak ediyordum. Hayatımız boyunca karşı karşıya kaldığımız trajedilere rağmen hayatlarımız hâlâ güzeldi, hâlâ sevgiyle doluydu ve bazıları bizim oldukça şanssız olduğumuzu düşünse de biz aksine inanıyorduk. Hayatın yaralı tarafını tatmıştık ama güzeldi. Hayat bizi en zalim yollarla denemişti ama ikimiz de burada sapaşğlam duruyorduk. Gülümsüyorduk. Serpiliyorduk. Bir insanın, basit şeylerde güzellik bulup bulamayacağına bakmak oldukça doğru bir sınavdı.

Özgürce çiçek açıp serpilen yaban çiçeklerinde.

Polenlerini dünyamıza yayan arılarda.

Yaprakları titreten rüzgârın sesinde.

Önemli olan şeyler *bunlardı*.

Bu. Biz.

Thayer bize yolu gösteriyordu. Annem Forrest'ın yanında olmasa da yakınlardı ve yaklaşmaya başladığımız yeni, farklı bir şey fark ettim.

“O da ne?” diye sordum.

“Bank, anne,” dedi Seda gördüğüm şeyi anlayamamış olmama şaşırmıştı.

Ellerimizi bırakarak önce abisinin mezarına koştu.

“Mezarlık bizim için bir bank mı koymuş?” Etrafa bakarak bir cevap arıyordum.

Başını iki yana sallayarak şapkasını kulaklarına çekti. “Hayır.”

“O zaman neden? Ben... Anlamıyorum.”

Yaklaştığımızda detayları görmeye başlamıştım. Annemin ismi banka kazınmıştı. Forrest'ınki de. Elim hızla ağzıma yönelirken yaşlar gözlerime hücum etti. Beni ağlatıyordu.

“Ben yaptım,” dedi yavaşça. “Buraya sık sık geldiğimiz için bekçiyle konuştum. Tam ikisinin arasında boş bir yer satın almayı başarabildim. Böylece burada oturup ikisine de yakın olacağız.”

Şaşkınlıkla ona bakıyordum. “Üzerine bank koymak için bir mezar yeri mi aldın?”

“Evet.”

Tek bir kelime. Çok basitti. Ama Thayer'ın nasıl bir adam olduğunu tam olarak ortaya koyuyordu.

Bodrum katına bir spor salonu kurmuştu ve şimdi de

ailemizle olabilelim diye bir bank koymak için mezar yeri satın almıştı.

“Sen... sen harikasın.” Ellerimi boynuna doladığım an uzun olduğu için ayaklarım yerden kesilmişti. Kollarını bana dolayarak yüzünü boynuma gömdü.

“Gerçekten değilim.”

“Öyle olmanın sebeplerinden biri de bu.” Yüzünü ellerimin arasına aldım. “Bu şeyleri kalbindeki iyilikle yapıyorsun. Çünkü yapmak istiyorsun. Takdir beklemiyorsun ama hak ediyorsun.”

Bu adam *her şeyi* hak ediyordu ve ben de bunu ona verebilecek kişi olduğumu umut ediyordum.

Banka yerleştiğimde o da bana katıldı.

Gözlerimi kapatıp başımı omzuna yasladım.

Huzur bulmuştum. Hayatlarımızdaki kaosa, karışıklığa, iniş çıkışlara ve her şeye rağmen bir yere varabilmiştik ve garip bir şekilde buna minnettardım. Burada birlikte olduğumuza ve kötü şeylerin bizi ayıramamış olmasına minnettardım.

Thayer’ın bana bir keresinde söylediği şey aklımda canlandı. Ön verandada salıncakta otururken torunlarımızın bahçede koştuğunu izlemekten bahsetmişti.

Gülümsedim.

BÖLÜM ELLİ BİR

Salem

Thayer'ın ailesini Şükran Günü'nde ağırlamak garipti. Laith'i çok iyi olmasa da tanıyordum ama ailesini hiç tanıımıyordum. Bana göre çok tanıımıyordum tabii... Thayer ilişkimizle ilgili detayları, geçmişimizi ve Seda'yı onlarla paylaştığından beri her hafta görüntülü konuşuyorduk. Onları bu şekilde tanıyor olmak garipti ve beni sevmemelerinden korkuyordum. Ne de olsa torunlarını altı yıl boyunca sır olarak saklamıştım. Bana kin tutmalarını anlardım. Laith sırf onları buraya getirebilmek için Florida'ya uçmuştu. Oradan yola çıktıkları araba garaj yoluna girdiğinde, Thayer'ın annesi arabadan atlayıp bana sarılmayı heyecanla bekliyor gibiydi.

Frezya kokuyordu ve sarılışı beni rahatlatmıştı.

"Elaine," dedim ona sıkıca sarılırken, "seninle tanışmak harika."

Hafifçe geri çekilerek beni süzdü. "Seninle tanışmak da harika, tatlım. Thayer'ım çok farklı, tekrar mutlu. Onu tek-

rar gülümseten *sensin* ve gerçek bir gülümseme bu. Sana yeterince teşekkür etmem mümkün değil.”

Sözleri kalbime dokunmuştu. Omzumun üzerinden baktığımda Thayer’ın beni küçük, utangaç bir gülümsemeyle izlediğini fark ettim. Tüm bu buluşma onu geriye bıraktı ve benim de aynı şekilde hissettiğimin farkındaydı. Anne babasıyla tanışmak garipti.

Seda, yan tarafta Caleb’in evindeydi. Üçümüz de Seda’nın babaannesi, dedesi ve amcasıyla yarın tanışmasının daha iyi olacağına karar vermiştik. Seda akıllı, nazik anlayışlı bir çocuk olsa da onun yaşında biri için bunlar çok fazla gelebilirdi. Ona misafirlerimiz olduğunu ve bizim akrabamız olduklarını anlatmıştık ama onlar bu gece yerleştikten sonra yarın Seda’yla tanışacaklardı.

Üçümüzün ebeveynlik yapıyor olması şaşırtıcı derecede kolaydı. Caleb’in yan evde olması gerçekten de güzeldi ve Seda için iyi oluyordu.

İşlerin garip olabileceğini düşünmüştüm, öyle olmamıştı. Caleb’in görüştüğü kadınla işler yolunda gitmemişti ama şimdi başka biri vardı, mutluydu. Bu, zaten onun için istediğim tek şeydi.

“İçeri gelin,” dedim Elaine’e. “Eminim dinlenmek istiyorsunuzdur, yemek neredeyse hazır.”

“Harika olur. Laith deli gibi araba kullanıyordu. Ne kadar ömrüm kaldı bilmiyorum ama beş yılını yedi.”

“Anne!” diye bağırdı Laith, annesini duymuştu. “Öyle söyleme. Bir şey yapmadım bile.”

Elaine dudaklarını büzerek başını iki yana salladı. “Yaptı. Motosikletle çok vakit geçirdiği için düzgün bir arabayı nasıl kullanacağını bilmiyor.”

“Düzgün bir araba mı?” diye karşı çıktı verandanın basamaklarındayken. “Bu bir minivan, babamla neden minivana ihtiyaç duyduğunuzu söyle.”

“Oğlum,” dedi babası bize katılırken, “eğer ihtiyacın olursa arkada yeterince alan var.”

Arkasındaki Thayer başını iki yana sallarken gülmemeğe çalışıyordu. Laith’in gözleri dehşetle irileşirken öğürdü.

“Siktir, baba, benim yanımda öyle şeyler söyleme. İğrenç.”

Laith’i duymazdan gelen babaları, Douglas, bana doğru yaklaştı ve sarılmak için kollarını açtı. “Merhaba, Salem. Seninle tanışmak harika.”

“Seninle tanışmak da öyle.”

Herkesi içeri aldıktan sonra onları hazırladığım misafir odalarına götürdüm. Onlar dinlenirken Thayer’la ben de akşam yemeğini hazırlamıştık. Kolay olduğundan ve fırına erkenden atabileceğimiz için lazanya yapmaya karar vermiştik. Fırının ışığını açarak yemeğin durumuna baktı.

“Yarım saate hazır olur.”

“Harika.” Lazanyadan önce fırına atıp hazırladığımız sarımsaklı ekmeğin son dokunuşlarını yapıyordum.

Thayer düğmeye basarak hoparlörü açtı. Çalma listemden bir Taylor Swift şarkısı açılmıştı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum. O aramızdaki mesafeyi kapatırken gülümsememeye çalışıyordum.

“Karımla dans etmek istiyorum. Yapamaz mıyım?”

Ona kelimelerimle cevap vermedim. Beni kollarına alıp yavaşça mutfakta döndürmesine izin verdim. Küçük bir kızken bir kadın ve bir adam arasında gerçek aşkın var olup olmadığını merak ediyordum. Ebeveynlerim güzel bir örnek değillerdi. Babam güce, kontrole açtı. Annemi sevmiyor ve önemsemiyordu. Ona göre annem, ablam ve ben, yalnızca onun aile babası olduğunu topluma gösterecek bir imajdan ibarettik.

Bu tamamen yalandı.

Kapalı kapıların ardında her açıdan bir canavara dönüşüyordu.

Öldüğü için mutluydum.

Onun için bir damla yaş bile dökmemiştim fakat babasının sevgisini ve ilgisini bekleyen o küçük kız için *ağlamıştım*. Onu koruyup bir adamın, bir kadına nasıl davranması gerektiğini göstermesi gerekiyordu. Bazen, o küçük kız benmişim gibi gelmiyordu. Tüm bunlara karşı hayatta kalmak beni zihnen geçmişimden ayırmıştı. Herkesin böyle hissedip hissetmediğini bilmiyordum ama bu muhtemelen bir savunma mekanizmasıydı.

Gençken Caleb’la tanışınca kendimi huzurlu hissetmiştim. Nazikti, ilgiliydi ve en yakın arkadaşımdı. Bir erkeğin, bir kıza davranması gerektiği şekilde bana yaklaşıyordu. Sonra Thayer’la da tanıştım.

Hayatımda, bana babam gibi olmadıklarını kanıtlayan iki adam vardı.

Herkesin hikâyesinin benimki gibi olmadığını farkındaydım.

Thayer'la birlikte şarkıda dans etmeye devam ederken başımı göğsüne yasladım. Kulağımın altındaki sabit kalp atışlarını dinledim.

Bu adamı seviyordum.

Ve onu yoluma çıkaran evrene her gün şükreliyordum.

Bizi tekrar döndürdüğünde anne ve babasının mutfağın girişinde durup bizi izlediğini fark ettim. İkisinin yüzünde de hüznü birer bakış vardı. Thayer'ın boşanmasının ve Forrest'ın vefatının ardından oğulları için ne kadar endişelendiklerini tahmin dahi edemezdim.

Bazen trajedinin, kalp kırıklıklarının, tam ortasında kalırdınız ve önünüzü görmeniz imkânsız olurdu. Duygularınızın, anılarınızın, kendi düşüncelerinizin altında boğuluyormuş gibi hissederdiniz ama eğer ilerlemeye devam ederseniz sonunda kıyıya ulaşırdınız. Yorgun fakat daha güçlü olup kendinize yeni bir ışığın altında bakardınız. Sanırım kendimizden şüphe etmeye eğilimimiz vardı. Daha zayıf olduğumuzu düşünürdük. Ama her birimizin içinde düşündüğümüzden daha fazlası vardı.

Çenemi Thayer'ın göğsüne yaslayarak sahip olmadığımı düşündüğüm tüm sevgiyle ona baktım. Gözlerimi kapatıp başımı bir kez daha göğsüne yasladım.

Yapmıştım.

“Oğlum,” dedi Elaine, Thayer’ın duyamayacağı şekilde kulağıma fısıldarken, “seninleyken farklı. Böyle görmek çok güzel.”

“Öyle mi?” diye sordum. Fırında makarnayı çıkartıyordum.

Başını sallarken gülümseyerek oğluna baktı. Caleb, kardeşi, babası ve Seda’yla duruyordu. Elleri, Seda’nın omuzlarındaydı ve kızımız hayranlıkla ona bakıyordu. Seda’nın ona böyle baktığını görmek içimde bir şeylerin harekete geçmesine sebep oluyordu. Aralarındaki bağ doğal bir şekilde gelişmişti ve Seda artık onu da beni ve Caleb’i sevdiği kadar seviyordu.

Thelma ve Cynthia masada oturmuş olanları hevesli bir şekilde izliyorlardı. İki dedikoducu. Onları da davet etmek istemiştik çünkü onlar ailenin bir parçası olmuş sayılırlardı.

“Onu mutlu ediyorsun.” Güveçte yeşil fasulyeyi tezgâha bırakmıştı. Herkesin açık büfe gibi tezgâhtan tabaklarını hazırlayıp yemek odasına geçecekleri bir düzen kurmuştuk.

“O, beni mutlu ediyor.”

“İstediğim tek şey oğullarımın mutlu olması. O gün... Forrest öldüğünde, Thayer’ı da kaybettiğimi sandım. Bir ebeveynin kederi tahmin bile edilemez, kendi canına kıymasından korktum. Hâlâ burada olduğu için ve aşkı bulup hayatına devam ettiği için şükrediyorum. Seda da öyle, bir lütuf. Harika bir kız. Aferin sana.”

“Sen... onu sır olarak sakladığım için benden nefret etmiyor musun?”

Elaine'in yüzüne yumuşak bir anne gülümsemesi yayıldı. "Biz anneler, bebeklerimizi korumak için ne gerekiyorsa yaparız. Bu yüzden doğru olduğunu düşündüğün şeyi yaptığını anlıyorum. Ama geçmiş, geçmişte kaldı. Bunları düşünmeye gerek yok. Üstelik böyle güzel bir hayatımız varken..."

Yiyeceklerin hepsini dizdikten sonra herkesi yemeklerini almaları için çağırdık. Winnie ve Binx de yerden birkaç parça toplayabilmek için yanımıza gelmişlerdi. Herkes tabaklarını hazırladığında yemeklerimizi yemek için masaya yerleştik.

Caleb solumda, Thayer da sağımdaydı. Seda, Laith'in yanında oturmaya karar vermişti ki şimdiden favorisi o olmuştu. Laith, teknik olarak yetişkin olsa da hâlâ bir çocuk gibi davrandığını ve Seda'yla oynamayı hiç sorun etmediğini varsayarsak bu gayet normaldi.

Thayer boğazını temizledi. "Ben... ah... Yemeğe başlamadan önce bir şeyler söylemek istiyorum." Herkes sessizleşmişti. Laith çatalını masaya bırakarak ağzı hindiyle dolu değilmiş gibi davranmaya çalıştı. "Hepimiz burada birlikte olduğumuz için çok mutluyum. Sizlerle bu masada oturuyor olmak benim için büyük anlam ifade ediyor. Salem'a minnettarım," dedi masanın altından elimi sıkarken, "bana ikinci bir şans verdi ve karım oldu. Sana da minnettarım, Caleb, çünkü... hatta o kadar minnettarım ki muhtemelen bu senin için çok garip geliyordur ama... evet." Sesi kısıldığında boğazını temizledi. "Anne, baba, siz ikiniz hayatımda çok güçlü bir yere sahipsiniz. Bana güçlü ve nazik

bir insan olmayı öğrettiniz. Laith... sen berbatsın. Thelma ve Cynthia, bu akşam yemeğinde bize katıldığınız ve ihtiyacımız olduğunda yardım eli uzattığınız için teşekkür ederiz. Ve Seda, senin baban olduğun için çok gururluyum. Sen tanıdığım en neşeli küçük kızsın. Çok şanslıyım.” Her birimize baktı. “Çok şanslıyım.”

“Berbat olan ben olduğum için bunu ben söyleyeceğim. Aşırı duygusal bir göte dönüştün.”

“Çocuğumun önünde küfürlü konuşma,” diye homurdandı Thayer kardeşine.

Seda bundan çekinmemiş olacak ki kıkırdadı.

Thayer başını iki yana sallarken gözleri benimle buluşmuştu.

Bakışlarımı ondan alarak etrafımızdaki insanlara döndüm. Ailemiz bazıları için alışılmadık olabilirdi ama bizim için mükemmeldi.

BÖLÜM ELLİ İKİ

Salem

Yeni yıl gelmişti ve göz açıp kapayıncaya kadar mart ayına, fırınının açıldığı güne gelmiştik. Gergin olduğumu söylemek az kalırdı. Bir zamanlar antika dükkânının olduğu yere dışarıdan bakınca az da olsa gururlanmaktan kendimi alamıyordum. Annem de benimle gurur duyardı. Burayı kendine ait bir yere dönüştürmek için çok çalışmıştı ve ben de aynısını yapmıştım.

“İhtiyacı olan tek bir şey kaldı,” dedi Thayer arkamdan.

Öğlen açılışımız olacaktı ve kasabadan birkaç kişi çoktan uğrayıp bana şans dilemiş ve çiçek bırakmışlardı.

“Neymiş o?”

“Bekle,” dedi kamyonete ilerlemeye başlayarak.

Elinde metal bir tabelayla dönmüştü. Üzerinde dükkânının ismi yazıyordu. Zarif bir yazı stiliyle yazılmıştı: *Günışığı Kapkekleri*.

Şaşkınlıkla bakakaldım. “Çok güzel. Bunu sen mi yaptın?”

Tabelayı yere bırakıp bir merdiven almak için kamyonete döndü. Her şeyi düşünmüştü.

“Evet, ekibimden bir çocuk bana yardım etti. Boş zamanlarında hobi olarak bu işi yapıyor ve ben de yardım istedim.”

Eşyalarının kalanını getirdikten sonra bir zamanlar annemin tabelasının olduğu yere benim tabelamı asmaya başladı. Henüz uygun bir şey bulamadığım için orası boş kalmıştı. *Thayer’a bırakın ve sorunu çözsün...*

Tabelayı astıktan sonra merdivenden indi ve birlikte kaldırımından tabelaya baktık.

“Başardın, Günlüğü.” *Gözleri gururla parlıyordu.*
“Tutkunu buldun.”

Bulmuştum. İronik olsa da bunu uzun zaman önce bulmuş ama fark etmemiştim.

Belki en başından beri annem bunu biliyordu. Belki de bu yüzden bir şeyler pişirirken ona yardım etmemi istiyordu. Son haftalarında ona istediği her şeyi vermiştim, hatta yerinden kalkıp mutfığa geçmesine müsaade etmiş ve tekrar kapkek pişirmiştik. Annelerimiz her zaman bizden önce neye ihtiyacımız olduğunu bilirlerdi. Bunun, bana verdiği son hediye olduğunu düşünüyordum. Belki o da dükkânı kullanmamı umut etmişti.

Her neredeyse mutlu olduğunu umut ediyordum. Bize yukarıdan bakıp şu an bana gülümsediğini düşünmek istiyordum. Her şeyden daha çok da gurur duyduğunu umut ediyordum. Onu her gün çok özliyordum. Taşındıktan sonra bile onunla günde birkaç kez konuşurduk. Ne olur-

sa olsun annemin her zaman arkamda olduğunu bilirdim. Zayıf olduğu anlarda bile güçlüydü. Hayranlık duyulmayı hak etmediğini düşünse bile ben, ona hep hayran hayran bakıyordum.

“Bunu başardın,” dedi Thayer. Bir kolunu omzuma sarmıştı. Ceketimin üzerinden omzumu sıvazlarken serin havadan beni korumaya çalışıyor gibiydi. Kara ve buzlanmaya karşı burada sıcak kalmak mümkün değildi. Mart ayı, kış mevsiminin Hawthorne Mills’de henüz bitmediği anlamına geliyordu.

“Sadece ben değil.”

Başını iki yana salladı. “Bunu *sen* başardın.” Eğer bunu yeterince söylerse aklıma sokacağını düşünüyordu. “Seninle çok gurur duyuyorum, bebeğim.”

Eşyalarını tekrar kamyonete yerleştirdikten sonra birlikte içeri girdik. İçerisi sıcaktı ve pişirdiğim yiyeceklerin kokusu havaya yayılmıştı. Şimdilik sadece kapkek satmayı planlıyordum. Birkaç aroma seçtim. Yapacağım kapkeklerin aroması her gün değişecekti. İleride belki başka tarifler de eklerdim. Şimdilik kapkek yapmaktan çok keyif aldığımdan ve başlangıç yapmak için daha iyi olacağını düşündüğümünden böyle başlamıştım.

Büyük açılışım için balonlar ve flamalar hazırды ama bir şey daha vardı. Thayer’la konuşup dükkânımı Forrest’ın doğum gününde açmaya karar vermiştim. Bu onu anmanın bir yoluymuş gibi hissediyordum. Thayer da bu fikre bayılmıştı. Köşede bir masa hazırlamıştık ve doğum günü için hazırlanan kapkekleri sattıkça bebeklere ve küçük çocukla-

ra yüzmeyi öğreten bir programa bağış yapacaktık. İnsanlar sudaki tehlikeyi küçümsüyordu. Boğulmanın gürültülü, kaotik bir şey olduğunu düşünseler de tam tersiydi. Sessizdi ve bir sorun olduğunu fark ettiğinizde elinizden hiçbir şey gelmeyeceği bir durumla karşı karşıya kalıyordunuz.

Forrest'ın bugün on dördüne girmiş olacağını düşündüm.

Burada bizimle olmadığı için karnıma bir ağırlı saplanmıştı.

Bazen şimdi nasıl olacağına ve Seda'yla nasıl anlaşacağına dair rüyalar görüyordum.

Uyanıp gerçek olmadığını fark etmek canımı yakıyordu.

Mutfakta çalışmaları için tuttuğum iki kadın bir dizi kapkeki daha hazırlamayı bitirmişlerdi. İyi bir başlangıç yapmak için bugün erkenden buraya gelmiş olsam da çok stresli olduğumdan beni göndermişlerdi.

“Her şey yolunda mı?” diye sordum ne yaptıklarına bakarken.

“Evet, yolunda. Çok endişeleniyorsun,” dedi Hannah. Gençti ve liseden yeni mezun olmuştu ama bir şeyler pişirmeyi çok seviyordu ve süsleme konusunda ondan bir şeyler kapabileceğim kadar yetenekliydi.

“Harika gidiyor. Gidip biraz mola ver. Ciddiyiz,” dedi Susanne.

Kırk yaşlarındaydı ve Hannah'nın teyzesiydi. İkisini birlikte işe almanın yaptığım en güzel şeylerden biri olduğunu söyleyebilirdim. Hiçbir aksilik çıkmadan tüm tarifleri uyguladıkları için değil, işlere katkıda bulunup birçok yönden dükkânı bugüne yetiştirmeme yardımcı oldukları için...

Onları yalnız bırakarak mum rafını düzelten Thayer'ın yanına ilerledim. Vaktim olmadığı için çok fazla mum yapmamıştım; çünkü dükkânı açmak için halletmem gereken bir sürü şey vardı. Dükkânın arkasındaki kulübe hâlâ yerli yerindeydi ve orada mum yapmayı önceliğim hâline getirmeyi planlıyordum. Başkası değil, kendim için. Mum yapmak benim yaratıcılığımın çıkış noktasıydı ve buna hâlâ ihtiyacım vardı. Bence herkes temas ederek sanatçı ruhlarını ortaya çıkaracak bir şeylere ihtiyaç duyuyordu. Tıpkı Thayer'ın dikiş yapıyor olması gibi – ki bu gördüğüm en tatlı şeydi. Seda'ya bile öğretmeye başlamıştı.

“İyi görünüyorlar, Thayer. Bırak öyle kalsınlar.”

Bir adım geri çekilerek tekrar rafa baktı. Bir mumu düzelttikten sonra başını salladı. “Şimdi, harika oldu.”

“Sanırım sen, benden daha gerginsin.”

Eliyle çenesini ovuyordu. “Haklı olabilirsin çünkü bugünün, senin için harika olmasını istiyorum.” Bakışları Forrest'in masasına döndü. “Liseye gidiyor olacaktı.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. “Evet, öyle olacaktı. Vay be. Bunu düşünmek çok garip.”

Onu hayal etmeye çalışmak bazen çok zordu çünkü benim için hâlâ babası gibi kalbimi çalan altı yaşındaki tatlı çocuktü.

Thayer saatine baktı. “Seda'yı okuldan alıyorum ve sonra gösteri zamanı.”

Onu bugün erken almaya karar vermiştik; çünkü büyük açılışın bir parçası olmasını istiyorduk. Geçen ay altı yaşına girmiş olduğuna hâlâ inanamıyordum. Bunun hakkında konuşmanın Thayer için zor olacağını düşünmüştüm.”

“Tamam o zaman... Ben... burada... Çok fazla düşünmeyeceğim ve kusmamaya çalışacağım.”

Kahkaha attı. “İkisi de olmayacak.”

“Bana çok fazla güveniyorsun.”

Gitmesini izlerken dükkânın önünde bir sıra oluşmaya başladığını görünce kusacak gibi oldum. Thelma ve Cynthia’yı en önde görmek beni şaşırtmamıştı.

Terli avuçlarımı eteğime sildim. Gözlerimi kapatıp anemin bana güç göndermesi için dua ettim.

Bugünün aşırı gergin geçeceğinin farkındaydım ama bu kadar olacağını tahmin etmemiştim.

Zaten düzgün olan her şeyi düzelterek Thayer’ın Seda’yla dönmesini beklemeye başladım. Ablam, Michael ve çocuklar da açılışa geleceklerdi fakat henüz ortada yoklardı.

Ona bir mesaj atarak nerede olduklarını sordum.

Georgia: Arkamda koşan bir ufaklık var. Victoria Hanım kaka faciası yaratmaya karar verdi.

Ben: Ah hayır. Zavalılık.

Georgia: Orada olacağız, endişelenme.

Yeğenim çok tatlıydı. Bu yüzden bir çocuğum daha olmasını iple çekiyordum ama henüz bu gerçekleşmemişti. Bunu kafama çok fazla takmamaya çalışıyordum.

Hannah, bir kapkek tepsisi daha çıkartarak kutulara yerleştirmişti. Artık vitrin dolmuştu ve arkada devamı da olduğu için hazırдық.

“Derin bir nefes al,” dedi endişemi sezmişti. “Günün tadını çıkar. Bunu hatırlamak isteyeceksin.”

Haklıydı. “Teşekkürler.”

Georgia ve Michael çocuklarla geldiklerinde onları içeri aldım. “Bu kız beni beş parasız bırakacak,” dedi Georgia puseti yere bırakırken. Michael, oğullarıyla tartışırken onlara dükkânda koşturmamalarını söylüyordu. “Thayer nerede?” Georgia etrafa baksa da onu göremedi.

“Her an gelebilir. Seda’yı almaya gitti.”

“Dükkân on dakika sonra açılacak.”

Bunu bilmediğimi mi sanıyor?

“Sorun yok.” Kimi rahatlatmaya çalıştığımı bilmiyordum. Onu mu, kendimi mi?

İki dakika kala geldiler. Seda elinde bir buket şakayıkla bana koştumuştı. “Bunlar senin için anneciğim.”

Onun hizasında eğildim. “Teşekkür ederim, bebeğim.” Çiçekleri alarak yanağına küçük bir öpücük kondurdum.

“Babamdanlar ve benden de.”

Thayer’ın dudaklarına o çok sevdiğim çarpık gülümseme yayılmıştı. “Ve bu da.” Thayer bana bir diyet kola uzatarak kahkaha attı. “Akli başında olman gerekiyor.”

“Teşekkür ederim.” Etrafımda toplanan aileme baktım. “Hepinize teşekkür ederim. Bunların hiçbirini siz olmasanız yapamazdım.”

Georgia uyarırcasına parmağını salladı. “Duygusallığın vakti değil. Makyaj yaptım ve bu çok nadir olan bir şey. Yüzüme yayılmasını istemiyorum.”

Kahkaha atarak Thayer’a döndüm. Vakit gelmişti.

Eğilerek kulağıma fısıldadı, “Gösteri zamanı.”

“Başardım, gerçekten başardım.” Büyük açılışın etkisi altında olduğum için hâlâ yerimde zıplayıp duruyordum. Akşam olmuştu ve herkes gitmişti. Caleb’da gelmişti ki bu çok nazik bir hareketti. Dükkânda yorulduğum için bu gece Seda onunla eve dönmüştü.

“Başaracağını biliyordum.” Thayer kasadaki nakit parayı saymayı bitirmişti. “Keşke sen de kendine benim ve diğer herkesin sana inandığı kadar inansan.”

Başımı eğdim. “Deniyorum.”

Bazen, aklıma koyduğum her şeyi yapabileceğime inanmak çok zordu. Çok uzun bir süre kaybolmuş bir şekilde ne yapacağımı ya da kim olmak istediğimi bilmeyerek geçir-miştim. Bu akıl karışıklığı benim yeterince iyi ya da akıllı olmadığımı inanmama sebep olmuştu. Sanırım kendimin en kötü eleştirmeni bendim.

Thayer çeneme uzanarak nazikçe başımı kaldırdı. “Denediğini biliyorum yoksa bunu başaramazdın.” Dükkâna baktı. “Başardın.”

Dükkânı temizlemeyi bitirip bu gecelik kapımızı kilitledik. Sabah erkenden gelip taze kapkek yapmam gerekecekti.

Thayer’ın kamyoneti, mumlarımı yaptığım kulübenin yanına park edilmişti.

Güneş bataklı çok olmuştu ve gökyüzü, ay ve yıldızların parlaklığı dışında karanlıktı.

Dışarısı, montuma rağmen ürpermeme sebep olacak kadar soğuktu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Thayer dükkânı kitlerken. “Kamyoneti çalıştırmıştım, sıcaktır. Dışarıda beklemene gerek yok.”

“Biliyorum. Ama yıldızlar bu gece çok güzel. Nedense daha parlak görünüyorlar.”

Thayer yanımda durup yukarıya baktı. “Hım,” diye homurdandı. “Daha parlak görünüyorlar.” Dudaklarında hafif bir gülümseme vardı.

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordum.

Bakışları yüzüme indiği an Forrest’ın doğum günü olduğu için bu soruyu sorduğumu anlamıştı. “Hem acı hem de tatlı bir gün.”

“Üzgünüm.”

“Onunla bir gün karşılaşacağız. Hissediyorum. Bir şekilde, hissediyorum. Buna inanmak zorundayım.”

Soğukta biraz bekleyerek kamyonete atlayıp eve dönmeyen önce gökyüzünü izledik.

Ev.

Bir zamanlar gizlice girdiğim ev, artık benim evimdi. Aynı zamanda bir kabuktu. İskeleti ve duvarlarının yanı sıra benim asıl evim yanımdaki adamdı.

Ona sahip olduğum müddetçe ait olduğum bir yer vardı.

Seda, Caleb’la olduğu için ev karanlık ve sessizdi. Winnie’yle Binx koltuktan bizi izlerken güzellik uykularını böldüğümüz için rahatsız olmuşlardı.

“Bir şeyler yemeliyiz,” dedi Thayer ben onu mutfağa doğru takip ederken.

“Bence de,” dedim dudağımı ısırarak ekledim, “ama...”

“Ama?” Bana dönerek bakışlarını üzerimde gezdirdi.

“Seni istiyorum.”

Tereddüt etmedi bile. Dudakları anında dudaklarıma kapanmıştı. Dokunuşunun altında eriyordum. Beni kucağına aldığı an bacaklarımı beline sardım. Kucağında benimle üst kata, direkt odamıza çıktı.

Sırtım örtülere değdiği an yavaşça beni soymaya başladı. Tenimde açığa çıkan her bir parçayı öpüyordu. Tişörtüne uzanmaya çalışsam da geri çekildi. “Henüz değil.”

“Henüz değil mi?” diye sızlandım.

Başını iki yana salladığı sırada gözleri tutkuyla karardı. Kollarını, bacaklarıma sararak beni köşeye çekti. Dizlerinin üzerine çöktüğü an hiç vakit kaybetmedi. Tüm gün tadıma bakmayı beklemiş gibi yalıyordu.

“Thayer,” diye inledim.

Beni yalayıp emmeye devam ederken benden duyabileceği tüm iniltileri ve küfürleri dinliyordu.

Beni tam sınıra getirdiği an durdu. “Thayer!” İsmi yalvaran bir inilti misali dudaklarımdan döküldü. “İhtiyacım-”

“Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum,” dedi. Ses tonu tartışmaya açık değildi. “Zevk geciktiğinde hepsine değecek. Göreceksin.”

Sırtına uzanarak tişörtünü çıkardı ve yere bıraktı. Onun soyunmasını izlerken klitorisim ihtiyaç ve tutkuyla bir nabız gibi atıyordu.

Aletine uzandığında gözleri alev alevdi. Yatakta çıplak ve onu arzularken bana baktı.

“Sen benimsin, Günışığı,” diye homurdandı. Bu kulağa hem sahiplenici hem muhtaç geliyordu.

“Seninim.”

On sekizinci yaşımın yazında Thayer Holmes’a ait olmuşum. İkimiz de bilmiyorduk ama yan eve taşındığı an ikimizin de hayatları değişmek üzereydi.

Kendini içime ittiğinde ikimiz de zevkle inledik.

“Bunu hissettin mi?” diye sordu. Sesi normalden daha boğuktu. “Aminin, aletimi nasıl sardığını hissettin mi? Amin yalnızca ve yalnızca benim.”

Sanki bana doyamıyormuş gibi beni, sert ve hızlı bir şekilde beceriyordu.

“Siktir, seni seviyorum,” diye homurdandı boynuma doğru. Onu ittiğim an karşı koymadan üstüne çıkmam için sırt üstü uzandı. Kalçalarımı hareket ettirirken başını geriye attı.

Dengemi kaybetmemek için ellerimi göğsüne uzattım. Bana lanet olasıca bir tanrıçaymışım gibi bakıyordu ve kendimi güçlü hissetmediğimi söylesem yalan olurdu.

Başparmağıyla klitorisimi bulduğunda iç çektim. “Evet, tam orası, durma,” dedim yalvararak. İlk orgazmımı erteledikten sonra buna muhtaçtım.

Bu sefer beni dinlemekte haklıydı çünkü orgazmın tüm bedenime yayıldığını hissettim. Daha önce hiç bu kadar güçlü ve yoğun bir şey hissetmemiştim.

Bacaklarım titremeye başladığında durmamamız için kolaylıkla pozisyonumuzu değiştirdi. Parmakları saçlarıma uzanıp tutamlara dolandı.

İnlerken yeni bir orgazm bedenimi ele geçiriyordu. “Thayer, Tanrım. Sakın durma.”

Beni o kadar sertçe beceriyordu ki yarın tüm bedenimin ağrıyacağına emindim. Ama umurumda değildi. Ona ait olduğumu hatırlamayı seviyordum.

Beni oturur pozisyona gelene kadar kendine çektiğinde bedenlerimiz birbirine çarpıyordu. Direkt gözlerimin içine odaklanmıştı. Bu çok yoğun, romantik, seksiydi. Kollarımı boynuna sardım, göğüs tüyleri çıplak tenimi gıdıklıyordu. Onu öptüğüm an dillerimiz de tıpkı bedenlerimiz gibi birbirine karışmıştı.

“Bence... bence... *aman Tanrım.*” Önceden zirveye üçüncü kez ulaşılmasının imkânsız olduğunu düşünürdüm fakat her hareketiyle yaklaştırmaya devam ettim ve bir kez daha ulaştım.

Ardımdan o da benim ismimi bağırarak boşaldı.

Yatağa devrildiğimizde bedenlerimiz terden sıırılsıklamdı. Büyük kolunu bedenime dolayarak beni kendine çekti.

İkimiz de orada uzanıp aşkımızın yoğunluğuna hayret ettik.

Bu adamın benden on yaş büyük olmasına inanamıyordum. Eskiden kendimden büyük birine âşık olmak beni endişelendirirdi, insanların ne düşüneceğini kafaya takardım. Ama onları siktir edin. Bizi, aşkımızı, hayatımızı ve buraya gelmek için ne kadar savaştığımızı bilmiyorlardı. Bu adamı seviyor olmamı asla değiştirmek istemezdim. Tek bir şeyi bile değiştirmezdin.

BÖLÜM ELLİ ÜÇ

Thayer

“Bebğim.” Yüzüncü kez kapıyı tıklattım. “Bırak da içeri geleyim.”

“Hayır. Midemi üşütmüşüm, gelmeni istemiyorum.” Tuvaletten bir öğürme sesi yükseldi. “Caleb hâlâ Boston’dan dönmedi mi?”

“Hayır, daha dönmedi.”

Tekrar kustuğunu duydum. “Seda’yı alıp dükkâna gideceğim. Mide enzimlerini harekete geçirmen için biraz *Gatorade** içmen gerekiyor.”

Gatorade dediğimde tekrar öğürdü. “*Gatorade* istemiyorum. Lütfen.”

“Bir şeyler alacağım. Komodinde su var. Ben gidince biraz içmeyi dene.”

Hastayken onu yalnız bırakmaktan nefret ediyordum ama bu kadar kötüyse bir şeyler almam da gerekiyordu.

Alt kata indiğimde Seda mutfak masasına oturmuş bo-

* Bir enerji içeceği markası. -çn.

yama yapıyordu. “Selam.” Saçlarını karıştırdığımda gülümseyerek bana baktı. “Annene birkaç şey almak için markete gitmemiz gerekiyor.”

“Tamam. Dondurma alabilir miyim?”

Bu çocuk böyleydi. Beni nasıl kullanacağını çok iyi biliyordu. “Tabii.”

Boyama kitabını kapatarak boyalarını kenara kaldırdı. Birlikte kasabadaki eczaneye gittik. Salem, karşı çıkarsa da bir şişe *Gatorade* ve *Pedialyte** aldım. Çocuklar için olsa da bir zararı dokunmazdı. Seda, diğer köşeyi döndüğüm sırada beni takip ediyordu. Bu gripten kurtulması için ona ilaç alacaktım.

Aile planlama bölümüne geldiğimde olduğum yerde donakaldım.

“Ah.” Bana çarptığı için Seda alnını ovuşturuyordu. “Baba, neden durdun?”

Testler hep negatif çıktığı için Salem son üç aydır test yapmayı reddediyordu.

Ama bu hastalığın üşütmeden daha fazlası olması... mümkündü.

Bir bebek.

Gebelik testini alarak sepete attım.

“O ne?” diye sordu Seda.

“Annenle bir bebek yapmayı ne kadar çok istediğimizi biliyorsun ya?”

“Evet.” Heyecanla başını salladı. “Kız kardeş istiyorum.”

* Su kaybını önlemek için kullanılan bir çözelti. -çn.

Güldüm. “Bebeğin erkek mi yoksa kız mı olacağını seçemeyiz ama ne olursa olsun onu severiz, değil mi?”

“Hıhı,” diye homurdandı. Eczanede ilerlerken yanından geçtiğimiz ürünlere dokunuyordu. Buraya kadar gelmişken eğer yanlış düşünüyorsam diye birkaç tane grip ilacı da aldım. “Ama yine de kız kardeş istiyorum.”

Omuzlarım kahkahayla sarsıldı.

İlaçları alıp çıktık ve eve dönmeden önce kasabadaki dondurma dükkânına uğradık. Yol boyunca Seda, mutlu bir şekilde vanilyalı dondurmasını yalıyordu.

Caleb henüz gelmemişti. Salem, onu arayıp grip olmaması için Caleb’la kalmasını söylemişti.

Grip.

Kendi kendime güldüm.

Salem’in bulaşıcı bir hastalığı olduğunu sanmıyordum. Onun böyle düşünmesi tatlıydı.

Seda’ya bir film açtığımda Winnie ve Binx de koltuğa atlayarak ona katılmışlardı. “Annemi kontrol edeceğim.”

“Tamam,” dedi tamamen kayıtsızdı.

Torbayı aldıktan sonra üst kata, yatak odasına çıktım. Salem yatak odasında olmadığı için banyoya yönelmiştim. Kapı kilitliydi.

Hafifçe kapıyı tıklattım. “Salem, içeri girmeme izin ver.” Kapının diğer tarafında bir homurdanma vardı. “Kapıyı açmazsan sana ilaçlarını veremem.” “Bulaşıcı,” diye sızlandı. “Hasta olmanı istemiyorum.”

“Günışığım,” dedim kapının ardından, “dilim amının içindeydi. Hastalık bulaştıran mikropların umurumda değil.”

Kapının diğerk tarafından ciyaklayarak sonunda kilidi açmıştı. “Bunu söylemene gerek yoktu,” diye mırıldandı. Saçları yüzüne dağılmıştı.

“Kapıyı açmanı sağladı, değil mi?”

Gözlerini devirerek bornozuna daha da sarıldı. Kıstığı gözleriyle torbayı boşaltmamı izliyordu. En son gebelik testini çıkardım. Gördüğünde kızgınlıkla homurdanmıştı.

“Hamile değilim,” dedi suratını asarak.

“Emin misin?”

“Emin olduğumu sorarken ciddi misin?”

Testi ona uzattım. “Dediğimi yap.”

“Çişim yok. Ayrıca bunu sabah yapman gerekiyor.”

“Daha önce bunlar sana engel olmamıştı.”

Oflayarak kutuyu elimden aldı. “Tamam. *Sana söylemiştim* demek için sabırsızlanıyorum.”

Tuvaletin ayrı bölmesine geçtiğinde onu beklerken elimden geldiğince tuvaleti toparladım.

Kapı açıldıktan sonra testi bıraktı ve ellerini yıkadı. *Gatorade*’yi gördüğünde burnunu kırıştırmıştı. “Bunu istemediğimi söylemiştim.”

“Ben de dinlemedim.”

“Bu sabah bulantısı değil. Eğer farkında değilsen söyleyeyim, iki gündür hastayım.”

Boğazımı temizledim, eski karımdan bahsetmeden önce duraksamıştım. “Krista, Forrest’a hamileyken ilk üç aylık dönem boyunca bütün gün kustu. Bu yüzden bir sürü kilo vermişti. Çok kötüydü.”

Tekrar derin bir nefes verdi. “Hamile değilim.”

Neden bu kadar ısrarcı olduğunu biliyordum. Kim bilir kaç aydır yaptığı tüm negatif testler umutlarını kırıp onu korkutmuştu. Duygusal olarak sarsıldığını biliyordum. Onun iyiliği için bu sefer haksız çıkmak istemiyordum ve haksız olduğumu sanmıyordum da. Ama emin olmamız gerekiyor.

Salem'in rengi tekrardan kaçtığında tuvalete doğru eğildi.

"Günüşiğim," diye mırıldandım saçlarına uzanarak. Bedeni sarsılıyordu.

"Git başımdan. Beni böyle görmemen gerekiyor." Beni geri itmeye çalışsa da çok güçsüzdü.

Boynunun arkasına masaj yaptım. "Hastalıkta ve sağlıkta, değil mi?"

Kuru kuru öğürüyordu. "Siktir git."

Kendi kendime sııttım. Kendini savunmasına bayılıyordum.

Sakinleşip artık öğürmediği an dudaklarım aralandı, "Artık bakabilir miyim?"

Kendini yere bırakarak beni eliyle itti. "Kafana göre takıl."

Çubuğu bıraktığı yere ilerledim. Kalbim teklemişti. Hızla pozitif teste uzandım.

"Salem?" Cevap olarak bir homurtu aldım. "Hamilesin."

Gözleri irileşti. "Hayır, değilim. Yalan söyleme." Ağlamaya başladı. "Yalan söyleme. Bu konuda olmaz."

Önüne eğilerek yanağına uzandım. "Yalan söylemiyorum, Günüşiğim. Bir bebeğimiz daha olacak."

Hıçkırmaya başladığında yerde yanına oturarak onu kollarıma aldım. İhtiyacı olan tek şey buydu.

“İşte şurada,” dedi doktor. Henüz hiçbir şeye benzemeyen küçük bir parçayı ekrandan gösteriyordu. “Bu sizin bebeğiniz.”

Salem eliyle ağzını kapattı. Gözleri ekrandaki siyah beyaz görüntüdeydi.

Diğer eline uzanarak eklemlerine birer öpücük konurdum.

“Bu bizim bebeğimiz, Günışığım. Baksana.”

Seda’yla her şeyin böyle ilerlemesini düşünüp durmuştum ama hayatın bizim için başka planları vardı. Şu an olduğumuz insanlara dönüşmemiz için ayrı kalmamız gerekiyordu. Aşkımız, dayandığımız tüm zorluklardan daha güçlüydü, ikimiz de hayatın ne kadar kıymetli olduğunu biliyorduk. Sevdığınız insanlar ve basit anlar önemliydi. Tıpkı mutfakta dans etmek, oturup birlikte bir şeyler yemek gibi *var olan* anlar.

Hayat sonsuz bir kaynak değildi. Sonu vardı ve öğrenebileceğimiz en önemli şey bunca tehdide rağmen ciğerlerimize dolan her nefesin, harcamamamız gereken bir lütuf olduğuydu.

BÖLÜM ELLİ DÖRT

Salem

Ağaç evin hemen altında, Thayer'ın benim için sevgiyle büyüttüğü şakayıkların sardığı bir mihrap vardı. Elimde de aynı şakayıklardan bir buket vardı. İkinci bebeğimize hamile olduğumu öğrendikten iki ay sonra sevdiğimiz insanlarla bir tören yapmaya karar vermiştik.

İronikti ama tam da bir yıl önce Hawthorne Mills'e geldiğim günün yıl dönümüydü. Şimdiyse bu küçük kasabayı hiç terk etmemeyi planlıyordum. İşlerin bu şekilde olacağını planlamamıştık. Thayer'la küçük bir tören yapıp Seda'nın çiçeklerimizi taşıyacağına söz vermiştik.

Arka bahçe şakayıklarla ve beyaz peri ışıklarıyla doluydu. Tam da bir rüya gibi görünüyordu.

Geçici mihraba doğru tek başıma yürüdüm.

Beni teslim edecek hiç kimseye ihtiyacım yoktu. Bir başkasına verilecek bir mal değildim. Ben kendim olarak Thayer'ın karısı, eşi olmaya çok uzun zaman önce karar vermiştim.

Çıplak ayaklarım Seda'nın attığı çiçeklerle çimenlerin üzerindeydi. Seda, Thayer'ın yanında durmuş küçük bir şapşal gibi gülümsüyordu. Sarı saçları lüle lüle sırtından uzanıyor ve çiçekten saç bandı bir taç gibi başının üzerinde parlıyordu.

Çok güzeldi ve büyümüştü.

Thayer'a daha ulaşmadan ağlamaya başladım.

Buradaki insanlar, bizim seçtiğimiz insanlardı. Thayer'ın anne babası ve kardeşi, benim ablam ve onun ailesi, Caleb, Cynthia ve Thelma, Lauren ve kocası Anthony, kapkek dükkânımdaki Hannah ve Susanne, hatta kasabada dükkân açan ve çok yakın arkadaş olduğum Jen. Sonunda ise Thayer ve Seda vardı, hemen yanlarında Binx ve Winnie oturuyordu. Binx, papyonuyla çok şık görünüyordu ve Winnie de bir bale eteği giymişti. İkisini de Thayer yapmıştı.

Sonunda kocamın yanına ulaşmıştım.

Zaten resmi olarak nikahımız kıyıldığı için din görevlisini çağırmamıza gerek yoktu. Bu yalnızca işin süslü kısmıydı.

Thayer'ın gözlerinin kenarları kırışmıştı. Şakaklarında bir yıl önceye kıyasla daha çok beyaz vardı ama bunu seviyordum. *Onu* seviyordum.

Bugün Vegas'ta yaptığımız gibi yeminlerimizi edip yüklerimizi takacaktık. O zaman bunda hiç özel ya da anlamlı olan bir şey yoktu.

Thayer başını eğerek beyaz saten elbisemden belli olan karnımdaki küçük şişliğe baktı. İnsanların şu an hamile ol-

duğumu tahmin etmeleri zordu ama yakında karnım ortaya çıkacaktı. Bebeğin cinsiyetini öğrenmemeye karar vermiştik. Doğuma kadar beklemenin daha özel olacağını düşünüyorduk. Meraktan gebersem de buna değerdı.

Thayer boğazını temizledi. “Önce ben başlayacağım.” İki elimi de avuçlarına almıştı. “Neredeyse sekiz yıl önce hayatıma girdiğinde her şeyi değiştireceğini bilmem gerekiyordu. Sarı saçların, uzun bacakların ve güzel gülüşünle göz kamaştırıyordun ve aklımı başımdan almıştın. Sabahları o kadar erken saatte koşuya çıkıyor olman beni deli ediyordu, seni çatıda otururken gördüğümde neredeyse kalp krizi geçirecektim.” Kahkaha atarken başımı iki yana salladım. Sanırım çatıda oturma aşkımla kendim hariç herkesi çileden çıkarıyordum. “Sana yavaşça, kazara âşık oldum ve bir anda bütün dünyam oldun. Bu âna kadar dümdüz gelemedik. Bir sürü inişlerimiz ve çıkışlarımız oldu ama onlar, bizi biz yaptılar. Seni seviyorum, bizi seviyorum ve yolumuza çıkardığı her şeye rağmen hayatı seviyorum.”

Ellerimden birini çekerek gözlerimi sildim. “Beni ağlattın.”

Kıkırtılar yükselirken Thayer gülümseyerek bana bakıyordu.

Başlamadan önce nefesimi toplamak için kısa bir an bekledim.

“Thayer, Thayer, Thayer,” dilimi şaklattım. “Bana söylediğin ilk şeyi hatırlıyor musun?” Bunun nereye gittiğini biliyormuş gibi gülümsedi. Ancak o gün bana gülümsememiştı. Ah, hayır, bu adamın yaptığı tek şey bana bakıp tarih

öncesi çağlardan gelen bir mağara adamı gibi homurdanmak olmuştu. “Aynen şöyle söylemiştin: *İzinsiz girdin.*” Bunu söylerken sesimi kalınlaştırdığım için herkes kahkaha atmıştı. “Ve *şimdi*, o gün tam da buraya izinsiz giren o kişiyle evleniyorsun. Buna ne dersin?” Gülümsemesi büyümüşü. “Yolumuzun dümdüz olmadığını söylerken haklıydın. Önümüze bir sürü sınav, sıkıntı çıktı ama bir şekilde sonunda daha da güçlendik. Seni sevmeme izin verdiğin için teşekkür ederim. Beni seçtiğin için teşekkür ederim. Seni seviyorum. Bugün. Yarın. Tüm günlerimde.”

Kulağa bir duygu yumağı gibi geldiğimi farkındaydım fakat hamile olduğum için buna iznim vardı.

Yanaklarımı avuçlarına alarak öne doğru eğilip burnunu, burnuma sürttü. Dudaklarımızın arasında bir nefeslik boşluk vardı. “Ben de seni seviyorum, Günışığım.”

Dudakları benimkilerle buluştuğunda öpücüğü bir sözdü.

Ayrıldığımız an Lauren bana Thayer’ın, Laith’te Thayer’a benim yüzüğümü uzattı.

Kalın siyah yüzüğü parmağına geçirdim. İçi altından olduğu için güneşi her zaman kalbinin yakınlarında taşıyacaktı.

Sol elime uzandı, yüzüğü parmağıma yerleştirirken gülümsüyordu. Altından yüzüğün etrafına güneş şekilleri işlenmişti. Mükemmeldi ve benzer düşüncelerle hareket etmemiz hoşuma gitmişti.

Beni tekrar öperken eli karnımdaydı.

Bir yıl önce ona hâlâ kızgındım.

Bir yıl önce onunla karşılaşmaktan korkuyordum.

Bir yıl önce bu noktada olacağımızı tahmin dahi edemezdim.

Ancak on iki ayda birçok şey olabilirdi. Üç yüz altmış beş farklı gün vardı.

Her biri sizi, kaderiniz her neredeyse ona bir adım daha yaklaştırıyordu.

Yedi yıl önce kasabayı terk ettiğimde hikâyemizin sonlandığını düşünmüştüm; fakat bazen düşündüğünüz sonlar, aslında başlangıç oluyordu.

EPİLOG

Salem

Thayer başını benimkine yaslamıştı, yanakları gözyaşlarıyla ıslaktı. Bebeğimiz henüz doğmamış olsa da Thayer kendini tutamıyordu.

“Yapabilirsin, Günışığım. Neredeyse oldu. Bebeğimizle tanışacağız.”

Bu küçük bebekle tanışıp ailemizi büyütmek için çok uzun süredir bekliyormuşuz gibi hissetmişim.

Seda abla olacaktı ve Forrest tekrar abi olacaktı.

“Bir kere daha güçlüce ıkın, Salem,” diye yönlendirdi doktorum.

Thayer’ın elini sıkarken tüm gücümle ıkınmışım. Çok yorgun olsam da bebeğimi görmek istiyordum. Onu kollarımda tutup öpücüklere boğmak istiyordum.

Sonra bir ağlama sesiyle bebeğimiz dünyaya geldi.

Doktor görmesi için bebeği, Thayer’a uzattı. Bir süre önce doktora, bebeğin cinsiyetini bana Thayer’ın söylemesini istediğimden bahsetmiştik.

Ağlayarak beni öperken mırıldandı, “Bir kızımız daha oldu.”

Bebeği göğsüme bıraktıkları an ben de Thayer’la birlikte ağlıyordum. Onun küçük ayak ve el parmaklarını saydım. Arkasındaki ışıklar başının üzerindeki kahverengi saçlara yansıyor. Thayer’ın saç rengiydi.

“Merhaba, küçük bebeğim.” Parmaklarını, parmağıma sardı. “Ben, senin annenim.”

Thayer önce benim, ardından bebeğin ve sonra tekrar benim başımı öptü. “Kızlarım.” Elini, bebeğin sırtına uzatmıştı. “Küçük güneşim.” Bebeğin yanağına dokundu. “Dünyaya hoş geldin, Soleil*.”

Bebek, bu ismi kabul ediyormuşçasına inledi. En azından öyle olduğunu düşünmüştüm.

“Mükemmel.” Onu sıkıca göğsümde tutarken bırakmak istemiyordum ama kontrollerini yapmak için benden alacaklarının da farkındaydım.

“Sen de öylesin,” diye mırıldandı Thayer. “Dünyanın en harika üç kızına sahibim, bir adam başka ne isteyebilir ki...”

“Artık sayıca üstünsün.”

“Öyle bir şey yok.” Bunu içinden gelerek söylediğini biliyordum.

Bebeği benden tekrar alarak kilosunu ve boyunu ölçüp gerekli tetkikleri yaptılar.

Saatler sonra işler durulup Soleil emzirmem için yanıma getirildiğinde sonunda Thayer’la onu izleyebilecektim.

* Fransızca’da güneş. –çn.

Thayer tişörtünü çıkartıp sandalyeye oturmuştu. Soleil'in burnundaki küçük kırışıklıklar uzun zamandır gördüğüm en tatlı şeydi.

Bebeğimize şarkı söylemeye başladı. Yaşlar, gözlerimden boşalıyordu.

"You are my sunshine. My only sunshine."*

Uzun zaman boyunca bir isim bulmak konusunda çaba harcamıştık çünkü bizim için özel olan ve her iki cinsiyete de uyacak bir isim seçmek istiyorduk.

Soleil'i ne zaman ve nereden duyduğumuzu hatırlamıyordum bile ama hemen bu ismin harika olduğunu düşünmüştük. Çünkü güneş parlamasa bile bizim artık kendi küçük güneşimiz vardı.

* Çev: Sen benim güneşığimsin. Tek güneşığim.

TEŞEKKÜR

Bu ikileme en çok keyif aldığım ve yazarken en çok zorlandığım serilerden biri oldu. Salem ve Thayer birçok şey yaşasalar da aşkları güzeldi ve umarım siz de mutlu sonlarını benim kadar sevmişsinizdir.

Emily Wittig'e gördüğüm en harika iki kapağı tasarladığı için çok teşekkür ediyorum. Ama en çok da isteyebileceğim en iyi arkadaş olduğu için. Sen tanıştığım en destekleyici ve nazik insansın ve yanımda olduğun için çok şanslıyım. Kaderin, yollarımızın kesişmesine sebep olduğuna inanıyorum.

Kellen – daimî neşe kaynağım olduğun için teşekkür ederim. Çok zor bir dönemde hayatıma girdin ve dostluğun benim için büyük anlam ifade ediyor. Şimdi gidip bir *cheesecake* yiyelim.

Cheyenne and KatieGwen, kitaplarıma (ve çılgın bana) şans verdiğiniz ve *Barnes and Noble* için kitaplarımı sipariş ettiğiniz için ikinize de yeterince teşekkür etmem mümkün değil. Siz ikiniz harikasınız ve kitaplara (özellikle müstehcen olanlara) tutkunuz benzersiz. Harika *reels* ve *tiktok* videolarıyla bizi eğlendirmeye devam edin.

Melanie'ye çok sabırlı olduğun ve son dakika düzenlemelerimi eklediğin için teşekkür ederim. Sen gerçekten çok değerlisin ve buna minnettarım. İçtenlikle söylüyorum.

Tüm bookstagrammerlar, bloggerlar, tiktokerlar ve bu iki kitabı okuyup hakkında tutkuyla konuşan tüm okurlarım. Teşekkür ederim. Can-ı gönülden teşekkür ederim. Salem ve Thayer'a olan sevginiz harika bir şey. Onları, benim gibi sevdiğiniz için teşekkür ederim.